

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

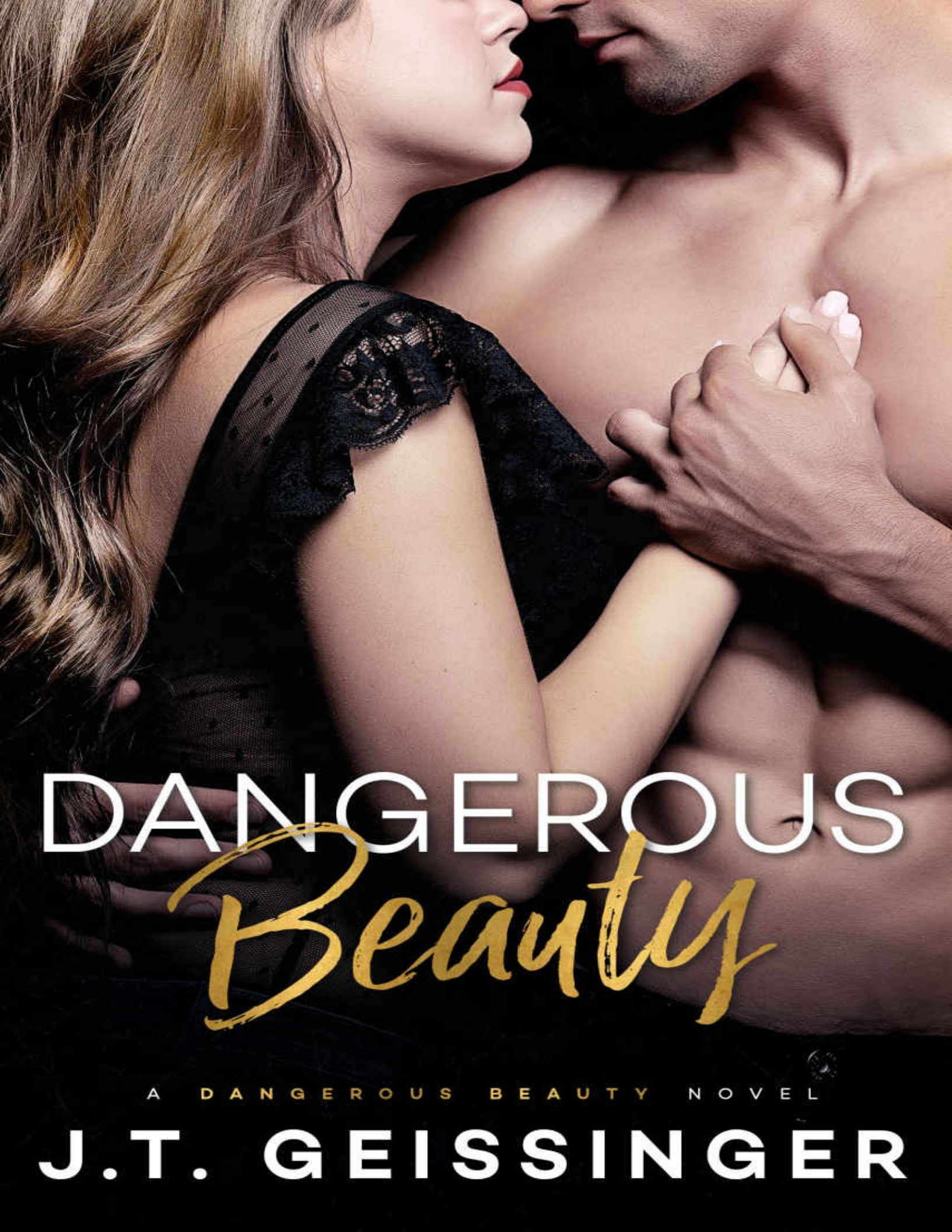
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DANGEROUS *Beauty*

A D A N G E R O U S B E A U T Y N O V E L

J.T. GEISSINGER

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

DANGEROUS *Beauty*

J.T. Geissinger tarafından da

Yavaş Yanık Serisi

Senin İçin
Yanmak
Senin İçin
Erimek
Senin İçin
Acımak

Kötü Alışkanlık Serisi

Günah Gibi
Tatlı Yap
Beni Günah
Benimle
Günah
Günah Gibi
Ateşli

Kötü Oyunlar Serisi

Hinzır Güzel Hinzır
Seksi Hinzır Niyetler

Gece Avcısı Serisi

Shadow's Edge
Edge of
Oblivion
Rapture's Edge
Karanlığın Kıyısında
Karanlığa Doğru

DANGEROUS *Beauty*

A oaNöEeOus aeouvv ROMAN

J.T.GEISSINGER

Montlake
Romantik

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır.

Metin telif hakkı © 2019 J.T. Geissinger, Inc.
tarafından alınmıştır. Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez.

Montlake Romance tarafından yayınlandı,
Seattle www.apub.com

Amazon, Amazon logosu ve Montlake Romance,
Amazon.com, Inc. veya bağlı kuruluşlarının ticari markalarıdır.

ISBN-13: 9781542042314
ISBN-10: 1542042313

Kapak tasarımı Letitia Hasser

Fotoğraf: Reggie Deanching

Jay'e.

İÇİNDEKİLER

BİR
İKİ
ÜÇ
DÖRT
BEŞ
ALTI
YEDİ
SEKİZ
DOKU
Z ON
ON BİR
ON İKİ
ON ÜÇ ON
DÖRT ON
BEŞ ON
ALTI
ON YEDİ ON
SEKİZ ON
DOKUZ YIRMI
YIRMI BİR YIRMI
İKİ YIRMI ÜÇ
YIRMI DÖRT
YIRMI BEŞ
YIRMI ALTI
YIRMI YEDİ
YIRMI SEKİZ

YIRMI DOKUZ
OTUZ
YAZAR HAKKINDA
BİLGİLER

Kadınlar yollar gibidir. Ne kadar çok kıvrımları varsa, o kadar tehlikelidirler.

-Mae West

BİR

EVA

Kendimi bildim bileli erkekler tarafından takip edildiğim için bu konuda altıncı hissim gelişti.

Deride bir elektrik çatırtısı. Kollarımda birkaç diken. Etrafımı aniden gergin bir odağa getiren hayvani farkındalık, tıpkı bir sevgilinin boynuna hafifçe bastırıldığı dişlerinin meme uçlarını sertleştirmesi gibi.

Biri beni izliyor.

Yakınımda biri.

Nabzım fırlasa ve nefes almam imkânsız hale gelse de bu gerçeği dışa vurmuyorum. Mükemmel olgunlukta ve lekesiz bir şeftali bulana kadar ahşap tezgâhtaki şeftalilere göz atmaya devam ediyorum, sonra onu koluma astığım kanvas çantaya koyuyorum, meyve satıcısına parasını ödüyorum ve gölgeli açık hava pazarında yoluma devam ediyorum.

Acele etmemek için kendimi zorluyorum. Kalçamda, dolgun eteğimin cebine gizlenmiş küçük tabanca soğuk ve güven verici bir ağırlık oluşturuyor.

Bu günün geleceğini biliyordum. Dimitri beni asla uzun süre bırakmaz. Ama bu sefer, geri dönmeyeceğim.

Bu sefer beni geri almasının tek yolu ceset torbası.

Portakallar. Mangolar. Yenidünya ve cherimoya, her ikisi de anakaradan geldikleri için biraz çürük ama yenilebilir. A

Birkaç sebze, sonra balıkçıdan bir parça sarıkanat ve alışverişim bitti.

Pazar, yolcu gemilerinin limana yanaştığı Cumartesi günleri her zaman olduğu gibi kalabalık. Gülen çocuklar aşınmış kaldırım taşları üzerinde birbirlerini kovalıyor. Turistler bir mücevher tezgahındaki yüksek fiyatlı bibloları hayranlıkla bakıyor. Okyanus esintisinde sallanan, el boyaması eşarplar, egzotik kuşlar kadar renkli bir çizgiden sarkıyor.

Birkaç tanıdık yüze selam veriyorum ama kimseyle konuşmak için durmuyorum. Kuyrukla hızlıca ilgilenmeliyim. Zaten sesim korkumu ele verirdi. Korktuğum zaman yüksek ve gergin çıkan sesim, kendimi kontrol etmek için asla eğitemediğim tek şey.

Neyse ki beni takip eden adamın icabına bakmak için sesime ihtiyacım yok. İhtiyacım olan tek şey sabit olan ellerim, ıssız bir ara sokak ve eteğimin kıvrımlarında saklı olan silah.

Meksika'nın geri kalanı gibi Cozumel de şiddet suçlarından nasibini almaktadır. Ara sokaklardaki ölü bir adam pek dikkat çekmez.

Ama henüz ölmedi. Gölgem dikkatli. Ben meyve tezgâhları, çiçek satıcıları ve tişört tezgâhlarından oluşan labirentin içinden geçerken, güneş başımı yakarken ve nabzım atarken görünmez bir mesafe bırakıyor.

Marketin dışındaki kaldırım boyunca dizilmiş karpuz ve pepino amarillo dolu kamyonetlerin yanından geçerken adımlarımı hızlandırıyorum. Dairem okyanusa bakıyor ama ben ters yöne, şehrin daha içlerine doğru ilerliyorum. Gideceğim yer, uyuşturucu ticaretiyle ünlü bir cadde; burada turistler, daha sonra kendilerini soyacak olan gözü dönmüş haydutlardan istedikleri her şeyi satın alabiliyorlar.

Nemden ve adrenalinden terleyerek bir köşeyi dönüyorum, sonra bir başkasını, sonra bir başkasını. Gözcümün sabit varlığını arkamda hissediyorum, bir sis gibi soğuk ve ürpertici.

Sıska bir sokak köpeği oluktaki çöp yığınının burnunu sokuyor. Yaşlı bir adam palmiye ağacının gölgesinde sigara içiyor.

sulu gözlerle bana bakıyor. Bir sonraki köşeyi döndüğümde güvercinler topraktan aniden ciyaklayarak havalanıyor ve ben de sert bir nefes alarak başlıyorum.

Sakin ol. İşini hallet, sonra çantanı al ve ortadan kaybol. Bunun için eğitim aldınız. Hazırlıklısınız!

Gerçi daha önce hiç adam öldürmedim. Ormanda ağaçlara ateş ederek geçirdiğim zamanın beni bundan sonra hissedeceğim yıkıma hazırlayacağına dair hiçbir hayalim yok. Ve kan-

Nefesimin altından küfrediyorum ve düşünceyi daha fazla ilerlemeden kesiyorum. Duygusallaşmanın zamanı değil. Beni takip eden adamın kimliği ne olursa olsun, kesin olan bir şey var: O bir paralı asker. Dimitri sadece sertleşmiş adamları işe alır -acımasız adamları- ve bu da bir istisna olmayacak.

Ya o ya ben. Suçluluğumun derecesine sonra Tanrı karar verir.

Nedenlerimi sadece o biliyor.

Kendimi iki terk edilmiş bina arasındaki dar bir sokakta buluyorum. Sidik ve çürümüş çöp kokusu havayı ekşitiyor. Kendimi kaba tuğla duvara yaslayarak kanvas çantayı bırakıyorum ve cebimden silahımı çıkarıyorum.

Sonra nefesimi tutarak beklerim.

Eğer beni istiyorsan, gel ve beni al. Senin için bir sürprizim var, dostum.

Şakağımdan aşağı bir ter damlası yuvarlanıyor. Sıcak öğleden sonranın durgunluğunda, kalp atışlarım silah sesi gibi geliyor. Yaklaşan sessiz ayak seslerini duyuyorum ve tabancamı kaldırıyorum.

Neredeyse yaşlı adamı kafasından vuracaktım.

"Dinero?" diyor hırıltılı bir sesle, romatizmalı elini uzatarak.

"Aman Tanrım!" Dehşetle sallanarak bağıriyorum. "Neredeyse seni öldürüyordum!"

Bana tekrar gözlerini kısarak bakıyor, silahla ilgilenmiyor. "Dinero?"

"Git buradan! Vete!" Ona tısıliyorum, vurgulamak için silahı sallıyorum.

Bir an sararmış dişlerini emiyor, beni düşünüyor, sonra uzaklaşıyor.

Duvara yaslanıyorum, ellerim nemli ve dizlerim titriyor ve bekliyorum.

Ve bekle.

Ve biraz daha bekle.

Güneş gökyüzünde alçaldığında ve üzerimdeki duvardaki gölgeler uzayıp eğildiğinde, takipçimin ortaya çıkmamasının yalnızca iki nedeni olduğuna karar veriyorum. Ya onu kaybettim -ki bu pek olası görünmüyor, çünkü yavaş yürüdüm ve kaçmadım- ya da beni bir ara sokağa kadar takip etmeyecek kadar akıllıydı. Bu da ne yapmayı planladığımı tahmin ettiği anlamına geliyor.

Demek ki hâlâ dışarıda bir yerlerde.

Acil durum zulamdaki paramı ve yeni kimlik belgelerimi sakladığım yere kadar beni takip etmesi riskini göze alamam ya da henüz nerede yaşadığımı bilmemesi ihtimaline karşı daireme dönme riskini almak istemiyorum. Bu yüzden çenemi sıkarak üçüncü bir seçeneğe karar veriyorum.

Eğer bu orospu çocuğu dövüşü bana getirmezse, ben ona getireceğim.

Ara sokaktan caddeye çıkıyorum.

Ama karşılaştığım Dimitri'nin adamı değil.

Binaların gölgesinden uzaklaştığımda, bileğinden omzuna kadar çete dövmeleleri olan bir uyuşturucu satıcısı dönüp düz siyah gözlerle bana bakıyor. Sokağın karşısında dört adamla birlikte duruyor, hepsi de konuşmalarını kesip onun bakışlarını takip etmek için dönüyor.

Siyah gözlü olan sırıtıyor ve bir ağız dolusu çürük dişini gösteriyor. "Kayıp mı oldun, güzel kız?" Tehdit saçarak öne doğru bir adım atıyor. Diğerleri de öyle.

İçinde bulunduğum durum korkunç bir şekilde netleşirken yüzümdeki tüm kan çekiliyor.

Tabancam altı mermi alır.

Sadece bir kez

iskalayabilirim.

İKİ

NAZ

"Çok basit olacak" dediler. "Sadece gözlemle ve rapor et" dediler. İlk operasyonun, Naz, parkta bir yürüyüş olacak. Oraya gitmişken bronzlaş. Biraz bira iç. Bir Rus oligarkın şımarık kaçak karısını gözetleyerek kolay para kazan.

Sakin ol. Tabii. Ama görünüşe göre kocası da dahil herkes bu kadını gülünç derecede hafife almış.

Bir Tarantino filminden fırlamış gibi, çenesi havada ve elinde 38'lik bir spasiyal ile ara sokaktaki gölgelerden dışarı çıkıyor. Çılgın gözleriyle güzel bir kadın, kan istiyor. Arka plandaki dramatik flamenko gitarını neredeyse duyabiliyorum.

Ünlülerin koruma işinde kalmalıydım. Evalina Ivanova'ya bakıcılık yapmak tam bir baş belasına dönüşüyor.

"Bela istemiyorum."

Sesi, silahını bu kadar sağlam tutan bir kadın için şaşırtıcı derecede titrek. Öfkeli, öldürücü gözler.

Hmm. Belki de görünmeye çalıştığı kadar sert değildir.

Yeni kankam, uyuşturucu satıcısı Diego da aynı şeyi düşünüyor.

Daha önce en az iki kez silahın namlusunun ucuna bakmaya alışmış bir adamın hızlı ve ketum bakışıyla onu değerlendiriyor

Her gün ögle yemeği. Gagalama düzenini kurmak için biraz açılış şakası, bakalım kim üste çıkacak. Onu gerçek bir tehdit olarak görmediği için çirkin sırtışı daha da büyüyor.

Bir adım daha atıyor. Solumdaki pislik kıs kıs gülüyor. Sağındaki ise nefesinin altında kötü bir şeyler mırıldanıyor.

İç çekiyorum. İşte başlıyoruz.

"Bir adım daha atarsan falsetto söyleyeceksin, amigo," diyor Evalina, silahını Diego'nun kasıklarına doğrultacak şekilde hafifçe indirerek.

"Kapa çeneni, seni aptal sürtük."

Adımları hiç şaşmıyor. Herhalde düzenli olarak aile mücevherlerine yönelik tehditler alıyordur. Tüm bu önlenemez çekicilik yüzünden olmalı.

"Ciddiyim" diyor, sesi giderek yükseliyor. "Beni vurmak zorunda bırakma!"

"Bu anlaşmayı yapacak mıyız, yapmayacak mıyız?"

Diego sokağın ortasında durdu. Omzunun üzerinden bana bakıyor, sanki önce hangimizi öldüreceğine karar verememiş gibi, onu mu yoksa beni mi?

"Saygısızlık etmek istemem. Ama iş yapıyoruz. Almaya geldiğim şeyi aldıktan sonra yeni oyuncağınla oynayabilirsin." Şortumun cebinden bir tomar para çıkarıp meydan okur gibi ona doğru salladım.

Evalina aklımı kaçırmışım gibi bana bakıyor. O büyük kahverengi gözler, vay canına. Yakından bakınca objektifimden görüldüğünden daha da çarpıcı. Kocasının onu neden bu kadar çok istediğini anlayabiliyorum.

Yine de parmağın tetikten çekmesini isterdim. Ani bir ses duyarsa hepimizin öleceğini hissediyorum.

"Tamam, adamım. Önce iş." Diego çirkin bir sırtış daha attı.

Ağzı çürüklerle dolu biri için gülümsemeyi çok seviyor.

Sol tarafımdaki arkadaşına bir bakış fırlatıyor ve çenesini Evalina'ya doğru çevirerek, "Bunu hallet" diyor. Sonra diğerleri ona doğru ilerlerken o bana doğru geri dönüyor.

Sonra her şey çok hızlı gelişir.

Diego'ya ulaşır ulaşmaz yumruğum burnuyla buluşuyor ve burnu bir kraker gibi parçalanıyor. Her yere kan sıçradı. Bağırıyor ve dizlerinin üzerine çöküyor. Arkadaşları kargaşanın ne olduğunu görmek için etrafta dönüyor. Diego'nun kot pantolonunun belindeki silahı çekip alıyorum, göğsüne bir tekme atıyorum, böylece sırt üstü yere düşüyor ve orada dikilmiş bana bakan üç adama nişan alıyorum.

İspanyolca olarak onlara defolup gitmelerini ya da kurşun yemelerini söyledim. Akıllıca ilk seçeneği seçiyorlar.

Ellerini havaya kaldırarak yavaşça geri çekiliyorlar. "Sen ölü bir adamsın," diyor içlerinden biri usulca, parlayan gözlerle bana bakarak.

"Bunu çok duyuyorum," diyorum ve Diego'yu harekete geçirmek için kaburgalarına tekme atıyorum.

İnliyor ve küfrediyor, sendeleyerek ayağa kalkıyor ve burnunu bir bebek gibi kucaklıyor. "Burnumu kırdın, dostum! Lanet olası burnumu!"

"Boo-hoo. Daha hızlı hareket etmezsen yüzünün geri kalanını kıracağım. Git arkadaşlarına katıl. Güle güle deme vakti geldi."

Bana sert ve tehlikeli bir bakış gönderiyor. "Yüzünü unutmayacağım, gringo," diye söz verip geri çekiliyor.

"Bunu sen yap, Diego. Ben de seninkini hatırlayacağım. Zor olmayacak, gördüğüm en çirkin diş. Bir dişçiye git, seni lanet soysuz, o şey iğrenç."

Ellerini yüzünden indirir ve bir hayvan gibi dişlerini gösterir. Burnu parçalanmış. Siyah gözleri ölümcül yarıklara dönüşmüş. Kan, beyaz atletinin üst yarısını kırmızıya boyamış.

Gerçekten, daha iyi görünen yol ölüleri görmüştüm.

Diego ve arkadaşları en yakın köşeye çekilir, sonra da koşarak köşenin etrafında kaybolurlar.

Paramı kaldırıma düştüğü yerden alıyorum ve Diego'nun yarı otomatik silahını kargo şortumun arkasına sokup gömleğimi üzerine çekiyorum. Sonra Evalina'ya bakıyorum, hala caddenin karşısında duruyor, kendi silahını yarı kaldırmış, az önce elektrik çarpmış gibi görünüyor.

"Birkaç dakika içinde geri dönecekler. Bu sefer hepsinin silahı olacak."

Boşlukları doldurmasına izin verdim, sonra Diego ve arkadaşlarının kaybolduğu yerin tersi yönde caddede ilerlemeye başladım.

Bunu yapmamak beni öldürüyor ama arkama bakmıyorum. Onun için orada olduğumu düşünmemeli. Ben sadece esrar almaya çalışan ve pisliklerle başa çıkma tecrübesi olan bir adamım, kocasının onu gözetlemesi için tuttuğu adam değil. İsteyeceğim son şey, benim gözetimim altında tekrar ortadan kaybolması.

Yeni iş yerimde ilk işime başlamak için harika bir yol olmaz mıydı?

İş.

İki blok sonra bana yetişti. "Hey. Hey!"

Kızardı ve nefes nefese kaldı, **y a n ı m a** koştu.

Aşağı bakınca, çiçekli sundress'inin yakasından görünen bronzlaşmış göğüs dekoltesinin muhteşem görüntüsüyle karşılaşıyorum. Göğüsleri yüksek ve dolgun. Vay anasını, kocası çok şanslı bir adam.

Bakmayı kes, aptal.

Yürümeye devam ediyorum. Yürümeye devam etmek için adımlarını uzatması gerekiyor.

Yukarı.

"O arkadaki de neydi?"

Oh, sadece kışını kurtarıyorum, tatlım. Hadi yapmayalım

düzenli bir şey. "Ben biraz ot almaya çalışıyordum, sen de Annie Oakley'in boktan bir taklidini yapıyordun. Dostça bir tavsiye: Tetiği çekmeye hazır değilseniz kötü bir adama silah doğrultmayın. Bu genellikle onları kızdırır."

"Bunu nereden biliyorsun?"

Ona gerçeği söylemeye karar verdim. Yalan söyleme konusunda zaten berbatım ama bu durumda iş geçmişim az önce olanları rahatlıkla açıklayacaktır. "Eskiden polistim."

"Bir polis," diye tekrarlıyor, kollarımın iç kısmında tişörtümün kapatmadığı dövmelemin üzerinden şüpheli bakışlarını kaydırarak.

"Evet."

"Eskiden mi? Yani işte değil miydin? Bu bir tuzak değil miydi?"

"Hayır."

"Sanırım akademide sana uyuşturucu kullanmaman gerektiğini öğrettikleri o günü kaçırdın, ha?"

"Beni eleştirmeyi bitirir bitirmez, ukala, hayatını kurtardığım için bana teşekkür edebilirsin. O ara sokakta ne halt ediyordun?" Göğüs dekoltesine bir kez daha baktım. "Oh. Pezevengini mi bekliyordun?"

Olduğu yerde durdu ve "Ne?" diye bağırdı.

"Seni yargılamıyorum tatlım," diyorum omzumun üzerinden. "Herkes hayatını kazanmak zorunda. İyi bir hayatın olsun." Elimi kaldırıp el sallıyorum ve yürümeye devam ediyorum.

Yarım blok sonra bana tekrar yetişiyor. "Ben fahişe değilim!"

"Tabii. Eğlenmek için şehrin boktan bölgelerindeki ara sokaklarda takılıyorsun."

"Seni ilgilendirmez ama birinin beni takip ettiğini düşündüm. Onu kaybetmeye çalışıyordum."

Tanrım. Bu yüzden mi bu mahalleye geldi? Gizlilik becerilerim paslanmış.

Omuz silkiyorum. "Tamam. Her neyse. Beni ilgilendirmez."

"Seni ilgilendirmez mi?" İnanamıyor, profilime hararetle bakıyor. "Az önce dört uyuşturucu satıcısını düşman edindin."

Ona ekşi bir bakış attım. "Şikayet mi ediyorsun?"

Kızardığında daha genç görünüyor ve kendinden pek emin değil. "Hayır. Teşekkür ederim. Yaptığın şey için minnettarım. Eğer

orada olmasaydın . . ." Gözlerini kaçırıyor ve alt dudağını çiğniyor.

Kıkırdıyorum. "Eğer ben orada olmasaydım, Diego ve arkadaşları kurşun delikleriyle dolu olacaktı. Sana bir şey olmazdı."

Sessiz bir sesle, "İlk kısma evet. İkincisine hayır. Şiddetten hoşlanmıyorum."

Ses tonundaki bir tuhaflık beni meraklandırıyor. Dosyasından edindiğim izlenim zengin, şımartılmış ve doğduğundan beri şımartılmış olduğu yönündeydi. Onun gibi bir kadın ne kadar şiddet görmüş olabilir?

"Silah taşıyan biri için ilginç bir felsefe." "Hayatta kalmak için, ezilenler zalimlerin dili. Ve silahlar bazı insanların konuştuğu tek dildir."

Bu beklenmedik ifadenin etkileyiciliği karşısında irkilerek adımlarımı yavaşlatıyor ve ona bakıyorum. "Kim söyledi bunu?"

"Evet," diye yanıtlıyor, sanki zekasına hakaret etmişim gibi bir bakışla.

İlginç. Güzellik ve zeka. Umarım espri anlayışı da yoktur, yoksa kocasından nefret etmek zorunda kalacağım. Bu iş için bana ne kadar ödediğini düşünersek, bu talihsizlik olur.

Araba lastiklerinin gıcırdama sesi arkamıza bakmama neden oluyor. Büyük boy lastikleri ve parlak jantları olan eski model siyah bir Caddy, köşeyi dönerken hızlanırken caddeye bir toz bulutu yayıyor. Yolcu tarafında, güneş gözlüklü bir adam camdan dışarı eğiliyor.

Diego'nun arkadaşlarından birini tanıdım. Elinde Kalaşnikof yarı otomatik bir tüfek var.

Bize
doğrultulmuş.

"Kahretsın."

İlk kurşunlar kafamızın yanından geçerken Evalina'yı kolundan tutup kaldırımdan küçük, beyaz, kerpiç bir kiliseye doğru sürüklüyorum. Eski ahşap arka kapılar kilitli, bu yüzden onları tekmelemek zorundayım. Çarparak açıldılar. Serin kasvetin içinde koşuyoruz, koridordan mihraba doğru

ilerlerken

Dışarıda gıcırdayarak duran bir arabanın sesi nefte yankılanıyor.

Sade sunağın önünde Evalina sarsılarak durur. Bir dizini büküyor, başını eğiyor ve göğsünün üzerinde haç işareti yapıyor.

"Dualarını sonra et, tatlım." Bir mermi püskürmesi duvardaki tahta haça asılı İsa'yı paramparça ederken dirseğinden tutuyorum.

Evalina şaşkın bir çığlık atarak ayağa fırlıyor ve ben başka bir kapıdan geçerken beni takip ediyor, sonra bir başkası, sonunda tekrar sokaktayız, bir yerleşim mahallesinde koşuyoruz. Bağrıışmalar bizi takip ediyor. Arkamıza bakmıyoruz.

"İşte!" diyor, bir yan sokağa dönerek.

Nereye gittiğini biliyor olmalı, çünkü son sürat koşuyor, arkasına bakmıyor, eteği bacaklarının etrafında dalgalanıyor ve uzun kahverengi saçları uçuşuyor. Peşinden fırlamadan önce oluşturduğu görüntüye hayranlıkla bakarak kısa bir saniye geçiriyorum.

Labirent gibi bir avluda bir dizi keskin dönüş yapıyor, bir duvarın üzerinden sarkan kırmızı begonvillerden oluşan kalın bir çiti takip ediyor, sonra bir taqueria'nın açık arka kapısından içeri uçuyor. Buharla dolu küçük bir mutfağa daldık.

Şaşkın aşçılardan özür diliyor ve ana yemek salonuna açılan kapıdan geçmeden hemen önce polisin hemen arkamızda olduğunu ekliyor.

Aşçılardan ikisi hemen kapıyı çarparak kapatır, kilidi fırlatır ve çelik bir fırıncı rafını kapının önüne sürükler.

Sanırım buradaki polisler de şöhretleri kadar yozlaşmışlar.

Yemek salonu, sohbet eden ve bira içen turistler ve yerlilerle dolu. Geçerken koşmaktan yürümeye yavaşlıyoruz, neredeyse hiç bakış toplamıyoruz. Tekrar sokağa çıktığımızda nerede olduğumuzu anlıyorum. Kasaba meydanı insanlarla dolup taşıyor ve kalabalığın içinde çabucak kayboluyoruz.

"İyi iş," diyorum onu ilk gördüğüm açık hava pazarına doğru ilerlerken. "Hatırlat da bir dahaki sefere hızlı bir kaçış yapmam gerektiğinde seni arayayım."

"Uyuşturucu satıcılarıyla takılmayı bırakırsan buna mecbur kalmazsın."

Bana bakıyor, kahverengi gözleri parlıyor ve ben gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Onlarla takılmıyorum. Sadece ara sıra hizmetlerinden yararlanıyorum."

Bir yalan. Uyuşturucudan nefret ederim. Ama gerçek mümkün değil.

Keskin bakışları değerlendirmeye yöneliyor. Bacaklarıma, adımlarımdaki hafif aksamaya bakıyor. "Ağrı tedavisi mi?"

Bu uygun bir bahane, ama topallamayı fark ederek gururumu incitti, bu yüzden sadece başımı salladım ve hiçbir şey söylemedim.

"Akupunkturu denediniz mi?"

Alay ediyorum. "Bir şarlatanın kendisine bir sürü iğne batırmasına isteyerek izin verecek bir adama benziyor muyum?"

Dudakları yukarı kalkıyor. Bakışları benimkilerle buluşuyor ve gözleri gülümsüyor. "Asla bilemezsin. Görünüş aldatıcı olabilir. Belki de esrar içen, iğne fetişi olan, aynı zamanda sosisli köpek besleyen ve Justin Bieber'ın zamansız müzik tarzından hoşlanan eski bir polissin."

"Evet," diye kestirip attım. "Biebs'in büyük bir hayranıyım." "Ayrıca dövmelelerin var. Bu birilerinin "Sana bir sürü iğne batırayım mı?"

"Sadece bir iğne. Ve dövme sanatçım onu bir akupunkturcuyla kıyasladığınızı duysa hakaret ederdi."

"Ah, affedersiniz. Adamınız bir sanatçı, öyle mi?"

Bana takılıyor. Bir grup kuduz, silahlı uyuşturucu satıcısını atlattık ve o şaka yapıyor.

Kim bu kadın?

Evet, aşık olmamam gereken zengin bir Rus'un karısı.

"Bu ilginç sabah için teşekkürler," diyorum fotoğraf çektiren turistlerle çevrili bir çeşmenin yanında yavaşlayarak. "Ama gitmem gerek. Dikkatli ol, duydun mu?"

İfadesindeki şaşkınlık gerçek. Bu yüz ifadesiyle, muhtemelen hayatında daha önce hiç bir erkek onu terk etmemiştir.

"Yapacağım. Sen de öyle. Ve tekrar teşekkürler." Bir an tereddüt ediyor. "Adın ne senin?"

Güneş ışığı saçlarında parıltıyor ve onları zengin, altın sarısı bir kahverengiye dönüştürüyor. Uzun kirpiklerinin uçları sarı. Güneşin derinlemesine bronzlaştırdığı pırıl pırıl teni hindistan cevizi renginde. "Nasir," diyorum, sesim sert.

"Arkadaşlarım bana Naz der." "O zaman ben de sana Naz diyeceğim, hayatımı kurtardığına göre.

Ben Eva." Elini uzattı.

Konuşulmamış bir anlaşma yapmışız gibi ciddiyetle el sıkışıyoruz.

"Kendine iyi bak, Naz. Beladan uzak dur." Gözleri nezaketin ötesinde bir an benimkileri tutuyor, sonra dönüp kalabalığın içinde kayboluyor.

Güneş enseme yakmaya başlayana kadar orada duruyorum ve bu işin hiç de kolay olmayacağını düşünüyorum.

İçimde Evalina Ivanova ile aramda güvenli bir mesafe bırakmanın şimdiye kadar yaptığım en zor şey olacağına dair korkunç bir his var.

ÜÇ EVA

Öğleden sonrasının geri kalanında gözlerin üzerimde olduğunu hissetmiyorum, ama aynı zamanda daireye ya da rıhtımın yakınındaki terk edilmiş bir kilisenin çan kulesinde saklı olan acil durum çantamın yanına da gitmiyorum. Kasabada amaçsızca dolaşıyor, karanlığın çökmesini bekliyor ve omuzları çökmüş, yürüyüşünde hafif bir aksama olan yakışıklı bir adamı düşünüyorum.

Arkadaşlarım bana Naz der, demişti, delici karanlık bakışları sırlarla doluydu.

Cilt tonu ve yüz hatlarından Lübnanlı ya da Faslı olduğunu tahmin ettim, ancak belirgin bir aksanı yoktu. Güçlü kollarının iç kısımlarında yılan gibi kıvrılan dövmeler kesinlikle Arapçaydı ama giysileri Amerikalı bir turist olduğunu gösteriyordu. Silahlı bir çete liderini tek yumrukta yere serdiğini ve kurşun yağmurundan sakince kaçtığını görmeseydim, onun ailesiyle tatile çıkmış, ünlü beyaz kumsalları ve nefes kesici dalış noktaları için Cozumel'i ziyaret eden sıradan bir adam olduğunu düşünebilirdim.

Belli ki, o sıradan bir adam değil. O
bir bilmece.

Bilmecelerden hoşlanıyorum, bu da onu bir daha görmeyeceğim için beni mutlu ediyor. Şu anda hayatımda ihtiyacım olan son şey bir karmaşa.

Bu komplikasyon uzun boylu, esmer ve yakışıklı olsa ve ter dökmeden hayatımı kurtarsa bile.

Bira ve balık taco için sahildeki favori kafemde duruyorum. Cep telefonumdaki bir uygulamadan dairemin güvenlik sistemini kontrol ediyorum. Her şey açık. Belirli bir yarıçap içindeki herhangi bir hareket kamerayı tetikleyecek ve çevredeki herhangi bir ihlal alarmı tetikleyecek, ancak kimse içeri girmeye çalışmadı veya rahatlık için çok yaklaşmadı.

En azından şimdilik.

Dalgın dalgın dalgaların kırılışını ve kumların üzerindeki köpükleri izlerken, acaba daha önce yanılmış olabilir miyim diye düşünüyorum. Birinin beni takip ettiğinden o kadar emindim ki, ama paranoyamın kontrolden çıkmış olma ihtimalini de kabul etmek zorundayım. Gerçek şu ki, bu adada geçirdiğim üç ay boyunca Dimitri'nin yerimi tespit ettiğine dair hiçbir belirti olmadı.

Ayrılırken son derece dikkatliydim. Tüm izlerimi kapattım. Bu kaçıışın son kaçıışım olmasını istiyordum ve bir hayalet olduğumdan emin olmak için hiçbir masraftan kaçınmadım.

Naz'a gerçek adımı söylemem düşüncesizceydi. Bunu düşünmeden, bir anda yaptım, ki ben böyle biri değilim. Ama o muhteşem kara gözler.

Önemi yok. Her kimse, birkaç gün içinde gitmiş olacak, herkes gibi gelgitle birlikte çekilecek. Bu adanın nüfusu çoğunlukla geçici, bu da benim işime geliyor. Haftada bin yeni yüz gelip gidiyor, insanın içine karışıp saklanabileceği, sürekli değişen anonim bir kalabalık.

Alışkanlık gereği cebimdeki silaha dokunuyorum, dalgınlıkla özgürlüğün bana mal olan her bir hipervijilansa değiştiğini düşünüyorum.

Düşündüğümünden çok daha yalnız olsa bile.

Sonraki beş geceyi ucuz bir motelde, güvenlik kamerasından evimi izleyerek ve bir şeyler olmasını bekleyerek geçirdim. Nefesimi tutarak. Dimitri'nin adamları

aletler, parçalamak ve kapmak için eğitilmiş, sabırla beklemek için değil. Neredeyse bir hafta sonra, evimin ele geçirilmediğinden eminim. Eğer adresimi bilselerdi, çoktan orada bekliyor olurlardı.

Dimitri'nin bir özelliği varsa, o da tahmin edilebilir olmasıdır.

Onun parmağı altında geçirdiğim yedi yıl bana bunu öğretti.

Daireye döndüğümde uyuyamıyorum. Çok fazla kafein almışım gibi gergin ve ürkek bir haldeyim. Kafese kapatılmış bir hayvan gibi huzursuz, eski anıların ağına takılmış bir şekilde yerleri arşınıyorum.

Kötü anılar.

Sık sık ziyaret ettiğim ve turistler arasında popüler olan yerel bir sahil barına gitmeye karar veriyorum. Geç saatlere kadar açık ve insanları izlemek için iyi. Umarım bu, takip edildiğimi düşünmenin ve gizemli Nasır'ın garip bir şekilde bastırılamaz düşüncelerinin zihnimde yarattığı tozdan uzaklaşmama yardımcı olur.

Yıllardır bir erkeği cinsel olarak çekici bulmuyorum ama o gözlerde bir şey var.

"Kes şunu," diye mırıldanıyorum kendi kendime, solmuş bir kot pantolonu sürükleyerek giyerken. "Onu bir daha asla göremeyeceksin."

Hayatın size yanıldığınızı kanıtlamayı sevmesi ne garip.

Javier's Bar and Grill'in sazdan çatısının altından geçip etrafa baktığım anda kalabalığın arasından kumsalın ötesini görüyorum. Yüzü ve vücudunun yarısı ahşap bir sütunun arkasına gizlenmiş bir adam, kumdaki ateş çukurunun yanında beyaz bir Adirondack'e uzanmış. Çıplak ayakları bileklerinden çapraz bağlanmış. Kolları sandalyenin kenarından sarkıyor. Elinde viskiye benzeyen bir bardak kehribar rengi sıvı tutmaktadır.

Bileğinden pazusuna kadar, kaslı kolunun iç kısmında Arapça dövmeler yılan gibi kıvrılıyor.

Duruyorum, karnımda garip bir heyecan patlaması yaşıyorum.

"İstediğin yere oturabilirsin tatlım," diye sesleniyor birkaç masa aşağıdaki güler yüzlü ev sahibesi. "Ama dışarısı

daha az kalabalık."
Dışarıda.

Ucuz ahşap masaların arasından yavaşça yürüyorum, ayakkabılarımın altında ince bir kum tanesi var. Müzik kutusunda Jimmy Buffett çalıyor. Barda gülen bir grup erkek öğrenci tekila içiyor. Kuma çıkan basamaklara ulaştığımda bir an durup ılık tuzlu havanın saçlarımla oynamasına izin veriyorum.

Naz, gözleri kapalı ve yüzünde küçük bir gülümsemeyeyle şezlongda oturuyor. O da benim gibi eski bir kot pantolon ve karnındaki tüm kasları gösteren sade bir beyaz tişört giymiş. İri vücudunun hatları tamamen rahatlamış, sanki hoş bir şey hayal ediyormuş gibi.

Acaba sevişme dolu bir geceden sonra uyandığında böyle mi görünüyor? Yüzünde böyle bir memnuniyet ifadesi olan bir adam hiç görmemiştim.

Onun yanındaki boş şezlonga oturuyorum, parmak arası terliklerimi çıkarıyorum, ayak parmaklarımı kuma gömüyorum ve ay ışığında hafifçe sallanan palmyelere bakıyorum, parlak yaprakları ateşten turuncu renk almış.

"Vay, vay, bu Annie Oakley değil mi?" Naz'ın gülümsemesi derinleşiyor ama gözlerini açmıyor. "Seni son gördüğümünden beri kimseyi vurdun mu?"

"Hayır. Seni son gördüğümünden beri kimsenin yüzünü kırdın mı?"

Kıkırdıyor. Derin, uykulu bir ses, şaşırtıcı derecede şehvetli, mırıltı gibi bir kenarı var. "Gece daha yeni başlıyor. Sen etraftayken bar kavgası çıkma ihtimali çok yükseldi."

Gözlerini kırarak açtı, başını çevirdi ve

Ben

. Bu bakışı ayak parmaklarıma kadar hissediyorum.

"Ben olduğumu nereden anladın?"

Tembelce şakağına vuruyor. "Örümcek hisleri. Ben bir polistim, hatırlıyor musun?"

Cevap olarak sadece dudaklarımı büzdüğümde, tekrar kıkırdıyor.

"Parfümün. Gece açan bir yasemin tarlasında doğmuş gibi kokan tanıdığım tek kadın sensin."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Yasemin parfümlerde yaygın olarak kullanılan bir maddedir."

Bakışları benimkileri tutuyor ve gülümsemesi hiç bozulmuyor. "Evet, ama başkasının üzerinde o kadar güzel kokmuyor."

Yüzüm kızarıyor. Bu beni rahatsız ediyor, çünkü bu tür şeylere yatkın bir kadın değilim. Başka tarafa bakıyorum, garsonun gözünü yakalıyorum ve bir içki için işaret ediyorum. İçimde sert bir içkiye ihtiyacım olacağına dair bir his var.

Limonlu ve buzsuz bir rom sipariş ettikten ve garson gittikten sonra başımı arkaya eğip yıldızlara bakıyorum. Safir gökyüzünde soğuk bir şekilde parlıyorlar ve yanımda uzanan adamla arama mesafe koymam konusunda beni uyarıyorlar. Erkekler konusunda iyi bir zevkim olmadığını biliyorlar.

"Şimdiye kadar gitmiş olursun sanıyordum." "Hayır. Hâlâ buradayım."

"Uzatılmış tatil mi?"

Cevap vermeden önce bardağından bir yudum alıyor. Düşünceli görünüyor. "Daha çok kariyer geçişleri arasında bir ara gibi."

Daha fazlasını teklif etmediğinde, "Bunu öylece ortaya atıp beni ortada bırakamazsın. Çılgın uyuşturucu satıcıları tarafından neredeyse birlikte öldürülüyorduk. Bundan daha iyi bir cevabı hak ediyorum."

Dudaklarını birbirine bastırıyor ve gülmemeye çalıştığını anlayabiliyorum. Onu eğlendiriyorum.

"Bilmen gerekiyorsa, Meraklı Nell, kısa bir süre önce büyük bir ünlünün kişisel güvenliği olarak çok stresli bir işten ayrıldım. Şimdi geleceğimi düşünmek için biraz ara veriyorum."

"Kişisel güvenlik mi? Koruma gibi mi?"

"Evet. Koruma gibi."

Merakla sandalyemde daha dik oturuyorum. "Ünlü kimdi?"

İnliyor. "Olamaz. Sakın bana Kardashian'lara kafayı takan ve Star dergisini Tanrı'nın kelamıymış gibi okuyan insanlardan biri olduğumu söyleme."

"Sorudan kaçırıyorsun. Gözlerine limon suyu fıskırtmadan önce tükür."

Omuzları bastırılmış kahkahalarla titriyor. Sanırım turunçgillerle tehdit edilmek hoşuna gidiyor.

"İyi. Bad Habit grubundan Nico Nyx. Tatmin oldun mu?" Gözlerim kocaman oldu. "Gerçekten mi? Vay be. Çok ünlü biri." "Benden ilginç hikâyeler anlatmamı isteme, çünkü yapmayacağım."

"Savunmaya geçmene gerek yok Naz. Senden ilginç hikâyeler anlatmanı istemeyecektim. Ayrıca, çenesini kapalı tutmayı bilen bir adam olduğunu söyleyebilirim."

Bakışlarında bir şey keskinleşiyor. "Öyle mi? Bunu sana söyleten ne?"

"O gizemli gözler yüzünden," diyorum sessizce, bana karşı çıkma cesaretini göstererek. "Bir erkeğin çok fazla şey gördüğünü her zaman anlayabilirim."

Aramızdaki havada bir çatırtı var, elektrik kadar keskin, bir bıçağın ucu kadar tehlikeli. Bir an için cevap vermeyeceğini düşünüyorum, ama sonra cevap veriyor, sesi kısık ve bakışları sabit.

"Ordudaydım. Özel Harekat. Kolluk kuvvetlerinde bulundum. Bazı yüksek profilli kişiler için kişisel korumalık yaptım. Yani evet, çok şey gördüm. Kesin olarak öğrendiğim tek şey, kötü şeyler hakkında konuşmanın onları daha iyi hale getirmediği. Çoğu zaman eski yaralara tuz basıyor."

Bunu söylemesi hoşuma gitti. Şaka yapmaya çalışmaması, konuyu değiştirmemesi ya da yalan söylememesi hoşuma gitti. Özellikle de bunu söylemek istemediğini ama ondan bir şey beklediğimi bildiği için söylediğini söyleyebildiğim için. Dürüstlük gibi, belki de yabancılar arasında çok fazla şey isteyebileceğim bir şey.

"Yani sen bir koruyucusun."

Bu yanıtı beklemediği için gözlerini kırptırıyor.

"Affedersiniz?" "Bütün işlerin insanları korumakla ilgiliydi.

Askeriye. Polis. Bodyguard." Bir şey söylemeyince hafifçe ekliyorum: "Ya da belki sadece silahlarla oynamayı seviyorsundur."

"Bak kim konuşuyor, tetik parmağı," diye karşılık veriyor, rahat sırtışı tekrar yerine kayıyor.

Daha az kişisel bir zeminde daha rahat. Bunun için onu suçlayamam. Hem ben kim oluyorum da onu sorguluyorum? Heyecan verici bir "Seni Tanıyalım" oyununa da hazır değilim. Eva, neden gizli bir silah taşıyorsun? Eski erkek arkadaşımın fedailerinden birini öldürmek zorunda kalırsam diye, Naz. Son zamanlarda iyi bir film izledin mi?

Aramızda kalsın, öyle görünüyor ki çevrilmeden bırakılması daha iyi olan binlerce taş var.

"Ne içiyorsun kovboy?" Gülüyor ve ben de bunu sevdiğime karar veriyorum.

"Yumuşak bir geçiş. Sek viski, hanımefendi. Sade, benim gibi." Basit. Tabii. Bu adam ileri matematik gibi basit.

"Viski içme yeteneğini hiç kazanamadım. Ya da tekila, bu konuda. Ya da cin." Tanqueray içtiğim bir gecenin ardından yaşadığım şiddetli akşamdan kalmalığı hatırlayarak ürperiyorum.

ve tonikleri yıllar önce içtim. Kafam günlerce boşalmadı. "Ama sen rom seviyorsun."

"Romu seviyorum. Rom içmek beni korsan filmlerindeki Johnny Depp gibi hissettiriyor."

"Jack Sparrow."

"Evet, bu o."

"Mount Gay'i hiç denedin mi?" "Hayır. İyi mi?"

Aşağılanmış görünüyor. "İyi mi? Hayır, iyi değil. Dünyanın en iyi romudur. Barbados'ta 1703'ten beri üretilir ve her denizcinin tercih ettiği romdur."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Bu konuda güçlü hisleriniz var gibi görünüyor."

"Elindekini bitirdikten sonra sana bir Dark and Stormy söyleyeceğim."

"Karanlık ve Fırtınalı mı? Son ilişkiye benziyor." Kısa bir duraksamadan sonra, "Bunu duyduğuma üzüldüm." dedi.

Harika, işleri garipleştirdim. Kendini aptal durumuna düşürmeden konuyu değiştir. "Bu içkinin içinde ne var?"

Dünyaca ünlü romunuz dışında? Şemsiyeli bir şey istemiyorum."

"Şemsiye mi?" diye tekrarlıyor, dehşete düşmüş bir halde. "Beni ne tür bir adam sanıyorsun?"

Yüzündeki ifade paha biçilemez. Kendimi tutamadım: Bir kahkaha patlattım. O kadar çok gülüyorum ki belimden eğilip karnımı tutuyorum, gözlerim yaşıyor.

"O kadar da komik değildi."

Yine sırtışını bastırmaya çalışıyor, gözlerinde bir parıltıyla bana yan yan bakıyor. Beni güldürmekten hoşlandığını ve aynı zamanda bir konuda kafasının karışık olduğunu söyleyebilirim. Sürekli ağzıma bakıyor, sonra başka tarafa bakıyor.

Kahkahalarım dindiğinde ve gözlerimi silerken, "Dişlerimde ıspanak olsa bana söylerdin, değil mi?" diyorum.

Bana bakıyor, ateş ışığı yüzünün açılarında dans ediyor. "Konu değiştirme konusunda en kötüsü sensin, biliyor musun? Hiç incelik yok. Asla bir talk show sunucusu olamazsın."

"Bilmiyorum, sanırım iyi bir talk show sunucusu olurum. Sizin de anlayabileceğiniz gibi yabancılarla sohbet etmekten hoşlanıyorum. Marina'nın eline su dökmem."

"Adını hiç duymadım. Amerika'da yayınlanıyor mu?"

Donup kaldım. Kalbim çarpmaya başladı. Panikle elimdeki içkiye bakıyorum. "Um. Emin değilim. Uyduda her türlü rastgele TV programını izliyorum."

Romumun kalanını yudumlarırken, zihinsel olarak bu hata için kendime lanet okuyorum. Sadece onun yanında çok rahatım. Onunla ilgili bir şey gardımı düşürmeme neden oluyor. Ama popüler bir Sovyet televizyon kişinin adını anmak aptalca.

Aptalca ve tehlikeli. Özellikle de ona gerçek adımlı söylediğimden beri.

"Hey."

Dudaklarımı gergin bir şekilde ıslatarak Naz'a bakıyorum. Yüzü ciddi ve koyu renk gözleri delici. Konuştuğunda sesi alçak çıkıyor.

"Merak etme. Ben de her türlü rastgele TV programını izliyorum."

Birbirimize bakıyoruz ve bu biraz önceki hatamdan bile daha tehlikeli olabilir. Kendimi açıkta ve savunmasız hissediyorum, sanki kalbim göğsümün dışında atıyor.

Çünkü TV programlarından bahsetmiyor. Sırlardan bahsediyor ve benimkiler her neyse, onun yanında güvende olduklarını o ince üslubuyla bana bildiriyor.

Onunla güvendeyim.

"Bir içki daha, tatlım?"

Garson kız, teşekkürler Tanrım.

"İki Dark and Stormie lütfen," diyor Naz, bir anda ciddileşip gülümseyerek. Hâlâ kendime gelmeye çalışıyorum, bu yüzden sessizliğimden başka bir şey önermiyorum.

"Tabii ki! Yiyecek bir şey var mı? Atıştırmalık? Harika patlamış mısırlı karides yaparız."

Naz gözüme çarptı. Gülümsemesi daha da genişliyor. "Katil karides mi? Kulağa bizim için mükemmel geliyor."

Başımı ellerimin arasına alıyorum ve tekrar gülmeye başlıyorum, bu sefer inanamayarak.

"Hemen geliyor!" Garson kız bizi yine yalnız bırakarak uzaklaştı.

"Egom için harika mısın yoksa kötü mü bilmiyorum," diye düşünüyor Naz. "Bana mı gülüyorsun yoksa benimle birlikte mi? Bu bir muamma."

"Oh, sana, kesinlikle." Başımı kaldırdım ve ona gülümsedim. "Sen delisin."

Alay ediyor. "Lütfen. Ben çok sevimliyim. Eğer benim olağanüstü cazibemi takdir edemiyorsan, bu senin suçun tatlım." Son viskisini de bir çırpıda bitirmeden önce bana kirpiklerini kırıştırıyor.

"Plethora mı?" dediğimde hâlâ gülümsüyorum. Yeni arkadaşım Naz kelime dağarcığını göstermeyi seviyor mu?"

"Neredeyse kaslarımı göstermeyi sevdiğim kadar. Hangisini tercih edersiniz, inanılmaz bükülmüş pazılarımı yakından görmeyi mi yoksa antediluvian tanımını mı?"

"Daha esnek ol, kovboy. Ben zaten biliyorum antediluvian."

Şüpheli görünüyor. "Öyle mi? Kanıtla."

"Bana inanmıyor musun?"

Gülümsemesi kendini beğenmiş. "Oyalıyorsun."

"Tamam, senin aptal oyununu oynayacağım. Antediluvian, İncil'deki tufandan önce demek." Saçımı omzumun üzerinden atıp ona sırtıyorum.

Gözlerini bana dikti. "İmkansız."

Gözlerimi deviriyorum. "Gerçekten mi? Kelime savaşına mı gireceğiz?"

"Asla silahsız bir rakiple savaşmamak benim için bir onur meselesidir, bu yüzden ..." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor, uzun bacaklarını uzatıyor ve ayak parmaklarını kıvrıyor, gülümsemesinde meydan okuyan bir ifadeyle bana bakıyor.

"Bekle. Az önce bana aptal mı dedin?"

Beni tepeden tırnağa süzüyor, sonra dudaklarını büzüyor. "Akıllı olmak için fazla güzelsin."

Benimle dalga geçtiğini biliyorum çünkü yine gülmemeye çalışıyor ama bu kabul edilemez. Ben eğitilmiş bir kadıyım. Dört dil biliyorum. Üniversiteden sınıf birincisi olarak mezun oldum.

Başka bir deyişle, başladı.

"Impecunious." Sırf şirretlik olsun diye heceliyorum. "İhtiyaçlarını karşılayacak kadar parası olmamak."

Etkilenmemiş gibi davranıyor ve esnemesini eliyle kapatıyor.

"Tamam, koca adam. İşte sana bir tane: çocuksu."

Bakışı bozuldu. "Çocukça bir aptallık. Kişiselleştirmeye gerek yok bu arada."

Ona bakıyorum. "Bana inatçı olduğumu mu söyleyeceksin? Vituperatif? Küçümseyici mi?"

Endişeli görünmeye başladı. "Aman Tanrım. Sakın bana o alimlerden biri olduğunu söyleme. Bana kafamda kaç saç teli olduğunu ve yüksüz bir kırlangıcın hava hızının ne olduğunu mu söyleyeceksin?"

Hiç vakit kaybetmeden, "Afrika kırlangıcı mı, Avrupa kırlangıcı mı?" diye sordum.

Tanıştığımızdan beri ilk kez Naz tamamen hazırlıksız yakalanıyor. Ağız açık, gözleri kocaman, yüzünde gerçek bir şok ifadesiyle bana bakıyor.

"Monty Python sever misin?"

"Sürprizlerle doluyum, değil mi?" Ona en yıkıcı gülümsememi gönderiyorum ve şaşkınlığının tadını çıkararak sandalyeme geri yerleşiyorum.

"Evet," diyor, sesi rahatsız olmuş gibi çıkıyor. "Öylesin."

Neden bilmiyorum ama onu tedirgin ettim. Belki de gerçekten tüm güzel kızların aptal olduğunu düşünüyordur. Sonra bana güzel dediğini hatırlıyorum ve o korkunç kızarıklık yanaklarımı yeniden sarıyor. "Ben tuvalete gidiyorum," diye anons ediyorum, aniden ayağa kalkarak. "Hemen dönerim."

O bir şey söyleyemeden uzaklaşıyorum. Sert bir nefes alarak kumların üzerinden geçip restoranın arka tarafındaki tuvaletlere doğru ilerliyorum. Yolumun üzerindeki bardan geçmek zorundayım. Ben yaklaşırken tekila içen iki erkek arkadaşın bana baktığını görünce midem bulanıyor.

İçlerinden biri ıslık çalıyor. Diğeri sırtlıyor ve nefesinin altında bir şeyler söylüyor.

Dişlerimi sıkarak ve ne tür boktan ebeveynlerin böyle çocuklar yetiştirdiğini merak ederek bir kez daha bakmadan yanlarından geçip gidiyorum. Eğer bir oğlum olsaydı ve böyle saygısızca davransaydı, kafasını koparırdım.

Tuvaleti kullanmadan önce kapının kilitli olduğundan emin oluyorum. Sonra ellerimi yıkayıp kuruluyorum, saçlarımı düzeltiyorum ve tuvaletten çıktığımda koridorun iki erkek bedeni tarafından kapatılmış olduğunu görüyorum.

Görünüşe göre, kardeşlik çocukları oynamak istediklerine karar vermişler.

"Hey, güzelim," diyor sarışın olan, gamzeleri tatlı tatlı parlayarak.

Beni kandıramazsın. Dimitri'nin melek gibi bir yüzü var, ama dilini kesip köpeklerine yedirir.

İkinci bir düşünce.

"Affedersiniz," diyorum, yanından geçmeye çalışarak.

Sarışın yaklaşıyor, beni banyo kapısına doğru zorluyor. Gözleri kıpkırmızı ve nefesi tekila kokuyor. "Bu kadar aceleyle nereye gidiyorsunuz? Sadece konuşmak istiyoruz."

Arkadaşı, güneş yanığı ve aptal bir gülümsemesi olan sıksa bir kızıl saçlı, "Evet. Sadece konuşmak istiyoruz."

Uzanıp omzumu sıktı. Donup kaldım.

Hissettiğim şey öfke, korku değil. Bunlar silahlı çete üyeleri değil, ama ikiye karşı bir adil değil ve zorbalardan gerçekten nefret ediyorum.

Kızıl saçlı adamın gözlerinin içine bakarak sessizce, "Çek o elini üzerimden yoksa kaybedersin, zencefilli şeker," dedim.

Göz kırpıyor ve biraz gergin bir şekilde gülüyor. "Vay be. Birileri huysuzlanmış. Huysuz musun nesin?"

Sarışının gamzeleri kayboldu. Dudakları hırlayacak şekilde kıvrıldı ve gözlerinde çok iyi tanıdığım o bakış var. Öfkesini serbest bırakmak üzere olan bir adamın bakışı.

Bir adım daha yaklaşıyor. Belime, gömleğimin altına uzanıyorum ve elimi silahımın kabzasına götürüyorum. Hava elektrikleniyor.

Sonra erkek öğrencilerin arkasından sakın bir ses, "Partiyi kaçırmıyorum, değil mi?" diyor.

Kızıl saçlı elini benden çekip etrafında dönüyor. Sarışın sanki elektrik çarpmış gibi bir tarafa sıçıyor. Sonra Naz'ın iri cüssesi koridordaki gölgelerin arasından belirliyor.

İkisinden de beş santim daha uzun ve muhtemelen seksen kilo. Gülümsüyor ama gözleri ürkütücü, loş ışıktaki bir mağaradaki bıçakların parıltısı gibi parlıyor.

Kızıla bakar. Sarışına bakıyor. Bana bakıyor.

"Önce hangisinin boynunu kırmamı istersin?" diye hırlıyor.

DÖRT

NAZ

Üniversiteli tıfıllar neredeyse altlarına yapacaklardı. Daha önce hiç bu kadar hızlı bir geri çekilme görmemiştim, geveledikleri özürler ve yanlış anlaşılma oldu, çok üzgünüm, tuvalete giderken yolumu kaybettim gibi teminatlarla birlikte.

Telaşlı ayak sesleri azalıyor, sonra banyo kapısının önünde sadece Eva ve ben kalıyoruz.

Öldürecek kadar kızgın
görünüyor. "İyi misin?"

"Evet. Teşekkür ederim." Alevlenen burun deliklerinden birkaç nefes çekiyor, nabızı boğazının yan tarafında sertçe atıyor. "Kızıl saçlıya neredeyse bir delik açıyordum."

"Kulağa mantıklı geliyor. Şu çilleri son derece rahatsız edici."

Dudakları hayalet bir gülümsemeyeyle seğiriyor. Öfkesini kontrol etmekte zorlandığını söyleyebilirim. O dangalaklardan korkmuyordu. Garip bir nedenden dolayı bu bana gurur veriyor.

O bir baş belası.

Monty Python'dan hoşlanan, harika göğüsleri olan ve bana nefes almayı unutturan büyük kahverengi geyik gözleriyle bakan, ateşli, delicesine zeki, komik, tatlı ve tamamen büyüleyici bir baş belası.

Ve aynı zamanda sabah ilk iş olarak bir durum güncellemesi bekleyen Rus milyarderle evli.

Sikeyim.

Boğazımı temizliyorum ve odaklanıyorum. "İçecekler geldi." Başparmağımı ateş çukuruna doğru salladım. "Aklının başından gitmesine hazır mısın?"

Bana bakıyor. Gerçekten bana bakıyor, sıcaklıkla ve huşu gibi bir şeyle, sanki evrendeki tek iki insanmışız ve ilk kez karşılaşıyormuşuz gibi. "Aklım çoktan uçtu Naz," diyor usulca, sonra başka bir şey söylemeden yanımdan geçip gidiyor, baş döndürücü yasemin kokusu arkasından geliyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve derin bir nefes veriyorum. Çifte sikiş.

Bu geceden sonra ona bir daha yaklaşılamam. Profesyonel bir mesafe koymalıyım.

Bir an zihnimde onun bu gece buraya gelmesinin benim suçum olmadığını tartıştım. O içeri girdiğinde ben sadece orada oturmuş içkimin ve ılık havanın tadını çıkarıyordum. Ne yazık ki bu argümanım, onun bu bara sık sık geldiğini bildiğim ve son beş gecedir sadece tesadüf olduğunu düşüneceği bir buluşma umuduyla her gece buraya geldiğim uygunsuz gerçeğiyle gölgelendi.

Bahane bulmaya çalışmam kötüye işaret. Vicdanımın yanlış tarafında olduğum anlamına gelir. İşin kişiselleşmesine izin vermemem gerektiğini biliyorum.

Ama bu kadın. Lanet olsun. O bir unicorn. Tam bir enchilada. Onun gibi kadınların filmlerin dışında var olduğunu düşünmezdim.

Çok uzun zamandır yalnızsın, hepsi bu. Kafanı topla ve iş dışında her şeyi aklından çıkar.

Bir elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum, kafamı sallayarak temizliyorum ve sonra ateş yakma yerine geri dönüyorum. Tüm erkek arkadaşların bardan ayrıldığını memnuniyetle fark ediyorum.

Eva'nın yanına oturduğumda, garsonun sandalyesinin koluna bıraktığı Dark and Stormy'ye şüpheyile bakıyor.

"Tadı görüldüğünden daha güzel, söz veriyorum."

"Sadece burada öylece duruyordu. . . gözetimsiz."

Bana bakıyor ve ne demek istediğini hemen anlıyorum. Nüfusun sık sahibi olan diğer yarısına karşı sürekli tetikte olmak zorunda kalan bir kadın olmanın nasıl bir his olduğunu kısa ve rahatsız edici bir şekilde anlıyorum.

"Hadi tazelerini sipariş edelim." İki içkiyi de kuma döküyorum. Eva beni içeri, bara kadar takip ediyor. Bir tur daha sipariş ediyorum ve ateş çukuruna dönüyoruz. Kumların üzerindeki sandalyelerimize yerleşirken Eva'nın küçük gülümsemesini fark ediyorum.

Bardağından bir yudum alıyor, sonra dudaklarını yalıyor. "Mmm. Zencefil?"

"Zencefilli bira," diyorum başımı sallayarak.

"Daha da iyi." Bir yudum daha alıyor, sonra iç çekerek denize bakıyor.

Profilden çok güzel görünüyor.

Sadece güzel olmanın ötesinde, doğal, çalışılmamış bir şekilde ıslık ıslık. Yüzü çıplak ve saçları uzun ve dalgalı, uçları nemde kıvrılıyor, evcilleşmemiş. En basit giysileri eski bir kot pantolon ve kabuk pembesi bir kaşkorse üzerine kolları kıvrılmış beyaz bir erkek gömleği giyiyor ama kadınsılık ve çiğ seksapel yayıyor.

Hiçbir şekilde görünüşüyle dikkat çekmeye çalışmıyor, ancak gözleri ateşe çeken pervaneler gibi kendisine çekiyor.

Çünkü güzellik fark edilecektir.

Etrafımızdaki insanlar onu fark ediyor. Bakışlarını alıyor. İştahlı bakışlar gönderiyorlar. Hatta bazı kadınlar onu tepeden tırnağa yalamak ister gibi bakıyor.

Saklanabileceğini nasıl düşündü?

Gözlerini dikti ve beni bakarken yakaladı. "Ne?"

"Ben de tam ne kadar çirkin olduğunu düşünüyordum," diyorum ciddiyetle. "Bu gerçekten trajik. Bu suratla etrafta dolaşıp çocukları korkutmak korkunç olmalı. Senin için üzülüyorum. Senin adına bağışta bulunabileceğim bir hayır kurumu var mı? Quasimodo Derneği? Fil Adam Vakfı? Yardım etmek istiyorum."

Gözlerini kırıştırıyor, masumiyet timsali. "Bu çok garip! Ben de tam senin hakkında aynı şeyi düşünüyordum!"

"Affedersiniz ama ben olağanüstü yakışıklıyım. Sadece bana sorun."

Yine gülüyor, ki bu en sevdiğim şeylerden biri olmaya başladı. "Sen delirmişsin."

"Sanırım gösterişli demek istediniz."

"Daha çok şekli bozulmuş gibi. Korkutucu derecede irisin. Devlikten mi muzdaripsiniz?"

Yüzüme yavaşça bir gülümseme yayılıyor. "Sadece belirli bölgelerde, tatlım." İçkimi kasıklarımın altına koyuyorum, ona anlamlı bir bakış gönderiyorum, sonra bakışlarımı yıldızlara çeviriyorum.

Çaresiz bir şekilde uzun süre gülüyor. Ayağa fırlamak, göğsümü yumruklamak ve çılgın bir Tarzan çığlığı atmak için garip bir dürtü hissediyorum.

Garson kız karideslerimizle geldi. "Buyurun çocuklar." Eva'ya taşan plastik bir sepet uzattı. Bana iki küçük tabak ve kâğıt peçete veriyor, sonra dikkatini tekrar Eva'ya çeviriyor. "Dark and Stormy'ni nasıl buldun Thelma? Lezzetli, değil mi?"

Eva bir an donup kalıyor, sonra gülümsemeye zorluyor. "Evet. Gerçekten çok güzel. Teşekkürler, Maria."

"Harika! Bir tane daha almaya hazır olduğunuzda haber verin!" Garson kız gider.

İçerideki müzik kutusu şarkı değiştirirken müzikte bir duraklama olur. Eva elindeki karides sepetine yoğun bir odaklanmayla bakıyor, sanki içinde kaybolmak istiyormuş gibi.

"Bütün yemeği sen mi yiyeceksin, yoksa ben de biraz alabilir miyim?" Tabaklardan birini uzatıyorum, ama aslında ona anın geçmesine izin vermesi için bir şans sunuyorum. Farklı bir isim kullandığını zaten biliyordum ama bana gerçek ismini neden söylediğini hâlâ anlayamıyorum.

Dönüp bana bakıyor ve az önceki kahkahası gözlerinden siliniyor. Ateş ışı

Yüzündeki dans, birden ne kadar solgunlaştığını gösteriyor.

"Eva benim göbek adım-"

"Bana herhangi bir açıklama borçlu değilsin," diyorum bakışlarını tutarak. Sonra gülümsüyorum. "Benim gerçek adım aslında Wilbur."

"Wilbur? Hayır. Yalan söylüyorsun."

"Evet, öyleyim." Dramatik bir şekilde iç çektim. "Adım Dudley. Ama kimseye söyleme, utanıyorum." Sepeti alıp birkaç kızarmış karidesi bir tabağa silkeledikten sonra birkaç peçeteye birlikte ona uzatıyorum. "Sıcakken alın. Soğuk katil karidesten daha kötü bir şey yoktur. Tamam, belki yeniden ısıtılmış patates kızartması, ama başka bir şey değil."

Tabağı benden alırken Eva'nın elinde ince bir titreme var. Diğer tabağı kumun üzerine bırakıyorum ve parmaklarımla sepetten yemeye başlıyorum, sandalyeme geri yerleşiyorum. "Mmm. Lezzetli. Daha fazla yemene izin vereceğimi sanmıyorum. Vücuduna gerçekten dikkat etmelisin. Birkaç kilo daha alırsan sirk seni işe alır."

Uzun bir sessizlik anından sonra Eva sessizce, "Sen çok iyi bir adamsın," der.

"Güzel mi?" Öğürüyorum. "Tanrım, beni kalbimden bıçakla, neden yapmıyorsun?"

Göz ucuyla onun kararsız gülümsemesini görüyorum.

"Yani, erkeksi, kabul ediyorum. Çekici, tabii ki. Ve nefes kesecek kadar seksi olduğunu söylemeye gerek yok."

"Nefes hırsızlığı mı? Yine aşk romanları mı okuyorsun?"

Zerre kadar alay etmeden, "Alacakaranlık benim favorim. Edward çok çekici, sence de öyle değil mi?"

"Elbette. Tüm o ışıltılı beyaz ten ve kanını içmek için bastıran bir dürtü. Seviilmeyecek ne var?"

"Ve aradaki yaş farkı hiç de ürkütücü değil," diye ısrar ediyorum, ağzıma bir karides daha atarken. "Yani adam yüz yaşında ve kız oy verecek yaşta bile değil öyle mi? Aşk her şeyi yener!"

"Kesinlikle. Romeo ve Juliet'e sorun."

"Belki Romeo yüz yaşında bir vampir olsaydı, her şey daha farklı olurdu."

"Evet, Shakespeare bunu gerçekten berbat etti. Ölmüş olması çok kötü, yoksa ona ne kadar aptal olduğuna dair sert ifadeler içeren bir mektup gönderebilirdik."

Birbirimize sııttık. "Kesinlikle" dedim ve karides sepetini uzattım.

"Diyet yapmam gerektiğini sanıyordum," diye dalga geçiyor. "Şu sıralar büyük kalçalar moda, o yüzden ..."

Alınmış gibi davranıyor. "Yaşadığımız onca şeyden sonra, bana gerçekten koca bir kışım olduğunu mu söyledin?"

"Tatlım, kışın o kadar büyük ki kendi posta koduna sahip olmalı. Ye bakalım."

Sepeti benden alırken gülmemek için kendini zor tutuyor ve ben yine o duyguya kapılıyorum, zıplayıp göğsümü dövmek istiyorum. Onu gülümsetmek bağımlılık yapıyor. Bana kokain çekmişim gibi sert, baş döndürücü bir heyecan veriyor.

Bu duyguyu zar zor hatırlıyorum. Hayatımda daha önce sadece bir kez-

Ondan uzak dur. Şimdi.

Yüzüme bir tokat gibi soğuk çarptı. Yaptığım şey sadece aptalca değil. Onun yanında oturup, ışıltısını içime çekerken hissettiklerim.

Bu çok tehlikeli.

Bu yanlış. "İyi misin?"

Beni izliyor, o güzel gözleriyle yüzümdeki ifadeyi alıyor, vücudumdaki ani gerginliği fark ediyor. Bu da tehlikeli, çünkü benim ona olduğu kadar onun da bana uyum sağladığı anlamına geliyor ... ve ikimizin de ihtiyacı olan son şey bu duygunun karşılıklı olması.

"Geç kaldığımı şimdi hatırladım. Gitmem gerekiyor." Aniden ayağa kalktım, şezlongun yanından ayakkabılarımı aldım ve kumları silkeledim.

"Gitmek mi? Şimdi mi? Nereye?" Kafası karışan Eva önce etrafına, sonra da bana bakıyor, elimde ayakkabılarımla başında dikilmiş, deli gibi kaçmaya hazırlanıyorum.

"Bir randevum var." Arayan gözlerinden kaçarak uzaklaşıyorum. "Çıkarken hesabımızı kapatacağım. Sonra görüşürüz."

O daha tek kelime edemedi arkamı dönüp uzaklaşıyorum. Bardaki hesabı ödeyip oradan olabildiğince hızlı çıkıyorum.

İki blok sonra geri döndüm.

Barın aşağısındaki yolda park etmiş iki kampçının arasında karanlık bir yer buluyorum ve yaklaşık yirmi dakika sonra onun çıktığını görene kadar gölgede bekliyorum. Sonra belli bir mesafeden takip ediyor, evine sağ salim döndüğünden emin olmak için izliyorum.

Kapı kilitli ve perdeler çekili halde içeri girdiğinde daha rahat nefes alıyorum. Ama göğsümde hâlâ garip bir gerginlik var. Tüm ışıkları kapattıktan sonra bile gitmeyen bir gerginlik.

Şafağın ilk soluk gri ışıkları ufukta süzüldükten sonra bile.

Kendi yatağıma döndükten sonra bile, yeni bir gün başlarken tavana bakıyorum.

"Bağlantımız nasıl? Beni duyabiliyor musun?"

"Açık ve net," diyorum dizüstü bilgisayarımın ekranına bakarak. Süslü maun bir masanın arkasında oturan ve 5.000 dolarlık siyah bir takım elbise giyen bir adam bana bakıyor. Siyah ipek kravatı, siyah gömleğinin yakasını sıkıca sarmış. Bir cenaze levazımatçısı gibi giyinmesine rağmen yüzünde çocuksu ve tatlı bir şeyler var. İnce sarı saçları ve bir çift dolgun dudak masum etkisini vurguluyor. Bir melek resmine benziyor.

Ama gözleri. Her zaman gözlerinde bir sorun olduğunu düşünmüşümdür. Kutup gökyüzü gibi donuk mavi ve boşlar.

"Mükemmel. Devam edin."

Dimitri'ye bir hafta önce verdiğim son rapordan bu yana Eva'nın çektiğim fotoğraflarını yüklemek için bir düğmeye basıyorum. Ekranı dolduruyorlar. Her birine tıklıyor, birkaç saniye boyunca sözsüzce inceliyor, sonra diğerine geçiyor. Ekran görüntülerden temizlendiğinde, bir eliyle kravatını düzeltiyor ve kontrollü bir nefes veriyor.

"Onun bir işi var."

Ses tonundan bu gelişmeden memnun olmadığını anlayabiliyorum. "Evet. Yarı zamanlı, haftada dört gün."

Dimitri, Eva'yı bikinili ve can yelekli bir grup çocuğu sörf tahtalarıyla suya doğru yönlendirirken gösteren fotoğraf serisine geri tıklar. "Ne yapıyor bu kız?"

"Turistler için bir yunuslarla yüzme deneyimi."

Soğuk mavi gözlerinin derinliklerinde çirkin bir şey parlıyor. İçi boş bir şekilde, "Ne kadar da uygun." diyor.

Yüzümden herhangi bir duygunun geçmesine izin vermiyorum ama bence bu komik çünkü Eva Dimitri'den öylece kaçmadı. Yüzerek kaçtı. Gecenin bir yarısı mega yatlarından atladı ve güvertelerde dolaşan korumalardan kaçarak kıyıya doğru yüzdü. Kocası ertesi sabah uyanıp yatakta yanında boş bir yer bulana kadar kimse onun gittiğini bilmiyordu.

Buz gibi suda kilometrelerce yüzdü. İyi hazırlanmış olmalı, sadece vücudunu güçlendirmekle kalmamış, aynı zamanda hipotermi başlamadan önce hangi sıcaklıkta ne kadar süre hayatta kalabileceğini de hesaplamıştı.

Gerçekten gitmek istemiş olmalı.

Şimdiye kadar, nedenlerini merak etmeme izin vermedim. Bu benim işim değildi. İşimle bir ilgisi yoktu. Ancak bu adamın kaçak karısı olan doğa gücüyle biraz zaman geçirdikten sonra, ayrıntıları bilmek için acil bir ihtiyaç duydum.

Soru sormamak için dilimi ısırarak zorunda kalıyorum. Boğazımın arkasında metalik bir tat aldığımında, kan çektiğimi fark ediyorum.

"Önemli değil," diyor Dimitri, ellerini kucağında kavuşturarak. "Ne kadar öderlerse ödesinler yeterli olmayacaktır. O lüks bir hayata alışkın. Bu küçük iş gezisi yakında yorucu olacak."

Hiçbir şey söylemiyorum, çünkü bir yanıt gerekmiyor.

Başından beri, parası biter bitmez ona geri döneceği konusunda ısrar etmiştir. Bu onun ilk kayboluşu değil, ama Dimitri ona biraz ip verip hemen dönmeye zorlamazsa, kendi çamaşırını yıkamaktan, kendi yemeğini yapmaktan ve hepimiz gibi çöpü dışarı çıkarmaktan sıkılacağını düşünüyor.

Ben o kadar emin değilim. Basit kıyafetlerinden ve bu basit adadaki basit hayatından son derece memnun görünüyor.

Belki de ortadan kaybolduğu diğer zamanlar onun özgürlük iştahını kabartmıştır.

Sanırım bu sefer sonsuza dek ortadan kaybolmak istiyordu.

"Peki ya erkekler?" Dimitri parmaklarını masaüstüne vurarak aniden sorar.

Ne demek istediğini açıklığa kavuşturmak için sormama gerek yok. "Hayır. Yakın arkadaşı da yok. İçine kapanıktır. Sadece iş yerinde, markette ya da dışarıda yemek yiyorsa garsonlarla iletişim kuruyor. Telefon kayıtları olağandışı bir şey göstermiyor. İnternet kullanımı da aynı şekilde."

Bu sabah Google geçmişinde bulduğum ilginç bilgiyi ona söylemiyorum, çünkü söyleyemem. Karısının arama motoruna Nasir isminin anlamını girdiğini açıklarsam bana rahatsız edici sorular soracağından eminim.

Ben de hâlâ kendime gelebilmiş değilim.

"Otlichno," diyor Dimitri, başını sallayarak, ki ben bunu "iyi" anlamında anlıyorum. Sonra da

Bana öyle garip bir yoğunlukla bakıyor ki, altı bin mil öteden bilgisayar ekranından bile hissedebiliyorum.

"En değerli varlığımı size emanet ettiğimi söylememe gerek yok, Bay Mansouri. Çalışkanlığınızı takdir ediyorum. Memnuniyetimi Bay Hughes'a ileteceğim."

"Teşekkür ederim efendim," diyorum sertçe. Ne tür bir adam karısından "mal varlığı" olarak bahseder?

Seni hiç ilgilendirmeyen türden, işte o.

"Bu arada önemli bir şey olmazsa, gelecek hafta aynı saatte sizden bir rapor daha bekliyorum. Ya Bay Mansouri?"

"Evet, efendim?"

Dimitri'nin mavi gözleri bir cyborg'un ki gibi soğuk ateşle yanıyor. "Onu gözünün önünden ayırma."

Cevabımı beklemeden imzayı atıyor, çünkü kralların köylülere karşı kibar olmasına gerek yok.

Bir süre öylece oturup boş dairemin duvarlarına bakıyorum ve sonunda elimi yüzüme götürüp "Kahretsin" diye mırıldanıyorum.

Ruh halimi, içinde bulunduğum durumu ve ölü gözlü, bebek yüzlü bir Rus milyarderin karakteri hakkındaki düşüncelerimi mükemmel bir şekilde özetliyor.

BEŞ

EVA

Günler birbirine karışıyor.

Adada zaman, başka herhangi bir yerdeki zamana kıyasla daha yavaş akar. Yavaş sabahlar yerini uzun, tembel öğleden sonralara bırakıyor ve bu öğleden sonralar boğucu tropik gecelere karışıyor. Sadece işteki saatler beni haftalar önce Javier'de Naz'la geçirdiğim o gecenin rahatsız edici düşüncelerinden uzaklaştırıyor. Ne kadar harikaydı. Onunla birlikte olmak ne kadar kolaydı. Beni tehlikeden nasıl kurtardığını.

Nasıl da aniden gitti.

Garsonun takma adımı söylemesinin yarattığı anlık dehşetin geçtiğini, diğer pek çok konuda olduğu gibi bunu da akışına bıraktığını düşünmüştüm ama birden ayağa kalktı ve gözlerimi kaçırarak garip özürlerle kapıdan çıktı.

Onu kim suçlayabilir ki? Beni ilk gördüğünde bir ara sokaktan silahla çıkıyordum. Sonra isim meselesi... Muhtemelen benim bir fahişe olduğuma dair ilk fikrine geri döndü.

Tabii ilk etapta değiştirdiyse.

Tüm bu durumdan dolayı mantıksız bir şekilde depresyondayım. Sadece iki kez görüştük ama bu adaya kaçtığımдан beri yanımda kendimi rahat hissettiğim ilk kişi ve hayatımda yanında kendimi güvende hissettiğim ilk erkek oydu.

Evli olup olmadığını merak etmemeye çalışıyorum ama bunda da başarısız oluyorum.

Yüzük takmıyor ama bazı erkekler takmaz. Bir eşten bahsetmedi ama yine de hiç sormadım. Düşündüm ki

bir çekim vardı, ama belki de adam sadece zahmetsiz bir flörtçüydü. Belki de aramızdaki kolay bağ, benim hüsnükuruntumdan başka bir şey değildi.

Belki de beni ikinci kez düşünmemiştir.

Belki de bu banktan kalkmalıyım, çünkü dizlerim beni öldürüyor.

İç çekerek, bir saatten uzun süredir dua ettiğim ahşap sıradan kalkıyorum, göğsümün üzerinde haç işareti yapıyorum, sonra bakışlarımı sunağın arkasındaki duvara kaldırıyorum.

İki rustik vitray pencerenin arasında basit bir ahşap haç asılı, sabah ışığında renklerle parlıyor. Bu dindar ülkede pek çok kilise var, ama mütevazı olanlar benim favorilerim. Küçük, sessiz olanlar, kimsenin verdiği büyük ondalıklar için özel muamele görmediği, çünkü herkesin eşit derecede fakir olduğu yerler.

Pazar ayinine geldiğimizde Peder Guryev'in Dimitri'yi selamladığı görüntüyü engellemek için gözlerimi kapatmak zorunda kalıyorum. Eğiliyordu. Ondalık verdiği onca para aklanıyordu elbette, ama rahip bu çabası için ona kesinlikle itibar ediyordu.

Matta İncili bize devenin iğne deliğinden geçmesinin zengin bir adamın Tanrı'nın krallığına girmesinden daha kolay olduğunu söyler, ancak Dimitri bir boşluk buldu.

Her zaman boşluklar bulurdu. Tanrı'yla ve diğer herkesle. Cennette ya da dünyada yolunu bulamayacağı hiçbir yasa yoktu, onu bu kadar tehlikeli yapan şeylerden biri de buydu.

Makes, kendimi düzeltiyorum. Şimdiki zaman. O ve öfkesi hâlâ dışarıda bir yerlerde, şüphesiz gezegenin her köşesinde beni arıyor.

Düşündükçe ürperiyorum, korunmak için son bir sessiz dua ediyorum, sonra koridorda saygıyla eğilerek sıradan çıkıyorum. Sonra kiliseden açık hava pazarına doğru kısa bir yürüyüşe başlıyorum, parlak ışıktaki gözlerimi kısıyorum, güneşin omuzlarımda bıraktığı hissin ve mis gibi parfüm kokan plumeria kokusunun tadını çıkarıyorum

Hava. Bugün çalışmam gerekmiyor ve öğle yemeği için ceviche yapmayı planlıyorum.

Onu gördüğümde balıkçı ile tilapia'nın tazeliği hakkında sohbet ediyordum.

Pazarın karşısında, çok pahalı olduğu için alışveriş yapmadığım meyve satıcısında Naz sırtı bana dönük duruyor. Sergilenen mangolara göz atıyor, birini alıp inceledikten sonra yerine bırakıp bir başkasını alıyor. Üzerinde bej kargo şortu, sandalet ve beyaz bir tişört var ve herhangi biri olabilir.

O geniş omuzlar hariç. Kalın siyah saçları hariç. Her iki kolunun iç tarafındaki dövmeler hariç, hareket ettikçe siyah mürekkebin kıvrımlı parıltıları.

Onu gördüğüme o kadar şaşırdım ki, öylece durup baktım.

Manzaranın tadını çıkarıyorum.

Kıçı çok güzel.

Sert erkek topuzları hak ettikleri değeri görmüyorlar. Michelangelo Naz'ın kışını oyabilirdi, çok sıkı ve yuvarlak ve dönüyor!

Ben kafamı çeviremeden Naz arkasını döndü. Sanki tam olarak nerede durduğumu biliyormuş gibi, anında beni buluyor. Bakışları benimkilere kilitlendi.

Çenesinde bir kas esniyor. Kara kaşlarının arasında bir kırıksıklık oluşuyor.

Beni gördüğüne sevinmedi.

Telaşla başka tarafa bakıyorum ve istediğim balık parçasını işaret ediyorum. Parasını ödeyip kâğıda sarılı paketi alıyorum, ardından ceviche'yi tamamlamak için ihtiyaç duyacağım malzemeler için sevdiğim sebze satıcısına gidiyorum. Kalbim çok hızlı atarken ve midem düğümlenirken alışverişimi aceleyle tamamlıyorum.

Sakin ol. Derin nefes al. Omzunun üzerinden bakma.

Para üstü almak için çantamı karıştırıyordum ki bir çift sandaletli ayak yanıma gelip durdu.

"Görüyorum ki son görüşmemizden bu yana hiç kilo vermemişsin," diyor Naz, bir domatesi gelişigüzel eline alarak.

Ona bir göz attım. Karanlık bakışının kaybolduğunu ve gülümsediğini görünce yavaş bir nefes alıyorum. "Sirkten aradılar. Beni bir yıldız yapacaklarmış. Muhteşem Fil Kız Eva. Bu arada seni de istiyorlar. Kötü huylu dev bir canavarla ilgili bir şey mi? Sanırım sana özel bir kafes yapıyorlar."

"Dev büyüleyici canavar." Başını çevirip göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle bana bakıyor.

Kalbim göğüs kemiğimin altında küçük bir takla atıyor. Gözlerimi kaçırıyorum, yeniden telaşlanıyorum. "Lütfen. Bir çöp kutusu kadar çekiciliğin var."

Naz başını geriye atar ve sebze vitrininin arkasındaki kadını ürkütecek kadar yüksek bir sesle güler.

Tanrım, çok yakışıklı. Boğazının güçlü sütununa bakmamaya ya da teninin o bronzlukla ne kadar güzel göründüğünü fark etmemeye çalışıyorum ama nafile. Vazgeçiyorum ve onu içime çekiyorum.

Bu onu son görüşüm olabilir. Yatakta yalnız olduğumda tüm detayları hatırladığımdan emin olsam iyi olur.

Bana sırtıyor, kara gözleri parlıyor.

"Merhaba." "Merhaba."

"Nasılsın?"

"Ben iyiyim,
teşekkürler. Sen?"

Başını sallıyor. "İyiyim."

"Ben fahişe değilim."

Ekranın arkasında Naz'a siparişi konusunda yardım etmek için bekleyen kadın, bu fırsatı değerlendirerek standın başka bir bölümüne çekiliyor.

Naz kaşlarını kaldırıyor ve bir süre beni düşünüyor. "Bu konuda beni aydınlatmak istiyordun, değil mi?"

"Evli misin?"

Tekrar gülmeye başlar. "Tanrım, bu işte çok kötüsün. Sana havadan sudan konuşma sanatını öğretmemiz gerekecek, tatlım. Bu çok üzücü."

"Bu evet mi hayır mı?"

Yüzümdeki ifadeyi görünce gülmeyi kesti. "Bu bir hayır." Yüz ifadesi değişti. "Bu bir teklif miydi?"

"O da hayır." Ona gülümsüyorum. "Ama seni korkuttuğumu gördüğüme sevindim. Bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim."

Kendimi çok daha iyi hissederek domateslere göz atmaya geri döndüm.

"Peki Thelma," dedi Naz, dükkân sahibinin duyabileceği kadar yüksek bir sesle, "yadigârları mı yoksa Romaları mı önerirsin? Hangisinin daha iyi olduğuna bir türlü karar veremiyorum." Sonra, daha alçak sesle, sadece benim için: "Bu arada berbat bir seçim. Benim Dudley olduğum kadar sen de Thelma'sın."

İrkilerek ona baktım. Göz kırptı.

Adam bana göz kırpmıyor.

Aklımı başıma topladığımda "Tebrikler," diyorum. "Beni çok ederek nutkumun tutulmasına neden olan ilk kişisin."

"Harika. Ödül alacak mıyım? Mavi kurdele? Onu geçtim, bir heykel istiyorum. Oscar törenlerinde verdikleri gibi. Evet, şöminemin üstünde harika durur. Oh bekle. Benim şöminem yok. O zaman mavi kurdele iş görür."

Dükkân sahibine sarı bir yadigâr domatesi uzatıyor. "Bunun gibi üç taneye ihtiyacım var. Benim için seçer misin lütfen?"

Yardım etmekten mutluluk duyarak başını sallıyor. Naz dikkatini tekrar bana verdiğinde beni derin bir konsantrasyonla ona bakarken buluyor.

"Vay be. Ne bakış ama. O koca kafanın içinde neler oluyor Thelma?" Parmaklarını şıklattı. "Dur, tahmin edeyim. Tatlıyı düşünüyorsun, değil mi? Siz koca kızlar hep tatlıyı düşünürsünüz." Başımın üzerinden bakıyor, bakışları pazarın genişliğini tarıyor. "Bir çörek tezgahı gördüğümü sandım..."

"Seni son gördüğümde nazik davranmanı kastetmiştim."

Naz başını sallayarak bana bakıyor. "Tanrım. Sözlü köstebek oyunu gibi. Ne çıkacağını asla bilemiyorum

Sıradaki."

"İyi biri olduğunu söylediğimde. Nazik demek istemiştim. İkisi farklı şeyler."

Uzun bir süre bana bakıyor, çenesi çalışıyor. Sonra derin bir nefes alıyor ve gözlerini kaçırıyor. "Evet. Ben sıradan bir azizim."

Ses tonu sert. Yanlış bir şey söyledim, onu üzdüm ama nasıl bilmiyorum.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum, utançtan boğazım daralıyor. "Seni kırmak istememiştim." Domates kasasının üstüne birkaç banknot atıp arkamı dönüyorum. Üç adım atamadan Naz'ın iri cüssesi önüme çıkıyor ve yolumu kesiyor.

"Bekle. Bu kadar hızlı kaçma."

Orada sefil bir şekilde durup ayaklarıma bakıyorum. Neden bir arkadaş edinebileceğimi düşündüm ki? Haklı, bu konuda berbatım. Her şeyi garipleştiriyorum.

"Hey." Parmak eklemine çenemin altına koyuyor ve başımı kaldırıyor. Yüz ifademi görünce gözleri yumuşuyor. "Siktir. Özür dilerim. Bana aldırma, ben bir aptalım."

"Sen aptal değilsin. Sen nazik, komik, harika bir adamsın ve ben ..." Dudaklarımı ıslatıyorum ve devam edemeyerek başka tarafa bakıyorum.

Naz yumuşak bir sesle, "Yakışıklıyı unuttun." diyor.

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak bastırıyorum. "Doğru. Özür dilerim.

Nefes çalmak, değil mi?"

"Aynen öyle. Böyle bir trol için gerçekten iyi bir hafızan var."

Ona bakıyorum ve göğüs kemiğimin altındaki o titreme hissi geri geliyor. "Bir fil gibi, diyebilirsin."

Dudaklarını birbirine bastırıyor. Gözleri parlıyor. Kahkahasını tutarak başını sallıyor. "Fil Kız Eva tekrar saldırıyor."

"Kapa çeneni, Beastie. Kafesine geri dön."

"Domatesleriniz, efendim!"

Dönüp sebze tezgahındaki kadının elinde kahverengi bir kese kağıdı tuttuğunu görüyoruz.

Naz bana "Kıpırdama" dedi ve ödeme yapmak için yanıma geldi.

Onu.

Kıçına bakmayı kes, sapık. Gözlerimi kısarak güneşe bakıyorum.

onun yerine.

Bana döndüğünde, "Aklıma bir şey geldi." dedi.

"Gerçekten mi? Medyaya haber vereceğim."

"Ukala," diyor ama gülümsüyor. Ağzıyla, gözleriyle, neredeyse tüm vücuduyla. Çok sıcak. Çok açık. Bana göre, böylesine büyük ve sert bir adamdaki bu tür bir tatlılık son derece büyüleyici.

Üzerime bir özlem dalgası geliyor. Özlem ve arzu, ikisi de o kadar keskin ki zor nefes alıyorum. "Bu düşüncenin birlikte daha fazla zaman geçirmemizle bir ilgisi var mı? Çünkü sanırım senden gerçekten hoşlanıyorum."

Yavaşça göz kırpmıyor. Çok komik. Daha da komiği, soğukkanlılığını yeniden kazanmaya çalışmasını izlemek.

Buna izin veremeyiz.

Gözlerinin içine bakarak kararlı bir şekilde, "Aslında senden gerçekten hoşlandığımı biliyorum. Senden çok etkileniyorum. Sen benim hakkımda ne düşünüyorsun?"

Elindeki domates torbasını neredeyse düşürüyordu. "Tanrım," diyor belli belirsiz.

"Hayat kısa, Naz ve acı dolu. Öldüğümde pişmanlık duymak istemiyorum. Ve senden ne kadar hoşlandığımı sana söylememek kesinlikle bir pişmanlık olurdu."

Nefes alış veriş değişiyor. Çenesi geriliyor. Bir an ağızma bakıyor, sonra tekrar gözlerimin içine bakıyor. "Bana evli olup olmadığımı sordun ama ben sana sormadım."

Bu biraz itici. "Evli olsaydım asla böyle şeyler söylemezdim. Evlilik kutsaldır."

"Yani bu bir hayır mı?"

Yüz ifadesindeki bir şey bana inanmadığını söylüyor. Yalan söylediğimi düşünüyor.

Bu o kadar acıttı ki, bacağına tekme atmak istiyorum.

"Kesin bir hayır. Ben evli değilim. Hiç evlenmedim. Ve eğer bir gün evlenirsem, bu ömür boyu sürecek."

Başını arkaya yatırıyor ve yarı kapalı gözlerle bana bakıyor.

"Neden bana inanmıyorsun?"

"Çünkü bekâr olamayacak kadar güzelsin," diyor, sesi alçak ve sert, gözleri aniden yanıyor. "Çok güzel, çok akıllı ve çok mükemmel."

Kendimi sırtı okşanan bir kedi gibi hissediyorum. "Demek sen de benden hoşlanıyorsun," diye fısıldıyorum, kalbim boğazımda ona bakarken.

Gözlerini kapatıyor ve sanki güç arıyormuş gibi derin derin nefes alıyor. "I . . . I . . ."

"Ne, Naz mı?" Ona bir adım daha yaklaşıyorum, mıknaatılanmış gibi çekiliyorum.

Gözlerini açtı, daha yakın durduğumu gördü, bembeyaz oldu ve geri çekildi. "Ben bekarım!" diye ağzından kaçırdı.

Ağzım uzun süre açık kaldı. Sonunda "Bunu beklemiyordum." dedim.

İnleyerek alnını sıkıyor. "Bir tek sen değilsin."

"Utanmayın lütfen. Seçiminize saygı duyuyorum. Hayal kırıklığına uğramadığımı söyleyemem ama saygı duyuyorum. Bu, um .. ." Cesaretimi toplamadan önce tereddüt ettim. "Dini nedenlerden dolayı mı?"

Naz güler, ama mutlu olmayan bir şekilde. Aslında mahcup görünüyor ve sanki inanmıyormuş gibi başını sallamaya devam ediyor. "Ah evet. Dini nedenlerle bekârlık yemini ettim. Ve şimdi de bekârım. Seks yapmıyorum."

Neden bu kadar alaycı konuştuğunu anlamıyorum. Bu çok kafa karıştırıcı. Ama sanırım bir yabancıya hayatının en mahrem ayrıntılarını anlatmak istemedi.

Evet, bu olmalı. Onunla flört ettim ve neredeyse herkesin içinde zavallı adamın üzerine salyalarımı akıttım, onu plansız bir itirafta bulunmaya zorladım ve şimdi ikimiz adına da utanç duyuyor.

Bin mil içinde muhtemelen hiç seks yapmayan tek yetişkin erkeğe fiziksel olarak ilgi duymayı bana bırakın. Kendi tercihiyle.

Tipik. Eğer kötü şansım olmasaydı, hiç şansım olmazdı.

Onu rahatlatmak için durumu hafifletmeye karar verdim. "Bu aslında büyük bir rahatlama. Artık o garip ilk öpücük için endişelenmeme gerek kalmayacak. Kız arkadaş gibi olabiliriz!"

Gözlerini kapatan Naz inliyor.

Ses tonum ciddileşiyor. "Dinle. Seçiminize saygı duyduğumu söylerken ciddiydim. Ben de son derece dindar biriyim. Eğer inancım olmasaydı, hayatımın son yedi yılındaki mutlak cehennemden sağ çıkmamın hiçbir yolu yoktu."

Naz gözlerini açıyor ve bana bakıyor. Gözlerini kırpmıyor. Bu beni geriyor, ben de gevezelik etmeye başlıyorum.

"Bu konuyu bir daha açmayacağıma söz veriyorum, çünkü özel bir insan olduğunu söyleyebilirim, ama mümkünse arkadaş olmamızı gerçekten isterim. Çok fazla arkadaşım yok. Doğrusu hiç arkadaşım yok." Kulağa ne kadar acınası geldiğinden utanarak boğazımı temizliyorum. "Sadece arada bir konuşacak birilerinin olması güzel olurdu."

Hiçbir şey söylemiyor. Sadece garip, gergin bir sessizlik içinde bana bakıyor, bakışları yüzümün her yerinde geziniyor. Kendime olan güvenim sarsılmaya başladı.

"Yani ... eğer istersen."

O kadar çok düşünüyor ki acı çekiyor gibi görünüyor. Şimdi mahcup olan benim.

"Tamam, bak, sana telefon numaramı vereceğim." El çantamı karıştırıp bir kalem arıyorum. Sonra balık paketimdeki kahverengi kâğıdın küçük bir kenarını yırtıyorum ve üzerine bir şeyler karalıyorum. "Eğer takılmak istersen beni ara. İstemezsen anlarım."

Uzattığım kağıt parçasına sanki bir el bombasıymış gibi bakıyor. Kağıdı benden almayacağını düşündüğüm uzun, dehşet verici bir andan sonra, sonunda alıyor. Kağıdı katlayıp

yarısını alır ve dikkatlice kargo şortunun yan tarafındaki ceplerden birine sokar.

Yüzümdeki rahatlamaı görmeden önce dönüp uzaklaşıyorum.

Bir gün için kendimi yeterince küçük düşürdüm zaten.

ALTI

NAZ

Hayatımda bazı zor noktalarda bulundum. Vuruldu. Bıçaklandım. Beni öldürmeye niyetli bir deli tarafından arabama son süratle çarpıldı. Daha geçen ay uyuşturucu satan bir manyak çetesi tarafından kovalandım.

Ama her nasılsa kendimi Eva'nın telefon numarasını çevirmekten alıkoymak, şimdiye kadar yaptığım en zor şeylerden biri.

Bana verdiği küçük kahverengi kâğıt parçasını yatağımın yanındaki duvara yapıştırdım, tıpkı mahkûmların sevdiklerinin dışarıdaki resimlerine yaptıkları gibi. Sahip olmadığım şeylerin bir hatırlatıcısı. Asla sahip olamayacağım şeyleri. Neyi unutmam gerektiğini.

İşim onun her hareketini takip etmek ve kaydetmek olmasaydı çok daha kolay olurdu.

Her gün onu yürürken, çalışırken, yemek yerken, alışveriş yaparken, saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırırken izledim. Vücudunun kıyafetlerinin altında hareket edişini izlemek. Etrafındaki her erkeğin o yürürken durup ona bakmasını izlemek.

Bu noktada, hapisane rahatlatıcı olurdu. Aramızda parmaklıklar ve gardiyanlar olurdu. İrade gücüne güvenmek zorunda kalmazdım.

Kararsız, soluk, lanet olası irade gücü.

Bir de kendine asker diyorsun. Sen bir pisliksin, evlat! Beni kusturmak istiyorsun!

Keşke Başçavuş McCall şu anda yüzüme hakaretler yağdırıyor olsaydı. Her nedense, temel eğitim sırasında başıma yağdırdığı onca bok beni daha çok çabalamam için motive etti. Onun haksız olduğunu kanıtlamak için.

Ordu, çocukları nasıl erkeğe dönüştüreceğini bilir. Zayıfları ayıklamak için. Ne yazık ki, ruhumun toprağında küçük bir zayıflık tohumu kalmış olmalı, çünkü yapamam.

Dur.

Düşünüy
orum.

Hakkınd

a.

Onunla.

Her geçen gün daha da kötüleşiyor. Sonunda, üç hafta sonra, kırıldım.

"Alo?"

Gözlerimi kapatıyorum ve bir şey söyleyecek kadar kendime gelmeden önce birkaç saniye boyunca kalbimin atışını dinliyorum. "Selam, Eva. Bu-"

"Naz! Aramışsın!"

Hay sikeyim. Sesi mutlu geliyor. Mutludan da öte, heyecanlı. Bu kadının oyunu yok. Numara yapmıyor. Hissettiği ve düşündüğü her şey yüzünde yazılı ve sesinde çınlıyor. Hiçbir şey saklamıyor. Saklamaya çalışmıyor bile.

Bu bana o kadar çekici geliyor ki, telefonu bırakıp dikenli plumeria ağacından ikinci kattaki sahil dairesine tırmanmak, veranda kapısını kırmak ve ağzımı onunkine yapıştırmak istiyorum.

Bu çok kötü.

"Evet," diyorum huysuzca, yere bakarak. Yatağımın kenarında oturuyorum. Öğleden sonra. Güneş pencerelerden içeri giriyor ve oda boğucu derecede sıcak. En azından neden terden sıırıslam olduğuma dair kullandığım bahane bu.

Eva yumuşak bir sesle, "Ben de öyle umuyordum," diyor.

Kapat. Bu imkansız. Ne halt ediyorum ben?

Aklımı mı kaçırdım ben?

İkimizin de konuşmadığı uzun bir aradan sonra boğazını temizliyor. Hatırladığım kadarıyla

Düşüncelerini toparlamaya çalışıyor ve kişiliğinin bu küçük, mahrem detayını bilmek, çok daha fazlasını bilme ihtiyacıyla göğsümün ağırtmasına neden oluyor.

Her şeyi bilmek için.

KAPAT!

"Çünkü Centro'daki Cinépolis'te Monty Python's Life of Brian'ı gösteriyorlar. Ne kadar çılgınca değil mi? Her neyse, aklıma sen geldin. Birlikte izleyebileceğimizi umuyordum."

Aman Tanrım. Sakın söyleme. Söyleyecek.

"Hadi ama. Beni asılı bırakma."

Sesindeki kahkahayı duyuyorum ve vazgeçmek zorunda kalıyorum. "Afrika kırlangıcı mı Avrupa kırlangıcı mı?"

"Hayır, aptal. Biggus Dickus!"

Gülmeye başlayana kadar ağzım açık, sersemlemiş bir şekilde orada oturuyorum. "Şaka yapıyor olmalısın."

Filmdeki o sahneyi tamamen unutmuştum. Eşcinsel, peltek Pontius Pilate, Romalı "özel arkadaşı" Biggus Dickus'tan bahsederken yüzbaşı muhafızını çaresiz kahkaha gözyaşlarına boğuyor. Ya da onun telaffuz ettiği gibi "Wome". Tüm zamanların en iyi on klasik Python skecinden biridir.

"Hey, cinsel organının devlikten etkilendiğini iddia eden sendin. Bu arada, bu kadar dindar birine göre ağzın çok bozuk."

"Ve bu kadar dindar biri için kutsal şeylere saygısız filmleri seviyorsun."

"Bu gerçekten kutsal şeylere saygısızlık değil, sadece hiciv. Ayrıca, Tanrı gülmemizi ister."

"Seninle aynı fikirde olduğumdan emin değilim."

"Bu doğru! Sosisli sandviçleri ve Şarap Çarşambalarını bu yüzden yarattı." Sesi kuruyor. "Ve kargo şortu giyen yetişkin adamları."

Nefesim kesilene kadar gülüyorum, tanımlayamadığım bir duyguyla başım dönüyor. Mutluluk gibi bir şey, sadece çok daha yoğun. "Kargo şortlar faydacıdır! Ve erkeksi!"

"Oh hayır. Ne yazık ki yanılıyorsun, Dudley. Kargo şortlar doksanlı yıllarda ortaya çıkan en kötü moda trendlerinden biridir. Yirmi bir yaşın üzerindeki her erkek için bir aşağılanmadır."

"Cüzdanlar kadınlar içindir! Eşyalarımız için cebe ihtiyacımız var! Havalılar!"

"Kimsenin o kadar cebe ihtiyacı yok. Ayrıca havalı olmadıklarına dair elimde kesin ve net bir kanıt var. Hazır mısın?"

"Evet," diyorum, hâlâ gülerek. "Getir onu." "James Bond bunları asla giymezi."

Yatağa sırt üstü uzanıyorum ve tavana bakıp sırtıtıyorum. "Tamam, tatlım. Beni yakaladın."

"Ha!" diye bağırıyor, coşkuyla. "Ben kazandım! Üstün zekamla seni bu kadar kolay yok ettiğim için şimdi benimle sinemaya gitmek zorundasın."

"Dur bakalım Annie Oakley, kimse 'üstün' falan demedi, tamam mı? Ben her yönden üstünüm. Bu benim süper gücüm gibi. Üstün Adam, hizmetinizdeyim. Tek bir hamlede yüksek binalara sıçrayabilirim. Ya da en azından tek katlı bir apartmanı. Tamam, belki bir çöp tenekesi. Ama mavi tayt giymem, sınırı orada çizirim."

Telefonun diğer ucunda sesi giderek kısılıyor. "Seni özledim, Dudley. Ben gerçekten ... Ben ..." Derin bir nefes alıyor. "Aradığın için teşekkür ederim. Sesini duymak çok güzel."

Gözlerimi kapatıyorum. Onun da kendi gözlerini kapattığını hayal ediyorum ama emin olamıyorum. Bir süre birbirimizin nefes alışını dinlemekten başka bir şey yapmıyoruz.

Dışarıda bir köpek havlıyor. Kırılan dalgaların üzerinde dönen bir martının yalnız çığlığı göğsümün ortasındaki bir şeyi çekiştiriyor. En derin, en gizli arzularımı hapsettiğim yer.

Bu an önemli hissettiriyor ve nedenini anlamak için çaresizim.

Onu çok az tanıyorum. Sadece üç kez karşılaştık. Yine de, bir şekilde, kalbimin pusulası yavaşça ona doğru dönüyor, gerçek kuzey ölçüsünü yeniden ayarlıyor.

Aniden ve çok yüksek sesle, "Arkadaştan öte bir şey olamayız," diyorum.

Kısa bir duraksamadan sonra, "Tanrım, yavaşla Romeo. Arkadaştan öte bir şey olmak istediğimi kim söyledi? Utanç verici gardırobun yüzünden seninle insan içine çıkmak bile istemiyorum. Bu yüzden seni güzel ve karanlık bir sinemaya davet ettim."

"Özür dilerim. Siktir. Bu sadece ben ..."

"Biliyorum. Sen bekarsın. Bunu zaten konuşmuştuk." Sesi nazikçe alaycı. "Baştan çıkarıcı bir şey yapmayacağıma söz veriyorum."

"Tabii. Burka giysen iyi olur." "Bu bir iltifat mıydı?"

Kahretsin, bunu yüksek sesle söyledim. "Çok çirkin olduğun için demek istedim. Çalışanları korkuttuğun için sinema salonundan atılmanı istemeyiz."

Yumuşak bir şekilde gülüyor. "Hayır, kesinlikle değiliz. Bu akşam müsait misin? Saat 7'de gösterim var."

Yapma. Geri çekil. Henüz çok geç değil. Mantiğımı dinlemek yerine, kalın bir sesle "Evet. Bekleyemem." dediğimi duyuyorum.

"Tamam, ama patlamış mısırı sen ısmarlıyorsun."

"Neden patlamış mısırı ben almak zorundayım? Erkek olduğum için mi? Senin gibi modern bir kadın için bu biraz cinsiyetçi görünüyor."

"Cinsiyetin yüzünden değil. Boyunuz yüzünden. Görünüşüne bakılırsa, iştahını kesmek için ciddi bir finansal yatırım yapmak gerekecek ve bende o kadar nakit yok. Tiyatronun önünde buluşalım, Dudley. Sakın geç kalma."

Telefonu kapattı ve beni tavana bakıp sırtıırken bıraktı.

Böylesine kötü bir karar için, gülünç derecede mutluyum.

Sinemanın girişinde yirmi dakikadan fazla volta attıktan sonra, üzerinde küçük beyaz papatyalar olan sarı pamuklu bir sundressle çıkageldi. Umut, güneş ışığı ve dünyadaki saf ve iyi olan her şey gibi görünüyor.

"Şu haline bak," diyor, ten rengi keten pantolonumu ve kısa kollu beyaz keten gömleğimi incelerken bana gülümseyerek bir kez daha bakıyor. "Neredeyse bir yetişkin gibi görünüyorsun. Görünürde kargo şortu yok."

"Hepsini yaktım. Burkan nerede? Gözlerimi kanatıyorsun."

Birbirimize sırtıyoruz.

"Uzun zamandır mı buradasın? Erken gelen ben olacağım sanıyordum."

"Hayır," diye yalan söyledim. "Senden önce geldim. Yine de bir kuyruk var, eğer inanabilirsen." Bilet almak için bekleyen insanların oluşturduğu küçük kuyruğa başımla işaret ediyorum.

"Sorun değil, biletlerimizi çoktan aldım." El çantasını karıştırdı. "Telefonu kapattıktan hemen sonra geldim."

Kaşlarımı kaldırdığımda yanakları hafifçe kızarıyor ama bir bahane uydurmaya çalışmıyor. Beni görmek için saatler öncesinden özel bir yolculuk yapacak kadar heyecanlı değilmiş gibi davranmaya çalışmıyor. Sadece kibarca "Kapa çeneni" diyor ve koluma giriyor.

Bilet kuyruğunun yanından geçerken, kafalar ona bakmak için dönüyor. Korumacı bir hisle sarsılıyorum ve bunu kontrol etmek için yavaş bir nefes almak zorunda kalıyorum.

O senin değil. Asla senin olmayacak. Ayrıca, sen CELIBATE'sin, hatırladın mı?

Seni lanet moron.

O saçma bahaneyi ağzımdan kaçırdığıma hâlâ inanamıyorum. Ama o anda beynimdeki tüm kabloları çaprazlamıştı. Gözlerimi açtım ve o kadar yakınımda duruyordu ki

Bana bu bakışla -bu aç, umutlu bakışla- bakıyordu. Geri adım atmak için bir şeyler söylemek zorundaydım.

Dedikleri gibi, ya büyük oyna ya da evine dön.

Yine de. Bunun için kendi kıcımları tekmelemek isterdim.

İçerideki büfede, Eva'ya yıldızlardan etkilenmiş bir genç gibi bakan tombul bir kasiyerden patlamış mısır ve gazlı içecek alıyorum. Ona sert bir bakış gönderdiğimde duruyor. Sonra loş sinemaya girip koltuklarımızı buluyoruz.

Yan yana oturup patlamış mısırlarımızı afiyetle yiyene kadar, bunu tekrar yapmak isterse hayır diyemeyebileceğim aklıma gelmedi.

Bu ya da tehlikeli bir şekilde tarihle ilgili başka bir şey.

Giyinirken neredeyse kendimi bunun son olacağına ikna etmişim. Bu gece tek seferlik olacaktı ve yarın kendimi toparlayıp ona Amerika'ya geri döneceğimi söyleyecektim, böylece onu bir daha görmek istemeyecektim.

Ama şimdi, bir kolçağı paylaşırken, onun alanını paylaşırken, teninin tatlı, sıcak kokusunu koklarken, kendime yalan söyleyemem.

Benden istediği her şeyi yapma tehlikesiyle karşı karşıyayım, sonuçları ne olursa olsun.

"En son ne zaman sinemaya gittiğimi hatırlamıyorum," diyor bir avuç patlamış mısırı ağzına atarken. Birkaç tane ısıkalıyor, göğsünün önünden aşağı yuvarlanıyor ve göğüs dekoltesine sıkışıyor.

"Oops." Sıkışmış parçaları fırçalayarak yerinden çıkarmaya çalışıyor. Ne yazık ki parmakları erimiş tereyağıyla kaplı ve bu yağ tenine bulaşıyor. Şimdi sırf yalamak için bir erkeği öldürebileceğim yağla kayganlaşmış göğüslerinin üst kıvrımına bakıyorum.

Tanrı aşkına, benimle dalga geçiyorsun, değil mi?

Işıklar kısık olduğu için yüzümdeki sıcaklığın çok belli olmamasına şükrederek başka tarafa bakıyorum ve bir peçete uzatıyorum. "Beş yaşında bir çocuk gibi yiyorsun, Thelma."

Gölüyor ve peçeteyi benden alıyor. "İyi ki nachos sipariş etmemişsin. Şimdiye kadar saçıma peynir bulaşmış olurdu."

"Seni hiçbir yere götüremem," diye mırıldanıyorum, göğüs dekoltesini silerken ona bakmamak için devasa bir irade gösteriyorum.

Sıkı, bronzlaşmış, tereyağlı göğüs dekoltesi.

Neyse ki ışıklar kapanıyor ve ön gösterimler başlıyor, ben de rahatlıyorum. Ancak ona gizlice bakmamaya çalışmak yeni bir işkenceye dönüşüyor. Yüzü ekranın gümüşü ışıltısıyla aydınlanıyor, filmi pür dikkat izliyor, dalgın dalgın yemek yiyor, ara sıra parmaklarını yalıyor ya da içkisinin pipetini emiyor. Bu küçük, bilinçsiz hareketlerin bana ne kadar seksi geldiğinden haberi yok, komik bir diyalog hakkında bir şeyler fısıldamak için yaklaştığında çenemi gıcırdattığımdan haberi yok, bacaklarını çaprazlayıp açtığında neredeyse yüksek sesle inlediğimden haberi yok.

Film bittiğinde o kadar gergindim ki kopabilirdim.

Dışarıya, kaldırıma geri döndüğümüzde, sert bir nefes veriyorum, bir elimi saçlarımın arasından geçiriyorum ve burnumu onun kokusundan ve göğsümü arzusunun çiğ sıyrıklarından temizlemek için ılık gece havasını ciğerlerime çekiyorum.

"İyi misin?" diye soruyor, kaşlarının arası çatık. Ben uydurma bir cevap bulamadan, o bana uygun bir cevap veriyor. "Oh. Çok uzun süre oturmak canını yakıyor mu?"

Yüzünde endişe dolu bir ifade, bana bakıyor.

Bacak.

Bunun acıma olmadığını biliyorum, sadece düşünceli davranıyor, ama

Lanet olsun, yine de nefret ediyorum. Huysuzca, "Bazen biraz sertleşiyorum." diyorum.

"İzin ver de karışıklıkları masajla gidermeye çalışayım. Gerçekten güçlü ellerim var."

Çok tatlı. Anne. Mary.

Bunu en ufak bir cinsel imada bulunmadan söyledi, ama tabii ki sikim bunu uyanmak ve etrafıma uzun uzun bakmak için kişisel bir davet olarak algıladı.

"Hayır, teşekkürler. Ben böyle iyiyim."

Ses tonum çok sert. Çok küçümseyici. Yutkunarak başka tarafa bakmadan önce yüzünün düşmesinden anlayabiliyorum.

"Tamam. Peki film hatırladığın kadar iyi miydi?"

Kahretsin. Onun duygularını incittim. Şuna bak, pislik olduğun için seni affetmeye çalışıyor. Yumuşakça "Eva." dedim.

Bana temkinli bir şekilde bakıyor ve şimdi kendimi gerçekten kötü hissediyorum. Ses tonumu nazik ve alçak tutuyorum. "Özür dilerim. Bu şekilde konuşmak istememiştim. Sadece utandım, hepsi bu. Sadece nazik olmaya çalıştığımı biliyorum."

Bir süre yüz ifademi inceledikten ve özüümü samimi bulduktan sonra çenesini kaldırıp gülümsüyor. "Güzel mi?" Öğürür gibi bir ses çıkardı. "Beni kalbimden bıçakla, neden yapmıyorsun?"

Benimle alay etmesini seviyorum. Kendi sözlerimi yüzüme vurarak bana karşılık vermesini seviyorum. Kalbini koluna takmasını ve sertmiş gibi davranmamasını seviyorum.

O sert değil. Güçlü ama sert değil. Belli ki yetenekli, bağımsız ve çok zeki ama aynı zamanda savunmasız. Tatlı. Yumuşak.

Bu kombinasyon ölümcül.

Gözlerimi kısa süreliğine kapatıyorum ve hemen önümdeki uçurumdan aşağı atlıyorum. "Dondurma sever misin?"

Gözlerimi tekrar açtığımda bana öğle güneşi kadar parlak bir şekilde bakıyor. "Tabii ki istiyorum. Kışımın büyüklüğünü gördün mü?"

Kolumu uzattım. "Hadi o zaman Thelma. Gidip sana biraz alalım."

YEDİ

EVA

Loş sokakta yürüyor, sohbet ediyor, gülüyor, birbirimizin arkadaşlığının ve ılık akşam havasının tadını çıkarıyoruz. Elimin altında, pazuları bir çelik yığını kadar sert, büyük ve boyun eğmez bir şekil alıyor.

Onu sıkmak istiyorum. Dişlerimi geçirmek istiyorum. Isırmak, öpmek ve burnumu tüm o harika sert ete sokmak istiyorum. O kadar etli ki.

Bunun yerine parmak uçlarımı orada hafifçe dinlendiriyorum ve sanki başka erkeklerde hiç düşünmediğim bir kasın kalitesine çılgınca takılmıyormuşum gibi kayıtsızmışım gibi davranıyorum.

"Oh bak!" Sokağın karşı tarafından bize doğru gelen bir kadını işaret ediyorum. Tasmalı bir dachshund köpeğini gezdiriyor. Ufaklık olabildiğince neşeli, dili ağzının bir tarafından dışarı sarkmış bir şekilde tırıs tırıs ilerliyor. Gülümsüyor gibi görünüyor.

"Sosisli köpeklere karşı bir ilgin var," diyor Naz kıkırdayarak. "Var, bu doğru. Çok sevimliler. Şu surata bak!

Ve onun tombul, küçük sosisli vücudu!" Sonra dönüp Naz'a bakıyorum. "Bekle, nereden biliyorsun?"

Bana sıcak bir bakış fırlatıyor. "Onları getirip duruyorsun yuk

arı." Kaşlarımı çatıyorum, hatırlamaya çalışıyorum.

"Gerçekten mi?"

"Evet. Bir kez ne zaman sen vardı alay etmek Ben hakkında benim akupunkturculara karşı isteksizlik, ve bugün telefonda. Bir tanesi

Tanrı'nın gülmemizi istediğine dair kanıtlarınız. Ve şimdi bir tanesini göreceğiniz için o kadar heyecanlısınız ki Noel sabahındaki bir çocuk gibisiniz."

"Vay canına. Ben de fil gibi hafızası olanın ben olduğumu sanıyordum." Ses tonum alaycı, ama içten içe konuşmalarımızla ilgili bu küçük ayrıntıları hatırladığı için heyecanlıyım.

Bundan bir şey çıkarmamaya çalışıyorum. Sonuçta o bir polisti. Ordudaydı. Çoğu insandan daha keskin bir zekası var, başkalarının fark etmediği şeyleri fark etmek için eğitilmiş.

Başka ne fark etti? Başka ne hatırlıyor? Yalnızken benim onu düşündüğüm gibi o da beni düşünüyor mu?

Naz, "Gidip onu sevelim mi?" diye soruyor. "Sence sahibi bize izin verir mi?"

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var." Kaldırımdan inip beni caddenin karşısına geçiriyor. Gülümseyerek yaklaşan kadına elini uzatıyor. "Buenas noches." İspanyolca olarak köpeğini sevmemizin sorun olup olmadığını soruyor.

Kadın gülümseyerek önümüzde durdu. "Sí! Él es muy amigable."

Diz çöküp köpeğin kadifemsi başını okşuyorum. Neşeli siyah gözleri ışıdayarak mutlu bir şekilde pantolonunu indiriyor. Sahibine köpeğin adını soruyorum.

"Senyor Sosis" diye cevap verince kendimi kaybettim. Çaresizce gülmeye başlıyorum, bu da köpeği o kadar heyecanlandırıyor ki üzerime atlamaya çalışıyor, kısa bacakları eteğimi mıncıklıyor.

"Çok tatlısın," diyorum Sör Sosis'e, kulaklarının arkasını kaşıyarak. "Ne kadar iyi bir çocuksun. Keşke benim de senin gibi iyi bir oğlum olsaydı."

Ben isteksizce ayağa kalkana kadar kadınla birkaç dakika hoş sohbet ediyoruz. Kabalık etmek istemiyorum ama yeni arkadaşımınla bütün gece oynamak için seve seve kaldırımda diz çökebilirim.

Sir Sausage'ın sahibi Naz'a karısına bir köpek alması gerektiğini söylediğinde saç diplerime kadar kızarıyorum.

"Evcil hayvan beslememe izin

verilmiyor," diye geveliyorum. Kadın
Naz'a bakıyor.

Naz bana bakıyor.

"Yani benim dairemde," diye fısıldadım, tabii ki kastettiğim şey bu değildi.

Kısa ve garip bir sessizlikten sonra kadın bize dostça veda ediyor ve Sör Sosis'i gecenin karanlığına doğru götürüyor.

Onlar gittiğinde, nereye bakacağımı bilmiyorum.

"Hadi Thelma," diyor Naz nazikçe, kolumu tutarak. "Bunun için bir damarını patlatma."

Beni götürürken, böyle bir adamla yaşamamanın nasıl bir şey olacağını merak ediyorum. Sırlara ve sessizliklere izin veren biriyle. İtmeyen ya da zorlamayan biriyle. Şefkati zayıflıkla bir tutmayan biriyle.

Hataları yumruklarıyla cezalandırmayan biri.

Dondurmacıda, uzun, soğutmalı bir tezgâhta siparişimizi verdikten sonra sokağa bakan yükseltilmiş bir bara oturuyoruz. Rahat bir sessizlik içinde yemeğimizi yerken, Naz kaşığını iki kaşık çikolatayla birlikte dikkatlice kâğıt bardağa koyana kadar insanların geçişini izliyoruz.

"Şimdi bir şey söyleyeceğim. Sonra, cevap vermek zorunda değilsin. Bana herhangi bir açıklama borçlu değilsin. Bu beni ilgilendirmez ve bu konuyu bir daha açmayacağım. Ama bu beni rahatsız ediyor."

Derin bir nefes alıyorum. Dondurma külahını tutan elime baktığımda titriyor. Sonunda Naz'a baktığımda bana tuhaf bir ifadeyle bakıyor. Kısmen merak, kısmen endişe ve şüpheli bir şekilde öfkeye benzeyen bir şey.

Sakin bir ses tonuyla, "Sana ne yaptı?" diye soruyor.

Dondurma külahını tezgaha bırakıyorum.

"Kahretsin," diyorum nefes nefese, titreyerek.

"Sorun değil. Sana başka bir tane getireyim. Hemen dönerim. Bu arada . . ."

Ona bakıyorum.

Mırıldanıyor, "Sadece benimle güvende olduğunu bil. Kelimenin her anlamıyla. Tamam mı?"

Gzyaşlarımın sıcak sızısı gözlerime batıyor. Konuşamıyorum, bu yüzden sadece başımı sallıyorum, yanağımın iini ısıyorum ve burnumdan nefes alıyorum, ağlamamak için kendimi zor tutuyorum.

Başka bir şey söylemeden dönüp tezgâha yöneliyor ve beni duygusal bir enkaz halinde bırakıyor. Dirseklerimi bara dayıyorum, kapalı gözlerimi avuçlarımın içinde dinlendiriyorum ve sadece nefes alıyorum. Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki acı veriyor. Birkaç dakika sonra Naz yeni bir külahla dönüyor. Sessizce bana uzatıyor, sonra da tezgâhı yaptığım dağınıklıktan temizliyor. Olması gerekenden daha uzun sürüyor, çünkü bana

Kendimi toparlamam gereken bir yer.

Sonunda yanıma oturdu, fincanını eline aldı ve sokağa bakarak yemeye başladı.

"Bu kadar belli olmasından nefret ediyorum," diye fısıldıyorum yeni külahıma bakarak.

"Başkası iinyle olmazdı."

ylece bıraktı, ama bunu dahance gördüğünü kastedtiğini biliyorum. Muhtemelen bir polis olarak. Aile içi şiddet vakaları bu iş kolunda yaygındır. rkler içinde sinmiş kadınlar işinin olağan bir parçası olabilir.

Dudaklarımı ıslatıyorum ve cesaretimi topluyorum. "Pekâlâ. Madem sordun, sana anlatacağım. Ama benim iinzlme. Senin acımanı istemiyorum. Hayatta kaldım. Yaşıyorum. Her kadın benim kadar şanslı olamaz."

Göz ucuyla çenesinin sıkıldığını görüyorum.

"Her şey," diyorum basitçe.

Naz başını çevirip bana bakıyor.

"Bana her şeyi yaptı. Hayal bile edemeyeceğin şeyler. Sadiste şeyler, korkunç şeyler, ne isterse. Çünkü yapabiliyordu. Çünkü güçlüydü ve kimse onu durdurmaya cesaret edemezdi, ama aynı zamanda

Hasta annemden yararlanarak. Onun tüm bakımını, tüm tıbbi faturalarını, onu acıdan uzak tutan tüm doktorları ve ilaçları ödedi. Ona itaatsizlik edersem, annem acı çekerdi. Sığır sopası ikimiz için de en sevdiği cezalandırma araçlarından biriydi. Nasıl kullandığını size anlatmayacağım."

Sesim kesiliyor ve tekrar konuşmadan önce bir an durmak zorunda kalıyorum. Konuştuğumda ses tonum sertleşiyor. "Bir insan sevdiği birini korumak için neredeyse her şeye katlanabilir. Kendi iyiliği için katlanabileceğinden çok daha fazlasına."

Naz dehşet içinde bana bakıyor.

Buna dayanamıyorum, bu yüzden başka tarafa bakıyorum ve dondurmamı yiyorum, bu konuşmayla mezarlarından dirilen kabus gibi hayaletlerin etrafında dans ediyorum.

Dimitri. Benim karanlık derebeyim. Sonunda kaçtığıma hâlâ inanamıyorum.

Onun ruh halini hava durumu gibi okumayı öğrendim, zihninin her karanlık ve çarpık koridorunu bir harita gibi öğrendim. Gömülü kara mayınlarının etrafından dolaşma konusunda uzmanlaştım, hangi tepkilerin bana bir gülümseme ya da tokat kazandıracığını tahmin etme konusunda uzmanlaştım.

Acımasız insanların kaprislerinin tüm kurbanları gibi ben de yatıştırma konusunda yüksek lisans yaptım.

Pohpohlandım, gülümsedim ve bunun için kendimden nefret ettim, ta ki nefes alamayacak kadar kendimden nefret edene kadar. Ama kemiklerimin kırılmasını istemediğim sürece karşı koymak mümkün değildi. Annemi bana karşı kullanmaya başlamadan önce birkaç girişimde bulunmuş olsam da kaçmak da mümkün değildi. Benim günahlarım için onu cezalandırıyordu. Bu yüzden kapana kısılmıştım.

Ta ki annem ölene ve ikimiz de hapisten çıkana kadar.

Bir süre sonra, neredeyse yakalayamayacağım kadar sessiz bir şekilde, Naz dişlerini sıkarak, "Onu öldürmek istiyorum," diyor.

Gülüşüm mizahsız. "Sen ve diğer birçok insan.

Ne yazık ki hamamböceklerini öldürmek oldukça zordur."

Bakışlarının yüzümü aradığını hissediyorum, ama ona bakarsam ağlamaya başlamayacağımdan emin değilim, bu yüzden gözlerimi

sokağa odaklandım. Başkasının adı altında yaşamayan, mutlu insanların dolaştığı sokaklara.

Naz konuşana kadar beş dakika geçmiş olmalı. Bir kez daha sözleriyle beni şoke ediyor.

"Karım göğüs kanserinden öldü."

Yıkılmış bir halde ona baktım. O da benim gibi pencereden dışarı bakıyor ve tüm normal insanların geçişini izliyor.

"Doktorlar küçük bir nokta olduğunu söyledi. Düzeltilebilir gibi geliyordu. Kimse küçük bir nokta yüzünden ölmez. Ameliyat, kemoterapi, radyasyon -Hayatının bir yılı. Saçlar tekrar uzar. Geriye bakıp şöyle diyebilirsiniz: 'Bakın, bu korkunç şeyi yendik ama o kadar da kötü değildi. Önümüzde hayatımızın geri kalanı var.

"Ancak bunu söyleyemeyeceğiniz ortaya çıktı, çünkü tedavi edilebilir gibi görünen o küçük lekenin gerçekten sinsi bir piç olduğu ortaya çıktı. Kemoterapi daha bitmeden, akciğerlerde başka bir leke çıktı. Ve lenf düğümünde bir tane daha. Ve omurgada L2 omurunu kırıp pelteye çeviren bir başkası, bu yüzden daha fazla ameliyat ve daha fazla radyasyon var ve sonra bir gün doktor geliyor ve başından beri nefesinizi tuttuğunuz o kelimeyi söylüyor. Her şeyi değiştiren o kelimeyi. Tüm dünyanızı sona erdiren o kelime."

Naz gözlerini kapatır. "Terminal."

Elim ağzımın üzerinde. Oda çok yakın, çok sıcak geliyor. Koluna dokunmak, elimi onunkinin üzerine koymak istiyorum ama buna cesaret edemiyorum.

Yutkunuyor ve sesi kısık bir şekilde devam ediyor. "En çok hatırladığım şey ne kadar korktuğum. Tüm zaman boyunca çok korkmuştum. Karanlıkta onun yanına uzanıp uyurken nefes alışını dinliyordum ve o kadar korkuyordum ki hareket edemiyordum. Çünkü yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Düzeltemezdim. Onu durduramazdım. Her şeyden çok sevdiğim bu insanın acı çekmesini ve bir çocuk kadar küçük ve hafif olana kadar yok olup gitmesini izlemek zorundaydım."

Konuşmaya başladığından beri ilk kez sesi titriyor. "Bunun yerine beni alması için Tanrı'ya yalvardım ama gördüğünüz gibi hâlâ buradayım."

"Naz," diye nefes alıyorum, gözlerim yanıyor. "Çok, çok özür dilerim."

Derin bir nefes veriyor ve bir elini yüzünde gezdiriyor. "Çok uzun zaman önceydi. Çok genç yaşta evlendim. Ama o gün markette evliliğin kutsal olduğunu söylediğinden beri onu çok düşünüyorum. Çünkü sana katılıyorum. Sevan'la paylaştığım aşk, bu hayatta bulduğum tek saf ve kutsal şeydi."

Bir süre ona baktıktan sonra gözyaşlarına boğuldum. O inledi. "Lanet olsun. Bak ne yaptım."

"Bir şeyim yok. Ben iyiyim," diye hüngür hüngür ağlıyorum, yanaklarımdan sular süzülürken ve insanlar telaşla bana bakarken iyi olmadığım çok açık.

Naz kolumu çekiştiriyor. Sonra onun içine düşünüyorum, yüzümü göğsüne gömüyorum ve o iç çekip bana sarılırken güzel keten gömleğinin her yerine ağlıyorum.

"Sanırım bu biraz fazla, çok erken bir durumdu, ha?" diye mırıldanıyor.

"Hayır. Çok güzeldi. Pısrık olduğum için özür dilerim." "Pısrık değilsin."

Başımı kaldırıyorum ve sulu gözlerle ona bakıyorum.

Bana gülümsüyor ve başparmağıyla yanağımı hafifçe siliyor. "Yine de çok çirkin ağlıyorsun. Vay be. Şu domates surata bak. Filmlerde asla başarılı olamayacaksın, tatlım."

Alt dudağım titreyerek bana uzattığı kâğıt peçete tomarını alıyorum ve burnumu çekerek gözlerimi siliyorum. "Asla bir talk show sunucusu olamayacağımı söylediğini sanıyordum."

"Bu da. Eğlence sektöründe bir kariyer kesinlikle senin için uygun değil. Tabii mikrofonun arkasına saklanabileceğin ve kimsenin o çirkin suratı görmek zorunda kalmayacağı radyo işine girmezsen."

"Çirkin olduğumu düşünmüyorsun değil mi?" diye fısıldadım.

Tüm nazik alayları yok oldu. Bana, saçlarıma, ağzıma ve ıslak yüzüme bakıyor, sonra yavaşça başını sallıyor. "Hayır. Hayır, istemiyorum."

Sesi yumuşak ve hüzünlü. Gözleri de hüzünlü ama sanırım iki insan birbirine en karanlık hikâyelerini anlattığında böyle oluyor.

Bir nefes veriyorum, omuzlarımı dikleştiriyorum ve gülümsemeye çalışıyorum. Zayıf ama var. "Bu beni götürdüğün berbat bir dondurma randevusu, Dudley. O kadar travmatize oldum ki, bir daha asla yiyemeyebilirim."

Gözlerine bir mizah parıltısı geri döner. "Güzel. Çünkü biraz daha kilo alırsan, seni buradan çıkarmak için çatıyı söküp vinç getirmeleri gerekecek, Shamu."

Birbirimize gülümseriz. An uzuyor. Gülümsemelerimiz soluyor ama hâlâ birbirimize bakıyoruz, gözlerimiz kilitlenmiş. Dudakları ayrılıyor ve nefes nefese kaldığım bir an için eğilip beni öpeceğini sanıyorum ama gözlerini kaçırıyor ve nefes veriyor.

"Hadi seni eve götürelim," dedi, ayağa kalkarak.

Sesi sakın ve gözleri kapalı ama bana uzattığı eli titriyor.

SEKİZ

NAZ

Eva'yı eve bırakıyorum. Merdivenlerden kapıya kadar gitmiyorum, çünkü dudakları çok baştan çıkarıcı. Sadece kaldırımdan el sallıyorum ve içeri girerken onu izliyorum.

Sonra kendi evime kadar koşuyorum ve içeri girer girmez telefona sarılıyorum.

Geç olmasına rağmen, patronum Connor ilk zil sesinde telefonu açıyor. "Selam, kardeşim. Nasıl gidiyor?"

"Bir sorunum var."

En ufak bir duraklama ya da ses tonu değişikliği olmadan, "Bir çözümüm var. Bana ne olduğunu söyle."

"Evalina ve Dimitri Ivanov evli değiller."

Şimdi bir duraklama var. Onu telefonun diğer ucunda, benim için bile son derece korkutucu olan o kara gözlerini kısmış bir şekilde hayal ediyorum. "İki şey var."

"Ateş et."

"Birincisi, ilişkilerinin yasal statüsünün ne olduğu bizi hiç ilgilendirmez. Adam bizi bir iş yapmamız için tuttu, evrak işlerini çözmemiz için değil."

Kahretsin.

"İkincisi, nereden biliyorsun?"

"Bana o söyledi."

Connor küfrediyor. "Bunu söyleyeceğinden korkuyordum."

Yerimde duramıyor, mutfaktaki ocağın önünde bir ileri bir geri yürüyorum. "Yalanı mı tercih edersin?"

Sesi yükselir. "Yapmayacağımı biliyorsun!" "Tamam o zaman. Gerçeği biliyorsun."

"Bu kızı mı beceriyorsun?"

Dişlerimi sıkarak "Hayır." dedim.

"Çünkü eğer öyleysen, beni ve tüm organizasyonumu siktin attın demektir. Ama en çok da kendini."

Bu ifadedeki tehdit çok açık. Tehdit edilmekten hoşlanmam ama bunu kendim yaptım. Öfkemi kontrol altında tutarak sakın bir şekilde, "Onunla yatmıyorum. Normal gözetimim sırasında, bir grup kötü karakter tarafından saldırıya uğramak üzere olduğunu gördüm. Araya girdim ve durumu yatıştırdım. Eğer yapmasaydım, ölmüş olacaktı. Ya da en azından toplu tecavüze uğrardı."

Bunu bir süre sessizce çiğniyor. "Devam et."

Dönüp diğer yöne doğru ilerliyorum. "Benden haberi yok. Ona kariyer geçişleri arasında tatilde olduğumu söyledim. Ama burası küçük bir kasaba. Sürekli onunla karşılaşıyorum."

Connor sertçe tekrarlıyor, "Ona rastlamak."

"Onu çiftçi pazarında gördüm. Şans eseri. Koşullar göz önüne alındığında tanışmamışız gibi davranamazdım."

Bardaki buluşmamızı ve dondurma randevusunu atlıyorum çünkü kendimi öldürtmek istemiyorum. Connor Hughes mantıklı bir adam ama aynı zamanda ölümcül bir orospu çocuğu. Eğer bir an için bile şirketinin ya da adamlarının güvenliğini tehlikeye atacak bir şey yaptığını düşünürse, kendimi kafamdan vurabilirim çünkü kurşunun geldiğini asla göremem.

"Yani onu bir çiftçi pazarında gördünüz ve o da size evli olmadığını söyledi. Bunun nasıl ortaya çıktığını merak ediyorum."

"Şey ... bana öyle olup olmadığını sordu." "Yani senden hoşlanıyor."

Gözlerimi kapatıyorum ve Eva'nın benden etkilendiğini söylediği zamanki yüz ifadesini hatırlıyorum ve devam etmeden önce yutkunmak zorunda kalıyorum. "Evet."

"Şaşırmadım. Karım senin seksi olduğunu söylüyor."

Göz kırpıyorum. Sonra dikkatlice: "Buna verilebilecek güvenli bir yanıt olduğunu sanmıyorum."

Connor kıkırdar. "Akıllı adam."

Rahatlamış bir nefes veriyorum, çünkü eğleniyor. Karısıyla sadece bir kez, Metrix Güvenlik Hizmetleri'ndeki üçüncü ve son mülakatımda tanışmıştım ve onu asla unutmayacağım. Adı Tabby'ydi. Dövmelerle kaplı muhteşem bir kızıl saçlı, neredeyse kemer olacak kadar kısa bir etek ve göğüslerinin üzerinde Hello Kitty resmi olan minicik bir tişört giyiyordu. Görüşmenin tamamı, oturduğum odaya girip bana dikkatlice baktıktan sonra "Hayatında yaptığın ve en çok utandığın şeyi söyle" demesinden ibaretti.

Bunun bir sınav olduğunu biliyordum. Bu yüzden ona gerçeği söyledim, her ne kadar söylediğim sözleri başka birine, hatta karıma bile söylememiş olsam da.

Sözlerimi bitirdiğimde gözleri akmayan yaşlarla doluydu. Kapıyı açık bırakarak odadan çıktı. Dışarıda bekleyen Connor'a, "İstediği maaşın iki katını öde," dedi.

İşte bu kadar.

Görünüşe göre bilgisayarlar ve insanları okumak konusunda bir tür dahi. Connor -tanıştığım en büyük, en kötü adam- ona cennetten altın bir arabayla inmiş gibi bakıyor, bu yüzden onun söz konusu olduğu yerlerde her zaman saygılı olmaya son derece dikkat ediyorum.

Tekrar söylüyorum, o kurşunun geldiğini göremezdim.

"İtiraf etmeliyim ki kardeşim, sorununun ne olduğunu anlamıyorum. Temas beni heyecanlandırmasa da, kimliğin açığa çıkmış ya da işi tehlikeye atacak bir şey olmuş gibi görünmüyor." Duraksaması gerginlikle dolu. "Tabii hikâyenin tamamını bilmiyorsam."

"Hikayenin tamamını bilmiyorsun."

İç çekiyor. "Bunu da söyleyeceğinden korkuyordum."

"Eva Dimitri'yi bir hevesle kaçıp giden, sıkılmış, dağınık bir sosyetik olduğu için terk etmedi. Onu terk etti çünkü istismara uğruyordu."

Connor söylemeden önce gergin bir duraklama daha olur,
"Eva?"

Lanet olsun. Hatamı çok geç fark ediyorum. "Evalina," diyorum ama faydasız.

Connor'ın sesi hattan granit gibi sert geliyor. "Seni işten çıkarıyorum. Sıfır sekiz yüz-"

"Gitmiyorum," diyorum yüksek sesle.

Uzun bir süre sessizliği dinledim.

"Durumu anladığını sanmıyorum kardeşim," diyor Connor, sesi alçak ve kontrollü. "O yüzden senin için açıklayayım. Karısını gözetlediğin adam-"

"Kız arkadaş. Eski kız arkadaş."

"Kapa şu lanet çeneni!" Connor gürler, sonra eskisi gibi devam eder. "Karısını izlediğiniz adam uzun süredir müşterim olan birinin oğlu. Yıllardan bahsediyoruz. Sadece zengin değil, son derece güçlü biri. Orospu çocuğu gibi bağlantıları var. Ayrıca tertemiz biri, ama oğlu değil. Bunun ne anlama gelebileceği hakkında bir fikrin var mı?"

Gözlerimi kapatıyorum ve sertçe nefes veriyorum.

"Mafya."

"Bingo. Adama bir ödül verin. Evet, mafya. Hiç bir Rus mafyasıyla uğraştın mı, kardeşim?"

"Viggo Mortensen'i Eastern Promises filminde oynarken gördüm.

Bu sayılır mı?"

"Şakanın sırası değil," diyor Connor yumuşak bir sesle.

"Bu insanlar düşmanlarını hayal bile edemeyeceğin şekillerde öldürüyorlar, çünkü sen bir psikopat değilsin. Bazen sadece hafif bir hayal kırıklığına uğradıklarında insanları öldürürler. Dimitri'nin işini babasıyla olan ilişkim nedeniyle kabul ettim, ama aynı zamanda hedefle temas gerektirmediği için. Bizim işimizde olabildiğince güvenliydi. Gözlemle, rapor et, birkaç ay sonra Dimitri beklemekten sıkılıp onu almaları için adamlarını gönderdiğinde siktir git.

"Ama Şimdi bu konuşmadan anladığım kadarıyla sadece temas kurmakla kalmadın, aynı zamanda bu kızı hissediyorsun. Belki seviŐmiyorsun -henüz değil- ama onu hissediyorsun. Hem de çok. Yanıldığımı söyle."

Yüzüm yanıyor. O kadar kızgınım ki zor nefes alıyorum. Sesim çok yüksek çıkıyor ama elimde değil.

"Anladığım kadarıyla, istismara uğramış bir kadını istismarcısının kollarına geri teslim edeceğini söylüyorsun çünkü istismarcıyı kızdırmak istemiyorsun. Bana yanıldığımı söyle Connor."

Duymayı beklediğim Şey bir klik sesi. Bir klik sesi ve ardından ölü bir çizgi ve sonunda hiç beklemediğim bir anda kafatasımdan çıkan yüksek kalibreli bir merminin gücüyle beynimin duvara arpması. Onun yerine bir inilti duyuyorum.

"İsa Mesih'in koltuk değneği. Rahibe Teresa'yı işe aldım."

Aklıma çılgınca bir fikir geldi. Bu bir Hail Mary, ama işe yarayabileceğine dair bir önsezim var.

"Karına ne yapmamız gerektiğini düşündüğünü sor. Tabby'ye bu konuşmadan bahset ve nasıl devam etmemiz gerektiği konusunda fikrini al. O neye karar verirse, ben onu yapacağım."

Sözlerim öfke dolu bir kükremeyele karŐılanıyor, öyle ki telefonu kulağımdan çekip yüzümü buruŐturmak zorunda kalıyorum. Sonra bir dizi küfür geliyor, öyle ki neredeyse duvarların boyası sıyrılacak.

Sonra aklıma telefonu kapatmak gibi dahiyane bir fikir geldi ve kapattım.

Haftalık raporum sabah Dimitri'ye teslim edilecek, bu yüzden Connor'ın en azından o zamana kadar yaşamama izin vereceğinden eminim.

Yüzde doksan eminim.

Neredeyse tam bir saat sonra telefon çaldı. Ekranda Connor'ın numarası vardı. Hissettiğimden çok daha havalı görünmeye çalışarak "Evet" diye cevap veriyorum.

"Merhaba Nasir, ben Tekir."

"Oh. Uh. Selam, Tabby. Connor'ı bekliyordum."

"Onunla Şu anda konuşmak istemezsin. O seni öldürmek

istiyor."

Kiraladığım sahil evinin oturma odasındaki pencerelerin önünde duruyordum ama oturmam gerektiğine bacaklarım karar verdi. Yavaşça kanepeye çöküyorum ve onun devam etmesini bekliyorum.

"Merak etme, onu vazgeçirdim."

Nefes almak biraz daha kolaylaşır. "Çok nazıksın."

"Hoş değildi, stratejikti. Şimdi bana borçlusun. O işaretleyciyi bir gün arayacağım, ama şimdilik sana neler olduğuna odaklanalım."

"Connor sana neler olduğunu anlatmadı mı?"

"Elbette söyledi. Bunu senden duymam gerek. Kendi kelimelerinizle. Ve Nasir?"

"Öyle mi?"

Sesini alçaltıyor. "Bu sefer hiçbir şeyi atlama. Gerçeği söylemekten kaçırırsan anlarım. Ve inan bana, Connor'ın bok listesinde olmanın kötü olduğunu düşünüyorsan, benim bok listemde olmanın neleri içerdiğini bilmek istemezsin."

Benden bir karış kısa ve yüz kilo hafif bir kadın nasıl bu kadar korkutucu olabilir?

"Anlaşıldı."

Sesimin tonundan tatmin olmuş olmalı ki şakacı bir şekilde "Peki, devam et o zaman" diyor.

Bir nefes alıyorum, Eva'yla karşılaşmalarımdan birkaçını atlama fikriyle flört ediyorum, ama aynı hızla vazgeçiyorum. Tabby'ye başından sonuna kadar her şeyi anlatıyorum. Her buluşmayı, her konuşmayı, aklımdan geçen her düşünceyi. Buna bir ifade gibi davranıyorum, çünkü bir bakıma öyle.

Yarım saat sonra konuşmamı bitirdim. Kısa bir sessizlik oldu. Sonra Tabby şifreli bir şekilde, "Senin iyi bir işe alım olduğunu biliyordum." dedi.

"Teşekkürler?"

"Burada gördüğüm sadece iki sorun var, ancak ikisi de önemli."

"Bunu söyleme şeklin beni endişelendiriyor."

"İlk sorun Evalina'nın size doğruyu söyleyip söylemediğini bilmememiz. Evliliği hakkında değil, bunu kolayca doğrulayabilirim. Taciz hakkında."

Hiç tereddüt etmeden "Doğruyu söylüyor" diyorum. "Bu da beni ikinci soruna götürüyor," diyor Tabby.

sesinde

gülümseme.

"Neymiş o?"

"Sen."

Bir süre sessiz kaldım, ama o ayrıntıya girmedim.

"Üzgünüm, seni orada kaybettim."

"En son ne zaman bir kadınla birlikte oldun Nasir?"

Boynuma bir sıcaklık yayılıyor. "Onunla seks yapmayacağım." "Yapmadığını biliyorum. Soruya cevap ver."

"Yapmamayı tercih ederim."

"Bu bir istek değildi."

Ben de kaba bir şekilde, "Sence aletimle mi düşünüyorum?"

Bu mu?"

Kıkırdıyor. "Bunu anlamaya çalışırken beynini kırarsın. ne düşündüğümü. Ama hayır. Çok nazikçe ifade ettiğin gibi sakinle düşünmediğini biliyorum. Burada bacaklarının arasındakinden çok daha sadık ve sorunlu bir organ söz konusu."

Ayağa kalktım ve tekrar yürümeye başladım. Kendimi kafesteki bir fare gibi hissediyorum.

Tabby'nin ses tonu sertleşiyor. "Yani şu anki duruma göre, öncelikle taciz konusunda doğruyu söyleyip söylemediğini tespit etmeliyiz. Acı dolu bir hikâye anlatan güzel bir kadına kanan ilk erkek sen olmazsın."

"O. Yalan söylemiyor. Yalan söylemiyor!"

Tabby iç çekiyor. Sevdiğiniz ama yaramazlık yapan bir çocukla konuşurken kullanacağınız bir ses tonuyla, "Biraz sakinleşin Prens Valiant. Hazır başlamışken o beyaz atını da dizginle. Sana duymak istediğin bir şey söylemek üzereyim, eğer çeneni kapatırsan."

Çenemi kapatıyorum ve yere bakarak bekliyorum.

"Eğer yalan söylediğini anlarsak, yapacak başka bir şey kalmayacak, çünkü bu senin ona karşı olan hislerinin fişini çekecek. Sen bir yalancıya aşık olabilecek türden bir adam değilsin."

Gözlerim yuvalarından fırladı. Aşık mısın?

Bu konuşma tamamen raydan çıktı ama yine sözünü kesecek değilim. Bu sirki bitirmek için sabırsızlanıyorum.

"Ama istismar konusunda yalan söylemediğini anlarsak ..." Sesi ölümcül derecede yumuşaklaşıyor. "O zaman iş biter ve Dimitri Ivanov kendi boyunda birini seçmiş olmayı dilerken bulur kendini."

Sesinde o kadar ürpertici bir şey var ki bir an cevap veremiyorum. "Peki ya Eva?"

Tabby'nin sesi bir saniye içinde ölümcülden sinirliye dönüşüyor. "Sonra da güvenilir beyaz küheylanınızla gün batımına doğru yola çıkarsınız, aptal! Tanrım, buradaki tüm ağır işleri ben mi yapmak zorundayım?"

Birden kendimi çok daha iyi hissederek sırtıyorum. "Bu plana yüzde bin katılıyorum. Şimdi ne olacak?"

"Dimitri ile bir sonraki kontrolünüz yarın sabah, doğru mu?"

"Evet."

Sesindeki gülümsemeyi duyuyorum. "Öyleyse giriş yap." "Ona ne söyleyeceğim?"

"Ona rapor edilecek olağandışı bir şey olmadığını söyle. Elindeki yeni resimleri ona gönder. Herhangi bir şüpheyandıracak bir şey yapmayın. Bu taraftaki işleri bana bırakın, yakında tekrar temasa geçeceğim."

"Anladım."

"Güzel. Ya Nasir?"

"Evet?"

"Biz hattan çıkar çıkmaz evinizi böcek taramasından geçirin. Ve bu kullan at telefonu kızartın."

Omurgamdan aşağı soğuk bir ürperti akıyor. "Sence açığa çıkmış olabilir miyim?"

Cevap vermeden önce bir an geçiyor ve cevap verdiğinde kelimelerini dikkatle seçtiğini hissediyorum. "Güçlü, istismarcı erkeklerle ilgili tecrübelerim var. Hepsinin ortak noktası paranoyadır. Eva'da gözü olanların sadece biz olmama ihtimali var."

Hay sikeyim. Sonuçlarını düşünerek paniklemeye başladım. "Eğer durum buysa, Dimitri onunla temas kurduğumu zaten biliyordur. Haftalık raporlarımın dışında bilgi bıraktığımı biliyordur. Neden devam etmesine izin versin ki?"

"Neden bazı çocuklar sineklerin kanatlarını koparmayı sever?" diye sorar sessizce.

"Bilmiyorum. Neden?"

"Bunu bir düşünün. Ve dikkatli ol. Yakında konuşuruz." Hat elimde öldü.

Sorusunun cevabını ancak saatler sonra anlayabiliyorum.

Çünkü bu şekilde eğleniyorlar.

DOKUZ

EVA

O gece uyuyamadım.

Şafak duvarları soluk griyle yıkayana kadar yatakta uzanıp tavana bakıyor, dalgaların ritmini dinliyorum. Tüm bu süre boyunca bedenim bir duygu cümbüşü içinde - hızlı nabız, gergin mide, terleyen avuç içleri - ama zihnim garip bir şekilde berrak. İçinde tek bir düşünce var.

Naz'ı istiyorum.

Onu her şeyden çok istiyorum, Dimitri'den kaçmayı ne kadar çok istediğim hariç.

Belki bundan da fazlası. Çünkü bir şekilde bana eski hayatımın cehennemine dönme karşılığında Naz'la bir gece geçirme seçeneği sunulsaydı, sanırım bu benim yapacağım bir anlaşma olurdu.

Soyadını bilmiyorum. Nerede yaşadığını bilmiyorum. Telefon numarasını bile bilmiyorum - aradığında ekranda "Bilinmeyen Arayan" yazıyor. Tek bildiğim onunla birlikteyken kendimi güvende hissettiğim ve daha önce hiç olmadığım şekilde görüldüğüm.

Sanki ruhumun derinliklerine kadar bakabiliyormuş ve orada gördüklerinden hoşlanıyormuş gibi hissediyorum.

Bu sarhoş edici bir duygu. Ve karmaşık bir duygu, çünkü onun buradaki hayatının başka şeyler arasında bir duraklama olduğunu biliyorum. Benim için olduğu gibi nihai bir varış noktası değil. Birkaç gün ya da hafta içinde gitmiş olacak.

Bir de bekârlığı meselesi var.

Artık benden etkilendiğine eminim. Bu artık bir soru değil. Ayrıca bir erkekle dini inançları arasına girmenin, özellikle Naz gibi onurlu bir erkeğe yapmak istemediğim bir şey olduğundan da eminim. Onu yemininden ayıran bir kama olmak istemiyorum. Bu yanlış olur. Kendimden nefret ederim.

Ama, Tanrım, bana bakışı. Ağzıma bakışı.

Adem'in Havva'nın uzattığı elmadaki elmaya baktığı gibi baktığını hayal ediyorum. Çok fazla arzu. Çok fazla korku.

Her aziz ve günahkârın bildiği gibi, yasak meyve her zaman en cazip olanıdır.

Saat yedide telefon çaldığında hâlâ yatağında uzanmış tavana bakıyordum.

Göstergede "Bilinmeyen Arayan" yazıyor.

Kalbim küt küt atarken doğruldum ve "Cevapla" düğmesine bastım. "Naz."

"Eva." Sesi bazen olduğu gibi kalın. Belki de uykudan. "Ben olduğumu nereden anladın?"

"Engellenmiş bir numaradan arayan tek kişi sensin." Gülüyorum, sinirden biraz başım dönüyor. "Aslında, arayan tek kişi sensin, nokta."

"Seni uyandırdım mı?"

"Hayır. Uyuyamadım. Bütün gece burada yattım. Düşünüyorum."

Bunu neden söyledim ki? Çok aptalca geldi. Muhtemelen deli olduğumu düşünecek-

"Ben de," diyor, sesi alçalarak.

Şimdi nefes almalısın, ciğerlerin. Bunu yapabilirsin. Başlıyoruz. Fısıldıyorum, "Uyuyamadın mı, yoksa düşünüyor muydun?"

"İkisi de," diye yanıtlıyor hemen, sonra çok hafifçe: "Siktir."

Gözlerimi kapatıyorum ve onun nefes alışını dinliyorum. Telefonu o kadar sıkı tutuyorum ki elimde toz haline gelmemesine şaşıyorum. Sonunda, daha fazla tutamadığımda, "Seni özledim. Seni ne zaman görebilirim?"

İnliyor. "Neden bir kez olsun nazlanmıyorsun, kadın? Beni öldürüyorsun."

"Özür dilerim. Hayır, onu geç. Hiç de üzgün değilim. Seni öldürme kısmı hariç. İstemiyorum. Yani istiyorum." Titrek bir nefes veriyorum. "Birdenbire kelimeleri oluşturmak zorlaştı."

"Benim dünyama hoş geldin," diyor, sesi çakıl gibi. "Tanıştığımız günden beri bununla mücadele ediyorum."

Oh. Oh. Kalbim ne yapıyor? Göğsümden çıkmaya çalışıyormuş gibi hissediyorum.

Neredeyse paniğe dönüşecek kadar güçlü bir aciliyet hissine kapılıyorum. Ayağa kalkıp odanın içinde dolaşıyorum, tüm gergin enerjimi üzerimden atmaya çalışıyorum ama sonunda bir deli gibi daireler çizerek yürüyorum.

"Cozumel'den ne zaman ayrılıyorsunuz? Ne kadar zamanımız kaldı? Gitmeden önce seninle mümkün olduğunca çok zaman geçirmek istiyorum."

Başka bir inilti, bu seferki daha zayıf.

Duvardaki küçük çatlak aynadaki yansımama bakıyorum. Gözlerim vahşi ve rengim yüksek. Sinir krizinin eşiğinde bir kadın gibi görünüyorum. "Söz veriyorum bu sefer çarşafımı giyeceğim."

Sesi yenilmiş gibi geliyor. "Hiç fark etmez. Bir rahibenin kıyafetini bile pornografik gösterebilirsin." Kısa bir süre duraklıyor. "Oh, kahretsin."

"Sorun nedir?"

"Seni bir rahibe kıyafeti içinde hayal ettim. Hemen günah çıkarmaya gitmeliyim."

Gülmeye başlıyorum. Bu tüm gerginliği kırmış gibi görünüyor, çünkü o da gülmeye başlıyor, sonra ses tonunu en çok sevdiğim nazikçe alay etme tonuna çeviriyor.

"Tamam, Thelma. Sanırım son derece önemli Üstün Adam süper kahraman işleriyle dolu son derece yoğun gününden birkaç dakikamı sosis köpek fetişi olan sade bir kadınla geçirmek için ayırabilirim. Sana saat on ile on beş arası bir zaman veriyorum. Olur mu?"

"Mükemmel," diye cevap veriyorum sırtarak. "Sabahtan akşama kadar olduğu sürece."

"Ha. Bir saat sonra benden sıkılırsın. Sadece küçük dozlarda tahammül edilebilirim."

"Senden asla sıkılmam. Hayatımın geri kalanını sadece yüzüne bakarak geçirebilirim."

Ardından gelen sessizlikte, düşünmeden itiraf ettiğim şeyi dondurucu bir dehşet duygusuyla fark ediyorum. Daha da kötüsü, bu sözleri söylerkenki hülyalı tonumdu. İlk aşkının sarhoşluğuyla kendinden geçmiş bir kız öğrenci gibi.

Ne yaptım ben?

Bir süre sonra Naz sakın bir şekilde, "Korkma," dedi.

Yatağa oturuyorum ve boştaki elimle yüzümü kapatıyorum. "Korkmuyorum."

"Bana yalan da söyleme."

İnleme sırası bende, ama inlemeye daha yakın bir sesle.

Naz sıkılmış bir ses tonuyla, "Yani bu bana her zaman olmuyor değil," diye devam ediyor. "Bütün bu rastgele kadınların kendilerini ayaklarıma atmasının ne kadar yorucu olduğuna inanamazsın." Dramatik bir iç çekiş. "Olağanüstü yakışıklı ve karizmatik olmanın bir dezavantajı var, sana söyleyeyim. Ön kapıdan dışarı a d ı m ı m ı atmadan önce bile etrafım s a r ı l ı y o r . İster inanın ister inanmayın, mavi saçlı yaşlı kadınlar en kötüsü.

Daha dün büyükanneme tıpatıp benzeyen bir kadın tarafından teklif edildim!"

"Ne kadar korkunç," diyorum gülümseyerek ve rahatlamış bir şekilde. "Gerçi dişleri olmayan bir kadına sakso çekmenin özellikle tatmin edici olduğunu duymuştum."

Bir anlık şaşkın sessizliğin ardından Naz kahkahalara boğulur. "Gerçekten mi? Bunu Geriatrik Erotika'nın son sayısında okudun, değil mi?"

"Hayır. Eski sevgilim tüm dişlerimi kırmakla tehdit ettiğinde böyle derdi."

Kahkahası kesiliyor ve hırıltılı bir "Orospu çocuğu!" cümlesine dönüşüyor.

O kadar yoğun ve nefret dolu ki şaşırıp gözümü kırpıyorum. Sonra da bunu ağzımdan kaçırdığım için kendime kızıyorum. Bu konuşmada dengemi bulamıyor gibiyim.

"Beni tahrik eden şey garip, değil mi?" diyerek bunu kanıtlıyorum.

"Ne, ben mi kızgınlım?"

"Hayır. Korumacı davranıyorsun."

Derin bir nefes alıyor, sonra hepsini bir hamlede dışarı bırakıyor. "Erkeklerin böyle olması gerekir. Ne yazık ki, birçoğu korumacı ve sahiplenici arasındaki farkı bilmiyor, bu yüzden dünyada bu kadar çok pislik var."

Gözlerimi kapatıyorum ve kıpırdamadan oturup bu ifadenin tadını çıkarıyorum. Ve onun içinde, benim için erkeksi kelimesini tek başına yeniden tanımlayan bu güzel adam.

"Naz."

"Öyle mi?"

"Bir sorum var. Kendinizi tuhaf hissetmenizi istemem ama muhtemelen hissedeceksiniz."

"Bu güven artırıcı kurulum için teşekkürler. Soru nedir?"

"Şu bekârlık meselesi. Öpüşmek sayılıyor mu?"

Garip bir ses duyuyorum, öksürüğe benziyor ama daha boğuk.

"Biliyorum, biliyorum. Kendini ayaklarının altına atan rastgele bir kadın daha." Duraksadım. "Özür dilerim. Seçimine saygı duyacağıma dair kendime söz verdim ama mesele şu. Bütün geceyi seni düşünerek geçirdim. Seninleyken kendimi daha iyi hissediyorum. Mutlu hissediyorum. Bilmiyorum, inanç gibi bir şey hissediyorum. Sanki her seferinde bir aptal şaka ve güzel bir gülümsemeye insanlığa olan inancımı tazeliyorsun. Bu bir insanın bir başkası için yapabileceği çok büyük bir şey. Değerli bir şey.

"Ama sana duyduğum tüm bu saygı ve hayranlığın diğer tarafı da ..." Boğazımı temizliyorum. "Azgın tarafı." Hattın diğer ucundan hafif bir hırıltı duyuyorum ama duymazdan geliyorum.

"Çok çekicisin. Biri kıçının heykelini yapmalı."

"Kıçım mı?" diye araya giriyor, sesi hayretle çıkıyordu.

Bunu da görmezden geliyorum. "Seni öpmeye iznim olup olmadığını bilmek istiyorum, çünkü gerçekten istiyorum. Eğer yoksa, lütfen şimdi telefonda konuşurken söyle ki, gelen dudaklarımı tiksinti dolu bir bakışla savuşturduğunda kendimi herkesin içinde değil, kendi evimin mahremiyetinde tam bir aptal gibi hissedebileyim."

"Eh," diyor bir süre sonra, "kimse senin doğrudan olmadığını söyleyemez."

Fısıldıyorum, "Küçük bir öpücük bile olabilir. Dil yok. Yani dil istiyorum ama sen istemiyorsan ben de istemiyorum."

"Sen gerçek misin ki?" Sesi şaşkın geliyor. "Kadın 101'de Erkeklerle Nasıl Flört Edilir dersinin verildiği günü atladın mı?"

"Hiçbir zaman utangaç olmadım. Bunu zaman kaybı olarak görüyorum." "Kutsal Noel, şaka yapmıyorum."

"Beğenmedin mi?"

"Beğenmedin mi?" diye tekrarlıyor, sesi sertleşiyor. "Tatlım, bayıldım."

Vücudumda yüksek ve tatlı bir heyecan dolaşıyor. Ayağa kalkıyorum, sonra hemen tekrar oturuyorum çünkü başım dönüyor. "Tanrım. Kalp krizi geçirecekmişim gibi hissediyorum."

"Evet," diyor sertçe. "Bu duyguya aşınayım." "Buraya geliyor musun, gelmiyor musun? Ne yapıyoruz biz? Bugün mü? Ve bunu ne kadar sürede yapacağız?"

Kıkırdamaya başlıyor ve başını salladığını biliyorum. "Çok umutsuz. İlk soruna cevap vermek gerekirse, hayır, oraya gelmeyeceğim. Çok tehlikeli."

"Tehlikeli mi?"

"Bir yatak var." Bir süre bunu ve ima ettiklerini düşünmeme izin verdikten sonra devam ediyor. "Bugün ne yapacağımıza gelince... Bir doğa gezisine ne dersin? Tulum'daki Maya harabelerini görmek istiyordum."

"Orası iki saatten fazla uzaklıkta. Ve bir feribota binmemiz gerekecek."

"Sanırım gitsek iyi olacak Thelma. Ne kadar çabuk hazır olabilirsin?"

"Bana otuz dakika ver."

"On tane var. Kornamı dinle."

Alınmış gibi yapıyorum ama hâlâ tehlikeli yatağımı düşündüğünü biliyorum. "Boynuz mu? Kapımı çalma nezaketini bile göstermeyecek misin? Korna çaldığında sokağa mı koşmam gerekiyor?"

"Üstün Adam çirkin kızlar için arabadan inmez, tatlım. Burkanı da unutma, o iğrenç solgun teninin güneşte yanmasını istemeyiz."

Telefonu kapatıyor ve ben ayağa fırlayıp banyoya doğru giderken aptal gibi sırtıyorum.

On dakika sonra bir araba kornası üç kez çaldığında, kapının önünde bekliyordum. Kapıyı çekip açıyorum, arkamdan çarpıyorum ve ikişer ikişer merdivenlerden aşağı uçuyorum.

Sonra geri dönüp tekrar yukarı koşuyorum çünkü kapıyı kilitlemeyi unutmuşum.

Naz'ın üstü açık siyah cipine atladığımda nefes nefese kalmıştım. Kendimi yolcu koltuğuna atıyorum, arabanın kapısını kapatıyorum ve ona bakmak için dönüyorum.

Naz'la birbirimize öylece baktığımız bir anın ardından, "Eteğimi kapıya kapattım, değil mi?" dedim.

"Eğer o çok sevdiğin şekilsiz patates çuvallarını giymeyi bırakırsan, bu sorunu yaşamazsın."

"Bu bir sundress, patates çuvalı değil."

Bakışları göğsümden belime, oradan da aptal elbisem aptal kapıya sıkıştığı için diz üstünden açıkta kalan çıplak bacaklarıma kayıyor. Sert bir sesle, "Bu her neyse, seni çok ... gösteriyor" diyor.

"Ne olmuş yani?" Nefes nefese soruyorum, kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

Naz gözlerimin içine bakıyor ve gülümsüyor. "Korkunç. Tanrım, sana bakmak çok acı verici. Bu hayır işi için devletten bir tür geri ödeme almalıyım. En azından bir vergi kredisi."

Ben de ona gülümsüyorum. "Hayırseverliğiniz insanlık için bir ilham kaynağı efendim. Şimdi sizi öpebilir miyim lütfen?"

Kollarını direksiyona dayıyor, başını direksiyona yaslıyor ve çaresiz bir kahkahaya boğuluyor.

Onun görüntüsünü içime çekiyorum ve açıkça iç çekmemeye çalışıyorum. Üzerinde sade siyah bir tişört ve solmuş bir kot pantolon var. Birkaç gündür tıraş olmamış, bu yüzden çenesi kıllarla kararmış. Bronz tenli, kaslı ve tamamen muhteşem.

Omzunu dürtüyorum. "Acele et ve bitir, seni öpmek istiyorum."

Hâlâ gülüyor, bana bakmak için dönüyor. "Asla yapamayacaksın, asla bir casus olarak yapamazsın."

Burnumu kırıştırıyorum. "Asla bir casus olmak istemezdim. Yaşamak için yalan söyleyemem. Ne tür bir insan bunu yapabilir?"

Garip bir nedenden ötürü, bu onun kahkahalarını gökyüzünden kilden kuşlar gibi aşağıya fırlatıyor. Bana kasvetli bir şekilde bakarak, "Bazen her şey o kadar da siyah-beyaz değildir" diyor.

Ani ruh hali değişikliği beni biraz şaşırttı ama ses tonumu hafif tuttum. "Saçmalama, tabii ki öyle. Bir insan ya yalancıdır ya da değildir. Sen de ahlaklısın ya da değilsin. Bunun ortası yoktur."

"Bazı durumlar vardır ki en bembeyaz etik bile bulanıklaşabilir."

Şimdi düpedüz şok oldum. Gerçekten ciddi. "Ne zaman mesela?"

Karanlık bir şekilde "Aşk ve savaş" diye mırıldanır ve motoru çalıştırır.

Arabayla gidiyoruz. Kafam karışmış ve üzgün, birkaç

dakika onun profiline bakıyorum, sonra dönüp
geçtikleri sokakların renkli karmaşasına bakıyorum.
Bu ani hareketinin nedenini bilmiyorum.

Tuhaflik ne anlama geliyor, yeni ve gergin tavrının ardında hangi geçmiş durum yatıyor, ama her ne ise, kesinlikle bu konuda konuşmak istemiyor.

Bu yüzden yolun kenarına çekip arabayı durdurduğunda bir kez daha şok oldum.

Direksiyonu kavrayan ellerine bakarak, "Sana bir şey söylemem gerek," diyor.

Devam etmediğinde, sadece çenesi çalışıyor ve parmak eklemleri direksiyonun etrafında bembeyaz olmuş bir şekilde öylece oturduğunda, nazikçe "Naz" diyorum.

Bana baktı.

"Aşk ya da savaş için yaptığınız şüpheli şeyleri benimle paylaşmak zorunda değilsiniz. Cozumel'de ne kadar kalacaksın?"

Cevap vermeden önce zorlukla yutkunuyor. "Gerçekten bilmiyorum."

Bunu duyduğuma sevindim, çünkü en azından yakında olmayacağı anlamına geliyor. Gelecek Salı ya da gelecek ay için bir uçuş rezervasyonu olsaydı, bana söyleyeceğini biliyorum. "Kalan zamanımızda sadece birbirimizin arkadaşlığının tadını çıkaralım, tamam mı? Artık üzücü hikayelerimizi paylaşmak zorunda değiliz. Bazen o hayaletlerin dinlenmesine izin vermek daha iyidir."

Sesim yumuşuyor. "Senin iyi bir adam olduğunu biliyorum.

Benim için önemli olan tek şey bu."

Uzun bir süre bana bakıyor, sonra başını eğiyor ve direksiyonun ortasına hafifçe vurmaya başlıyor.

"Senin sorunun ne biliyor musun?"

Başını kaldırmadan bir tarafa çeviriyor ve bana bakıyor.

"Bir pcğe ihtiyaın var." O tepki veremedenden eğilip sert yanağına bir öpücük konduruyorum. Sonra arkama yaslanıp ona gülümsüyorum. "Tamam, her şey yolunda. Artık sürmeye başlayabilirsin."

Yavaşça doğruldu. Bana dönüyor, eğiliyor ve yüzümü kocaman ellerinin arasına alıyor. Gözlerimin içine bakarak mırıldandı, "Sen lanet bir meleksin."

Zarif bir nezaketle ağızını benimkine değdiriyor.

Tamamen iffetli ama yine de gözlerimi kapatıyorum. Elektrik çarpmış gibi hissediyorum ve gözlerin kafamın içinde yuvarlandığını görmesini istemiyorum. Gözlerimi tekrar açtığımda bana öyle bir şefkatle bakıyor ki sanki kalbime bir bıçak saplanmış gibi hissediyorum.

Daha önce hiçbir erkek bana böyle bakmamıştı. Sanki bir hazineymişim gibi. Sanki bir ödölmüşüm gibi.

Sanki onun için önemli olan ya da olacak tek şey benmişim gibi.

Nefesim kesildi, "Lanet olası bir melek mi?" dedim. Bu meleklerin bir çeşit sürtük üst mertebesi mi?"

Başparmağını elmacık kemiğimin üzerinde gezdiriyor. "Şaka yapmanın seni tekrar öpmemi sağlayacağını sanıyorsun, değil mi?"

"Tanrım, umarım öyledir."

"Utanmaz şırfıntı" diye dalga geçiyor ve ağızımın bir köşesine yumuşak bir öpücük konduruyor.

Mutlu bir şekilde iç çektiğimde, diğer köşeye yumuşak bir öpücük daha konduruyor. "Utanmaz, ahlaksız, çirkin aşüfte," diye fısıldıyor, dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdirerek.

Gömleğini avuçladım. Nefes nefese kalmış olabilirim, emin değilim. Beynim düzgün çalışmıyor.

Sonra bir araba yanımızdan geçip korna çalıyor ve beni zıplatıyor. Naz dönüp bir kamyonetin kasasından bize el sallayan ve korna çalan bir grup gence bakıyor. Bana döndüğünde, şimdilik daha fazla öpüşme olmayacağını söyleyebilirim.

Yine düşünüyor. "Aşk ve savaş" yorumunun ardında her ne varsa, gözlerinin arkasında karanlık bir varlık var.

Arabanın kendi tarafına çekildi. Sonra tekrar yola çıktık, tropik güneş omuzlarıma vuruyordu.

Omurgamdan aşağı akan soğuşu ısıtmak için hiçbir şey yapmıyor.

ON NAZ

Dimitri seni izlemem için beni tuttu.

Neredeyse ona söyleyecektim. Kelimeler dilimin ucundaydı. Sonra bana bir çıkış yolu gösterdi ve iyi bir adam olduğumu, kendimden nefret etmeye hiç bu kadar yaklaşmadığımı söyledi.

Yaptığım şey affedilemez. Neden bu adada olduğumu nihayet öğreneceği gün geldiğinde -ki o günün geleceğinden hiç şüphem yok- benden nefret edecek. Bana gösterdiği tüm tatlılık ihanetin acısı altında ölecek ve tiksinti olarak yeniden doğacak ve bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey olmayacak.

Daha da kötüsü, tamamen hak edilmiş olacak.

Onun gelecekteki nefretini kazanıyorum, her seferinde bir dakika.

Tulum'a giden feribot yolculuğu kısa ve olaysızdı. Turistik sahil kasabası Playa del Carmen'de karaya çıkıyoruz ve burada bir araba kiraliyorum.

Gişede Eva, "Neden feribot terminalinden otobüse binmedik?" diye sorar.

"Üstün Adam toplu taşıma araçlarına binmez," diye cevap veriyorum ve gülümsüyorum.

Gerçek neden çok daha pratik: Otobüste kuyruktan kaçamam.

Tabby, Dimitri'nin bu işte başka adamları da olabileceği tohumunu kafama ektiğinden beri bu konuyu kafama takmış durumdayım. Evimdeki böcek taraması temiz çıktı ama bu hiçbir şeyi kanıtlamaz. Haftalık kontrol görüşmemde

Bu sabah Dimitri, Eva'yla görüştüğüm konusunda benimle yüzleşirse zaman kazanmak için bir hikâye uydurmaya hazırdım ama diğer tüm konuşmalarda olduğu gibi aynı şekilde davrandı. Kontrollü sorular. Garip bir yoğunluk. Boş gözler.

Zamanında pek çok kötü karakterle uğraştım ama bu adamda beni ürküten bir şeyler var.

"Hey," diyor Eva nazikçe, parmaklarını yüzüme doğru şaklatarak. "Neredesin sen?"

"Özür dilerim. Ben buradayım."

Düşüncelerimi toparlayarak, ona bakmak için dönüyorum. Denizin pırıl pırıl mavi şeridine bakan bir kayalığın üzerinde duruyoruz. Arkamızda bir Maya kalesinin ufalanan taş kalıntıları yükseliyor. Güneş saçlarında parıltıyor ve gözleri gülümsüyor ve onu kollarıma alıp zayıf düşene ve nefessiz kalana kadar öpmek için aniden gelen şiddetli dürtüyle savaşmak zorundayım.

Benim olana kadar.

"Neden bana öyle bakıyorsun?"

Düşünmeden cevap veriyorum, sesim arzuyla boğuklaşıyor. "Çünkü çok güzelsin ve seni öpmek istiyorum."

Gözleri büyür. Ağzı küçük bir O harfi oluşturuyor. Yutkunuyor ve sonra usulca, "Peki ne bekliyorsun, Dudley?" diyor.

Etrafımız insanlarla dolu. Turistler, çimenli tepelerin üzerinde dolaşıyor, arka plandaki kalıntılarla selfie çekiyor, kayaların üzerinde güneşlenen iguanaların büyüklüğüne hayret ediyor.

Bu şartlar altında, ilk kez ağzına girmem son kez olabilir. Yavaş gitmek istiyorum. Onun tadını çıkarmak istiyorum. Her ayrıntıyı hatırlamak istiyorum.

İstemediğim şey bir seyirci.

Elini tutup onu uçurumun kenarından uzaklaştırıyorum. Hızlı adımlarla, etrafta insanların dolaşmadığı uzaktaki küçük harabelerden birine doğru ilerliyorum. Elini elime doluyor ve aciliyetimi hissettiğini biliyorum. Biz

kısa otların arasında koşana kadar hızımızı artırıyoruz.

Önümüzde kare şeklinde bir harabe beliriyor, eski Mayalar tarafından bu deniz kenarındaki kale kompleksinde kullanılan birçok ek binadan biri. Ön taraftaki uzun bir kapıdan nemli bir kasvete doğru koşuyoruz. Binanın yüksek, sağlam bir tavanı ve kaba bir taş zemini var. Sürünen yeşil sarmaşıklar ve ani girişimizden ürküp ciyaklayarak ana renklerin parıltısı içinde uçan birkaç papağan dışında boş.

Eva arkamda yavaşlayarak durdu ve elimi bıraktı.

Ona bakmak için dönüyorum. Arkasındaki ışık parlak ve yüzü gölgede, saçları başının etrafında altın bir korona ile kapı aralığında çerçeveleenmiş. Göğsümün etrafına bir gerginlik bandı yerleşiyor.

Ona doğru bir adım attım. O da bir adım geri atıyor. Yüzümde ne gördüğünü bilmiyorum ama gözleri kocaman ve nabızı boynunun yan tarafında zonkluyor.

Bir adım daha attığımda tekrar geri çekilince duruyorum. "Benden korkuyor musun?"

Titrek bir şekilde gülüyor. "Hayır."

"O zaman neden geri çekiliyorsun?"

"Şimdiye kadar duvara varmış olmayı umuyordum. Beni ayakta tutmasına ihtiyacım var. O kadar heyecanlıyım ki sanırım bayılacağım."

Göğsümün etrafındaki bant daha da sıkılaşıyor.

"Olduğun yerde kal," diyorum bakışlarını tutarak. Göz teması bir dokunuş gibi, aramızda döngü halinde çalışan bir elektrik akımı gibi hissettiriyor. Hava muhtemelen doksan dereceye yakın ama kollarımdaki deri tüylerimi diken diken ediyor. Ona doğru bir adım daha attığımda ellerini açıyor ve bir nefes çekiyor.

Sessiz bir merakla, "Kalp atışlarımı parmak uçlarımda hissedebiliyorum" diyor.

"Biliyorum. Ben de biliyorum."

Bir adım daha ilerliyorum. Bir kol boyu uzakta. Titremeye başladığında anlıyorum.

Uzanıp yüzüne dokunduğumda, "Felç böyle bir şey olmalı," diye fısıldıyor.

"Muhtemelen bu kadar iyi değildir." Elimi saçlarının arasına sokuyorum ve o da dudağını ısırtıyor.

Yaklaştığımda ellerini kaldırıyor ve göğsümün üzerine koyuyor. Kalbimin ne kadar sert çarptığını hissedebildiğini biliyorum. Nefes alış verışı benimki kadar düzensiz.

"Tanrım," diyor belli belirsiz. "Umarım bana vereceğin bu öpücük de ön öpücük kadar muhteşem olur. Sanırım külotum alevler içinde kaldı."

"Şu anda benimle külotun hakkında konuşmak iyi bir fikir değil tatlım," diye mırıldanıyorum, dudaklarımı çenesinin üzerinde gezdirerek. "Zaten kendimi zor kontrol ediyorum."

Burnumu kulak memesinin altındaki yumuşak, tatlı noktaya sokuyorum ve teninin kokusunu içime çekiyorum. Titriyor. Parmakları göğsümü kazarken başını ellerimin arasına alıyorum. Ağzımı boğazındaki nabzın üzerine açıyorum ve o alçak ve yumuşak bir sesle inleyerek içime doğru eğiliyor.

O küçük inilti tüm vücudumu ateşe veriyor.

Bir elimle başının arkasını, diğer elimle de çenesini kavrayıp başını geriye yatırıyorum ve ağzımı onunkine yapııştırıyorum.

Dudakları ayrılıyor. Dillerimizin birbirine değmesi elektrik çarpması gibi. Boğazının arkasından yumuşak, kadınsı bir ses çıkarıyor ve kendimi bir hayvan gibi vahşi hissetmeme neden oluyor.

Karanlığın içinde durup derin ve yavaş bir şekilde öpüşüyoruz, ta ki onu duvara doğru itme, eteğini kaldırma ve içine girme dürtüsü damarlarımda sıcak, baş döndürücü bir nabız gibi atana kadar. Kollarını omuzlarıma doluyor, böylece göğüsleri göğsüme bastırıyor. Meme uçlarını hissediyorum, yemyeşil bir tende iki sert nokta ve ağzına doğru inliyorum.

Aletim o kadar sertleşti ki zonkluyor.

"Beni her yerimden öpmeni istiyorum," diye fısıldıyor, ağzımdan ayrılıyor ama kollarımda kalıyor. Nefes nefese. Gözleri buğulu bakıyor. "Üzerimdekileri çıkarmanı istiyorum."

kıyafetlerimi giy ve beni böyle her yerimden öp. Yapacağına söz ver."

Yarı kahkaha yarı iniltiyle karışık bir nefes çekiyorum. "Demek öpüşme öncesine göre daha iyiydi, ha?"

Yavaşça gözlerini kırpıştırarak dudaklarını yalıyor. "Dişlerini narkotikle mi fırçalıyorsun? Uyuşturulmuş hissediyorum."

Yatakta nasıl olacağını çok iyi biliyorum. Uysal ve şehvetli, duyarlı ve açık, kendini tamamen zevke ve bana teslim eden. Ne çekingenlik, ne utangaç kıkırdamalar, ne de utanma olurdu. Kendisine layık bir adam tarafından hiçbir çekince olmadan sevmek ve sevilmek için yaratılmıştı, karşılığında bir kral gibi hissetmesini sağlayacaktı.

Bunu o kadar çok istiyorum ki göğsüm ağrıyor.

Ve istediğime asla sahip olamayacağımı bilerek, çünkü bir kraliçe asla bir yalancıyı kral olarak kabul etmez.

"Eva."

Onun adı dudaklarımda kırık bir fısıltı.

Vücudu gerilir. "Oh. Özür dilerim . . . Bunu garipleştirmek istememiştim."

Ne demek istediğini anlamadığım için kaşlarımı çattığımda açıklıyor. "Bekârlık meselesi."

Oh, evet. İşte bu. Gözlerimi kapatıyorum ve alnımı onunkine yaslıyorum. Söyleyebileceğim hiçbir şey yalanımı ortaya çıkarmayacak ve -bencil bir piç olduğum için- ona bir süre daha böyle sahip olmak istiyorum.

Gerçek ortaya çıkıp her şey tamamen değişmeden önce.

Başını çenemin altına sıkıştırıyor, kollarını omuzlarımdan indirip belime doluyor ve iç geçiriyor. "Sorun değil," diyor yakınımına sokularak. "Bu neredeyse başka bir öpücük kadar iyi." Kısa bir süre duraklıyor. "Pek sayılmaz ama yine de oldukça iyi."

Dudaklarımı saçlarına bastırıyorum ve onu sıkıca kavriyorum. Vücuduma mükemmel bir şekilde oturuyor, sanki benim için yaratılmış gibi. Benim sert olduğum her yerde o yumuşacık. Ellerimin onun her yerinde dolaşmasına izin vermek, şeklinin tepelerini ve vadilerini haritalamak istiyorum.

Onu temiz arşıflara yatırmak ve tüm sırlarını, tüm gizli yanlarını öğrenmek istiyorum. Güzelliğinin her santimini ellerimle çizmek istiyorum.

"Kalbin çok hızlı atıyor," diye fısıldıyor kulağını göğsüme dayayarak.

"Belki de narkotik dış macunu olan ben değilimdir."

Başını kaldırıyor ve bana bakıyor. Dudakları kıvrılmış ve gözleri parlıyor. Bir an için nefes alma yetimi kaybediyorum.

"Yani senin için de iyi miydi?"

Parmaklarımı uzun saçlarında gezdiriyorum, ipeksi hissini ezberliyorum. Ellerimin üzerine su gibi dökölüşünü. "Şimdi de iltifat bekliyorsun."

"Evet. Anlat bana."

Kıkırdıyorum, ondan o kadar etkilenmişim ki sanki bir büyü­nün etkisi altındaymışım gibi hissediyorum. Tatlı gülümsemesi ve daha da tatlı ağzıyla beni büyüledi ve ben bittim. İçinde durduğumuz bu antik taş kale gibi, içimdeki eski ve sert bir şey parçalanmaya başlıyor.

Gözlerinin içine bakarak mırıldandım: "Mükemmeldi tatlım. Hayatımın sonuna kadar her gün o öpücüğünü düşün­eceğim. Ölüm döş­eğimde bile onu düşünüy­or olacağım. Ve seni. Şu anda bana nasıl baktığını. Ne kadar güzel olduğunu ve buna sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğumu."

Kaşlarının arasında küçük bir kırı­şıklık belirir. Yutkunuyor ve gözlerini daha hızlı kırpmaya başlıyor. Bir an için yanlı­ş bir şey söylediğimi düşünerek dehşete kapılıyorum, ta ki o "Nasıl her zaman tam olarak doğru şeyi söylüyorsun?" diye nefes alana kadar.

Parmak uçlarında yükseliyor ve beni öpüyor.

Çok nazik. Dil yok. Basit bir jest, tatlı ve saf. Ama tüm bunlara rağmen, yine de beni topuklarımın üzerinde sarsmayı başarıyor ve gücüyle beni sersemletiyor.

Dışarıdan kahkahalar ve sesler duyuyoruz ve bir grup orta yaşlı Amerikalı turistin her şeye haykırarak içeri girmesiyle dağılıyoruz.

"Tanrım, burası çok kasvetli!"

"Dışarıdaki sıcaktan daha iyi!"

"Güneş kremi ni sürdürün mü, Hal?"

"Beşinci kez söylüyorum, Lois, evet."

"Oh, selam!"

Kadınlardan biri sonunda bizi fark etti. Solmuş hasır bir şapkanın altında vahşi, kıvrırcık sarı bukleleri var. Üzerinde bir golden retriever'ın yüzünün resmedildiği neon-pembe bir tişört giyiyor.

"Merhaba," diyorum Eva'nın elini tutup bir kenara çekilerek.

Biz kapıya doğru ilerlerken grup bize bakıyor. "Burada görülecek güzel bir şey var mı?" diye soruyor kıvrırcık sarışının kocası, Eva'nın göğsüne bakarak. Sandaletlerinin altına beyaz atletik çoraplar giymiş ve göbekli beline bir bel çantası bağlamış.

Ayrıca kargo şortu giydiğini fark etmek bana acı veriyor.

Eva gölgeli odanın uzak köşesini işaret ediyor. "Arka duvardaki oymalar inanılmaz."

"Ooh, oymalar," diyor kıvrırcık sarışın ve uzaklaşıyor. Diğerleri de itaatkâr bir şekilde takip ediyor.

Günün parlak ışığına çıkarken "Bravo," diyorum. "Muhtemelen içeride saatlerce oymaların nerede olduğunu tartışıyor olacaklar."

"Ondan sonra muhtemelen alışverişe giderler." Bana bakıyor, dudaklarını birbirine bastırıyor, gözleri kahkahalarla parlıyor.

İç çektim. "Sakın söyleme."

"Ne demek istediğin hakkında hiçbir fikrim yok," diyor masumca, koluma girerek.

"Gördüğüm kadarıyla gardırop başarısızlığım senin için sürekli bir eğlence kaynağı olacak."

Bir süre sonra Eva sessizce, "Umarım öyledir," diyor.

Gelecekte bahsediyor. Bizim geleceğimizden. Var olmayan gelecekte.

Arabada yalancılar hakkında o yorumu yapmasaydı, gerçekte kim ve ne olduğumu öğrendiğinde beni affedebileceğine neredeyse kendimi ikna edebilirdim. Ne yaptığımı

son birkaç aydır yapıyordum. Ama soğuk ve acı gerçek şu ki, onun güvenine ihanet ettim. Ona göre, Dimitri ile aramda pek bir fark olmayacak.

O 38'liği çıkarıp kafama sıkmazsa şanslıyım.

"Seni içinde bulunduğun bu bunalımdan kurtarmak için ne yapabilirim?"

Eva'ya baktığımda kaşlarını çatmış bana baktığını görüyorum. Haklı: Berbat durumdayım. Bugün mükemmel bir gün, belki de sahip olacağımız tek gün ve ben bunu mahvediyorum.

Ona sırtıyorum ve ruh halimden kurtuluyorum. "Seni yemek yerken izlemeyi ne kadar sevdiğimi biliyorsun Thelma. Neden biraz yemek yemiyoruz ve bana sirkteki yeni gösterin hakkında her şeyi anlatabilirsin. Hatta biraz fıstık bile ısmarlarım. Filler fıstığı sever, değil mi?"

Gülüyor, saçlarını geriye doğru sallıyor. "Tamam Beastie, sıra sende. Hadi yemeğe gidelim. Patilerini tabağımdan uzak tutsan iyi olur. Bir kere başladım mı beni durduramazsın."

Arabaya geri dönüyoruz, yürürken el ele tutuşuyoruz. Bir ya da iki kez kaşlarını çatıp etrafına baktığını görüyorum ama elini sıkıtığımda bana gülümseyip başını sallıyor.

Feribota dönerken Eva'nın işaret ettiği yol kenarındaki bir ızgarada duruyoruz. Yol kenarında kızartılmış barbekü tavuk yeme fikrine pek sıcak bakmamıştım ama çok lezzetli olduğu ortaya çıktı. Soluk yeşil bir şemsiyenin altındaki köhne bir ahşap masada oturup yemek yiyoruz, konuşup gülüyoruz, sıcakta bira içip sinekleri uzaklaştırıyoruz.

Muhtemelen hayatımın en güzel yemeğiydi.

Birdenbire, "Lübnanlı olduğunu düşündüm." dedi. Bana bakıyor, bakışlarının yüzümde gezinmesine izin veriyor. "Belki Faslı."

"Amatör bir hafiye için oldukça iyi. Etkilendim."

Canlandı. "Haklı mıydım? Hangisinde?"

"İkisi de. Annem Lübnanlıydı. Babam Faslıydı."

Kendinden memnun bir şekilde alkışlıyor. "Egzotik bir yüzün var. Bıçak gibi elmacık kemiklerin var. Seni hayal edebiliyorum

Yılan gibi kıvrılan kum tepelerinin üzerinde parlak siyah aygırlara binen atalar, başlarının üzerinde güneşte parıldayan palalar."

Kıkırdıyorum. "Arabistanlı Lawrence gibi."

Bir tavuk kanadını çiğnerken, "Senin aksanın yok," diye belirtiyor.

"Kurduğunuz bu büyük romantik hayali mahvetmek istemem ama ben Washington DC'de doğdum."

Sol kolumdaki dövmelelere bakıyor. "Ama Arapça konuşuyorsun."

"Ve Ermenice, Türkçe ve Fransızca. Annem dil öğretmeni."

"Hmm. Yakışıklı, komik ve çok dilli. Sakin ol, kalbim."

Omuz silkiyorum. "Askerde işime yaradı." Sam Amca düşmanın dilini konuşabilen acemileri sever.

"Baban ne yaptı?"

Neredeyse hükümetleri istikrarsızlaştırmak diyecektim ama tam zamanında kendimi tuttum. "CIA için çalışıyordu." Eva'nın kaşları havalanınca hafifçe ekliyorum, "Masa başı işi."

Büyüyen yığına eklenecek bir yalan daha.

"Peki ya sen?" Sohbeti daha güvenli sulara çevirerek soruyorum. "Nerelisin?"

"Rusya. Saint Petersburg yakınlarında Kirishi adında küçük bir kasaba." Bakışlarını tabağından ayırmadan tavuk kanadını bırakıyor ve parmaklarını kağıt peçeteyle siliyor.

Uyruğu hakkında bir şey bilmiyormuş gibi davranmak zorundayım ama daha fazla ayrıntı duymak için sabırsızlanıyorum. "Gerçekten mi? Senin de aksanın yok."

Birasından uzun bir yudum aldıktan sonra sessizce "İzin verilmedi" diyor.

Ensemdeki tüyler diken diken oluyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani eski sevgilim beni dövdü. Bu ve kusur olduğunu düşündüğü diğer her şey. İtaatsizlik. Küstahlık. Tembellik ya da özensizlik olarak gördüğü herhangi bir şey. Bir keresinde benim

Yatağı toplamayı ihmal ettiğimde kolumu tutardı. Elbette kendisinin de bir aksanı vardı ve pek düzenli sayılmazdı ama mesele bu değildi. Beni kendi çemberinden atlarken izlemek hoşuna gidiyordu." Gözlerini kaldırıyor ve bakışlarına kendi bakışlarıyla karşılık veriyor. "Başarısız olduğum için beni cezalandırmayı daha da çok severdi."

Elimdeki tavuk budunu bırakıyorum ve ona bakıyorum.

"Gerçi bu çok erken oldu." Sesi eşit, neredeyse gerçekçi ama yüzü solgunlaştı. "Çabuk adapte oldum. Hızlı öğrenen biriydim." Gözlerini kısa süreliğine kapatıyor ve bir nefes veriyor. "Onunla tanışmadan önce öğrenmemiş olmam çok kötü."

"Güzel bir yüz bir canavarı gizleyebilir."

Ne yapacağımı ya da ne söyleyeceğimi bilemiyorum. O kadar öfkeliyim ki bir şeyleri kırıp dökmek istiyorum ama bu işe yaramaz.

Kendimi en son bu kadar güçsüz hissettiğim zaman karımın ölümünü izlediğim zamandı.

Eva'nın elini masanın üzerinden tutup sıkıyorum. Bana göz kırptığında, "Bunu senin için daha iyi hale getirememekten nefret ediyorum, ama Tanrı şahidim olsun ki, eğer biri -herhangi biri- seni bir daha incitirse, incitmeye çalışırsa ya da incitmeyi aklından bile geçirirse, onu öldüreceğime yemin ederim. Mecazi anlamda söylemiyorum. Gerekirse çıplak ellerimle onun hayatına son veririm. Anladın mı?"

Gözleri suyla doluyor. Bir süre sonra titrek bir sesle, "Çok hasta olmalıyım, çünkü sanırım bu şimdiye kadar duyduğum en romantik şey," diyor.

Masaya doğru eğildi ve beni öptü.

Onu masanın etrafından çekip kollarıma alıyorum ve yüzümü saçlarına gömüyorum, o kollarını bana sararken ben de onu sıkıyorum. Uzun, titreyen nefesler alırken onu tutuyorum, bana doğru kıvrılmış, yüzü göğsümde saklı.

"Teşekkür ederim Naz," diye fısıldıyor bana sarılarak. "Beni güvende hissettirdiğin için teşekkür ederim. Yeniden güvenebilmenin nasıl bir hediye olduğunu bilemezsin."

Güven.

Resmen kendimden nefret ediyorum.

ON BİR

EVA

Naz ben titremeyi bırakana kadar bana sarılıyor, sonra elini yavaşça sırtımda gezdiriyor ve iç çekiyor.

Ağır, hüzünlü bir ses. Zavallı adamı depresyona sokuyorum.

Doğrudum ve gülümsemeye zorladım. Koyu renk gözlerine baktığımda, acı dolu olduklarını görmek beni dehşete düşürüyor. "Özür dilerim. Bugün işleri garipleştirmeye devam ediyorum. Başka bir şey hakkında konuşalım."

Yerime dönmek için bir hamle yapıyorum ama kollarını bana doluyor. "Lütfen özür dileme," diyor sesi çatlayarak. "Bu her şeyi daha da kötüleştiriyor."

Tam olarak ne demek istediğini bilmiyorum, sadece onu üzdüğümü biliyorum. "Tamam" diye fısıldıyorum ve yanağına bir öpücük konduruyorum.

Beni bir çocuk gibi tekrar içine alıyor, kucaklıyor, vücuduyla ve gücüyle sarıyor. Ama şimdi kaslarında daha önce olmayan bir gerginlik var. Bana bir bira daha isteyip istemediğimi sorarken sesinde yeni bir gerginlik var.

Başımı omzuna yaslayacak şekilde geriye yatırıyorum ve ona bakıyorum. "Hayır. Bir öpücük daha istiyorum."

"İstediğin kadar alabilirsin tatlım," diye mırıldanıyor ve dudaklarını benimkilere doğru indiriyor.

Ağzında da bir tuhaflık var. Aramıza garip bir şey girdi ve bunun tek sebebi

Geçmişim. Dimitri'nin hayaleti hâlâ peşimi bırakmıyor, burada, eski hayatımdan milyonlarca kilometre uzakta bile.

Tuhaflığın gitmesini istiyorum. Diğer Naz'ı geri istiyorum, benimle acımasızca dalga geçen ve bana bir mucizeymişim gibi bakan Naz'ı. Beni tamamen, tehlikeli bir şekilde canlı hissettiren.

Ağzımı kulağına yaklaştırdım ve "Daireme geri dönersek ve tüm kıyafetlerimi çıkarmayacağıma söz veririm, yapabilir miyiz-" dedim.

"Hayır."

Sert ve kesin ve yanaklarıma kan hücum etmesine neden oluyor.

O görür benim utanç.

Onun ifadesi sanki onu kalbinden bıçaklamışım gibi acı çekiyor.

"İstemediğim için değil. Tanrım, lütfen böyle düşünme. Çünkü yapamam. Yapamam Eva. Bunu sana yapamam."

Tabii ki hayır. O onurlu bir adam. Bir yemin etti. Ve bir noktada eski hayatına dönmek için ayrılacak, her neresiyse.

Ne kadar aptalım. Ne kadar bencilce. Yapmayacağıma yemin ettiğim şeyi yapıyorum - kendimi onunla inançları arasına sokuyorum. Ve beni içermeyen geleceğiyle.

Tekrar özür dilemek için ağzımı açıyorum ama kelimeler ağzımdan çıkmadan kapatıyorum. Zaten benden yapmamamı istedi ve ben de işleri daha da kötüleştirmek istemiyorum. Bu yüzden boğazımdaki yumruyu yutarak sessizce başımı sallıyorum ve gözlerim suyla dolarken onun göğsüne bakıyorum.

"Tatlım," diyor yüzümü ellerinin arasına alarak. "Lütfen öyle bakma. Eva, lütfen. Bana bak."

Bakışlarımı onunkilere çevirdiğimde inliyor. "Sikeyim. Bu çok boktan bir şey."

"Lütfen bana küfretmeyi kes," diye fısıldıyorum, tekrar titremeye başlıyorum.

"Özür dilerim. Çok özür dilerim." Beni kendine doğru çekti ve bir nefes verdi. Onun da titrediğini görünce şok oldum. Yanağıma karşı boynu ateş gibi.

Bu benim hatam. Onun elini zorladığım, kendimi ona, bana ve tüm açgözlü işlev bozukluklarıma attığım için üzgün. Bunu düzeltmek zorundayım.

Kollarından sıyrılıyorum, ayağa kalkıyorum ve yavaşça masanın karşısındaki sandalyeye çöküyorum. Ellerimi masanın üzerinde düzleştirerek derin, sakinleştirici bir nefes alıyorum. Sonra onun acı dolu gözleriyle karşılaşıyorum.

"Tekrar özür dilemeyeceğim ama sana bir söz vereceğim." Duraksadığımda, sanki devam etmemi istediğinden emin değilmiş gibi kendini destekliyor gibi görünüyor. Derin bir nefes daha aldıktan sonra devam ediyorum. "Seni bir daha bu duruma sokmayacağım."

Çenesini sıkarak gözlerini kapatır.

Ne dediğimi anladığını sanmıyorum.

"Seni seçmeye zorlamaktan bahsediyorum. Seni beni öpmeye zorlamak. Seni rahatsız etmek. Şu andan itibaren sana ve yeminine bundan daha fazla saygı göstereceğime söz veriyorum."

Masanın kenarlarını o kadar sert kavıyor ki çatlayacağını düşünüyorum. Sonra ayağa fırlıyor ve yolun kenarında bir aşağı bir yukarı yürümeye başlıyor, sert nefesler alıp veriyor, ellerini sanki sürünen karıncalardan kurtarmak istercesine sallıyor.

Tüten barbekü ocağındaki yaşlı Meksikalı kadın kısık gözlerle ona bakıyor, sonra bana spekülatif bir bakış gönderiyor.

Ayağa kalkıyorum, öğle yemeğimizin çöpünü topluyorum ve yakındaki büyük metal çöp kutusuna atıyorum. Başka ne yapacağımı bilemediğim için cipe binip oturuyorum ve onun düşüncelerini toparlamasını bekliyorum.

Birkaç dakika sonra arabaya bindi. Tek kelime etmeden arabayı çalıştırdı. Yola çıktık. Araba kiralama şirketinin otoparkına girene ve o motoru durdurana kadar konuşmuyoruz. Sonra Naz bana dönmeden sessizce, "Bunun için kendimden nefret ettiğimi bilmeni istiyorum" dedi.

Kelimelerle irkildim, ama aynı zamanda kendimden nefret ettiğim bir tonda söylenmişlerdi. "Ne?"

"Daha sonra beni düşündüğünde, lütfen inan ki ben ...

... Asla ..." Sertçe yutkunur, pencereden dışarı bakar.

Ön cam.

"Hey."

Bana bakmak için döndü. Gözlerindeki duygu yoğunluğu beni şaşırtıyor. Elimle yanağına dokunuyorum. "Artık bunu yapma, Dudley. Kalbinde ne olduğunu biliyorum."

"Öyle mi?" Bana o kadar yoğun bakıyor ki nefesim kesiliyor.

Aramızda büyük bir şey oluyor. Bunu biliyorum ve henüz bu kadar yakinken ona çok yakından bakmak istemiyorum. Kör olmaktan korkuyorum. O gittikten sonra güvenli bir mesafeden incelemek daha iyi.

Kalbim kırılacakmış gibi hissetsem de cevap verirken sesimi hafif tutuyorum. "Evet. Seviyorum. Şimdi, hadi huysuz, adaya geri dönelim de biraz kestir. Kestirdikten sonra her şey daha güzel görünür."

Nefes veriyor ve başını elime yaslayacak şekilde eğiyor. Gözlerini kısa süreliğine kapatıyor. Tekrar açtığında, her zamanki ışıltısı geri geldi.

Diyor ki, "Seninle vakit geçirmek çok sıkıcı. Gelmiş geçmiş en az ilgi çeken sirk gösterisi olacaksın Thelma. Seyircileri uyutacaksın."

"En azından yeni parlak kafesinin parmaklıklarını salladığını gördüklerinde iyice dinlenmiş olacaklar, Beastie."

Birbirimize gülümsüyoruz.

"Tamam," diyor başını sallayarak. "Uyuyacağım. Hazır başlamışken bezimi de değiştirsem iyi olacak."

Burnumu kırıstırıyorum. "İğrenç. Kötü bir görüntü." "Pişik olmamı mı tercih edersin?"

"Çık arabadan, seni rahatsız insan."

"Yolda bebek pudrası ve ıslak mendil almak için de durmalıyız. Yeni bitirdim."

Sırıtişına gözlerimi devirerek arabadan iniyorum. O da öyle yapıyor ve kiralama ofisine doğru yürürken elimi tutuyor. Elim bırakmadı. Feribotla adaya dönüş yolculuğumuz boyunca, sanki bir can yeleğiymiş ve kendisi de denizde boğulan bir adammış gibi elimi tutuyor.

Daireme dönerken yine sessizleşiyor. Ruh halinin fırtına bulutları gibi ilerlediğini hissediyorum, ama bu konuda bir şey yapmaktan acizim. Sokağın karşısında durduğumuzda, suratı asık görünüyordu.

"Harika bir gün için teşekkür ederim." Bana bakmıyor. "Evet."

Ahh. "Seninle sonra konuşuruz, sanırım?"

"Evet."

Oh, Tanrı aşkına. Ona aniden kızdım. "Naz." Bana bakıyor, bakışları temkinli.

"Bana söyleyecek bir şeyin varsa, söyle. Çünkü bu düşünceli, konuşmayan halinden hiç hoşlanmıyorum."

Neredeyse gülümsüyor. Dudakları yumuşuyor, ama o ihtiyat gözlerinde kalıyor. Bir anlık sessizlikten sonra başını sallıyor. "Sanırım dediğin gibi sadece huysuzum."

Ona ters ters bakıyorum çünkü doğruyu söylemediğini biliyorum. Aklını kurcalayan bir şey var ve bunu benimle paylaşmıyor. Daha da kötüsü, bunun muhteşem bir günü mahvetmesine izin veriyor.

En kötüsü de, pislik gibi davranıyor.

Mırıldandım, "İyi. Bezini değiştirirken iyi şanslar."

Arabadan indim ve kapıyı arkamdan kapattım. Merdivenlerden daireme çıkarken ve kapıyı açarken arkama bakmıyorum. İçeri giriyorum, oturma odasının ortasında duruyorum, ellerimi saçlarımın arasına sokuyorum ve tavana doğru sinirli bir şekilde bağıriyorum.

Sonra kendimi biraz daha iyi hissederek uzun, soğuk bir duş alıyorum.

Dışarı çıktığımda, saçlarımı kurulamanın tam ortasıdaydım ki bir şey beni durdurdu ve kulağımı ön kapıya doğru eğmeme neden oldu. Banyoda birkaç dakika hareketsiz duruyorum, bir ses duyduğumdan eminim, ama bir daha gelmiyor.

Yine de nabzımı hızlandıran şey gürültünün olmaması değil. Çok aşına olduğum o eski, özel his.

Yedi yıl boyunca günde yirmi dört saat bunu deneyimlemekten.

Tulum'daki harabelerde de ara ara hissettim. Biri beni izliyor.

Nefesim kesiliyor. Bornozumu banyo kapısının arkasında asılı olduğu kancadan söküp hızla giyiyorum ve kuşağını belime bağlıyorum. 38'liği banyo tezgahının üzerine bıraktığım yerden alıyorum, sonra sessizce banyodan çıkıp oturma odasına giriyorum.

Kanepenin arkasındaki perdeler kapalı ama pencerelerden biri aralık. Deniz meltemi tüllü kumaşı hafifçe yükselip alçalan kıvrımlar halinde dalgalandırıyor. O pencereyi açık mı bıraktım?

Dönüp ön kapıya bakıyorum. Nabzım çok hızlı atıyor. İçeri girdiğimde kilitleyip kilitlemediğimi hatırlayamıyorum.

Olabildiğince sessiz bir şekilde oturma odasının köşesine geçip sırtımı duvara dayıyorum ve silahımı kaldırıyorum. Kalp atışlarımın gürültüsünden bir şey duymak zor ama kendimi hareketsiz durmaya ve beklemeye zorluyorum.

Burası sadece tek yatak odalı bir daire. İçeride benimle birlikte biri varsa, yakında öğrenirim.

Kapının dışındaki merdiven sahanlığında tahta gıcirtısı duyduğumda neredeyse çığlık atacaktım. Bunun yerine kalbim boğazımda duvar boyunca kayıyorum ve gözetleme deliğinden dışarı bakıyorum.

Büyük bir rahatlama dalgası dizlerimin bağını çözüyor.

Başı öne eğik, hareketsiz duran Naz, kollarını çerçevenin iki yanına dayamıştır.

Kapıyı açtığımda başını kaldırıp bana baktı. Yüz ifadesi perişandı.

"Gidemedim," diyor kısık bir sesle. "Yarım saattir burada duruyorum, uzaklaşmak için kendimi zorluyorum ama yapamıyorum." Elimdeki silahı fark ediyor ve sesi umutsuzluğa dönüşüyor. "Eğer onu benim üzerimde kullanmak istiyorsan, ikimize de iyilik yapmış olursun."

Onu gömlüğünden tutup içeri çekiyorum ve kapıyı arkasından tekmeleyerek kapatıyorum. Sonra kollarımı onun

boynuna doladım.

omuzlarıma ve yüzümü boynuna gömdüm.

Kollarını bana doluyor ve nemli saçlarımı derin derin içine çekiyor. Göğsünden bir titreme geçiyor. "Yasemin" diye fısıldıyor, sonra sanki tuttuğu bir şeyi bırakıyormuş gibi büyük bir rüzgarla nefes veriyor.

Kalp atışlarımız normale dönene kadar öylece, kıpırtısız ve sessiz duruyoruz. Sonra onu bırakıyorum, silahı kanepenin yanındaki konsol masasına koyuyorum ve ön kapıyı kilitliyorum. Ona döndüğümde, birkaç santim ötemde durduğunu görünce şaşırıyorum. Eğilip beni kollarının arasına alıyor ve yatak odasına doğru dönüyor.

Kalbim patladı. "Düşündüm ki- biz-"

"Değiliz," diyor huysuzca, yatağa doğru adım atarak. "Ama bu uzanamayacağımız anlamına gelmez."

Uzanmak mı? Adam bu bornozun altında hiçbir şey olmadan yatakta yanına uzanmamı ve kendiliğinden yanmamamı mı bekliyor?

Şaşkınlık içinde ona baktığımı hissediyor. "Biraz kestirmem gerektiğini söylemiştin," diye açıklama yapıyor ve sonra beni yavaşça yatağa indiriyor.

Ayakkabılarını çıkarıyor, yatağa sürünüyor, beni yan çeviriyor, bir kolunu başımın altından geçiriyor, dizlerini arkama getiriyor, beni vücuduna yaslıyor ve yine o rahatlamış haliyle nefes veriyor, saçlarımı karıştırıyor.

Bir anlık şokun ardından, "Ne yapıyoruz biz?" diye sordum.

"Belalılar uyumadan önce kaşıklamayı sever, tatlım." Enseme yumuşak bir öpücük konduruyor.

"Oh. Farkında değildim." "Bu senin için sorun değil mi?"

Başımı kolunun kıvrımına yaslıyorum, çıplak ayaklarımı onunkilerin arasına sokuyorum ve gözlerimi kapatıyorum. "İyiden de öte." Enseme bir öpücük daha konduruyor ve ürperiyorum. "Ama bunu yapmaya devam edersen, işleri zorlaştıracaksın."

"Şeyler mi?"

Sesindeki bastırılmış kahkahayı duyuyorum, piç herif. Üzerimdeki etkisini çok iyi biliyor. "Lütfen benimle dalga geçme," diyorum sessizce. "Ben hiç ..."

Hala arkamda duruyor. "Sen hiç ?"

Cesaretimi toplamak için küçük bir nefes alıyorum. "Seni istediğim gibi bir erkeği hiç istemedim. Sadece ... ile birlikte oldum." Devam etmeden önce boğazımı temizlemem gerekiyor. Yanaklarım alev alev yanıyor. "Eski sevgilim birlikte olduğum tek kişiydi ... bilirsin işte, ... gibi, ve iyi değildi."

Sözlerimi işlerken nefes alış veriş değişiyor. Kollarını bana daha sıkı sarıyor.

"Onunla tanıştığında bakir miydin?"

Başımı sallıyorum, çirkin anıları uzaklaştırmaya çalışıyorum. "Yirmi yaşına kadar evde annemle yaşadım. Çok saf bir çocuktum. Tamamen kızlardan oluşan bir Ortodoks okuluna gittim. Üniversiteye gidene kadar etrafta hiç erkek yoktu ve o zaman bile ilgilenmedim. Dans etmeye çok odaklanmıştım."

"Dansçı mısın?"

"Bale."

Bir süre düşünceli bir sessizlikten sonra, "Evet, bunu görebiliyorum" diye mırıldandı.

"Dünyanın önde gelen bale topluluklarından biri olan Saint Petersburg'daki Mariinsky Balesi'ne kabul edildim. Bu inanılmaz bir onurdu. Tek istediğim prima olmaktı. Dört yaşında dans etmeye başladığımdan beri."

Boğazımdaki taş yüzünden konuşmayı kesmek zorundayım.

Naz nazikçe omzumu sıktı. "Ne oldu?"

Nefes alıyorum, sonra söylemek üzere olduğum şeyden korkarak uzun, titrek bir nefes veriyorum.

"Dimitri oldu. Ateş Kuşu'nun bir prodüksiyonunda dans ettim. On üç prenesten biriydim, küçük bir roldüm ama Dimitri açılış gecesinde seyircilerin arasındaydı ve karar verdi..." Sesim çatlıyor. "Ahır için bir balerin istediğine karar verdi."

Uzun bir süre sonra Naz konuşur. Sesi eşit ama tehlikeli derecede alçak. "Stabil."

Fısıldıyorum, "Onun gibi erkeklerin oynamak için çeşitli oyuncaklara ihtiyacı vardır. Ben onun favorisiydim ama asla tek değildim. Yine de beni en uzun süre elinde tuttu. Genellikle bir ya da iki yıl sonra ilgisi azalırdı. Diğer kızlara ne olduğunu asla bilemedim. Bir gün ortadan kaybolurlardı."

Titremelerin çoğu uzuvlarımı terk edene kadar bir süre sessizce uzanıyoruz. Naz'ın öfkesini hissediyorum, bilinçli olarak nefesini nasıl kontrol ettiğini ve kolumu nasıl rahat tuttuğunu hissediyorum ve tüm bunlar ona biraz daha aşık olmamı sağlıyor.

Sonunda dedi ki, "New York'ta yaşıyorum. Manhattan'da. Hiç oraya gittin mi?"

"Hayır."

"Gitmek ister misin?"

Kalbim çarpmaya başladı. "Evet."

Beni o kadar sıkıyor ki nefes almakta zorlanıyorum. Yanağı sıcak ve boynumu kaşındırıyor. "Güzel," diyor hoyratça. "Şimdi yuvarlan tatlım. Gözlerine ihtiyacım var."

Kollarının çemberinde dönüyorum. Hareket etmeyi bırakır bırakmaz beni kendine doğru çekiyor. Saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyor ve büyük elini başımın yan tarafına koyuyor. Şefkat dolu bakışlarıyla, "Şu andan itibaren hiçbir şeyden korkmana gerek yok. Ne olursa olsun, her zaman güvende olduğundan emin olacağım. Her zaman. Her şekilde."

Tıkanmaya başlıyorum. Boğazım düğümleniyor ve gözlerim sulanıyor ama "Buna söz veremezsin" demeyi başarıyorum.

"Söz veriyorum. Başka tarafa bakma. Bana bak, Eva."

Yanağımın içini ısırarak ve ağlamamaya çalışarak ona bakıyorum.

"Size sunacak fazla bir şeyim yok. Asla zengin olamayacağım. Bektan bir dairede yaşıyorum. Emekli maaşım ya da gerçek bir

gayrimenkul yatırımları ya da lanet bir tasarruf hesabı bile. Ama size korumamı verebilirim. Sunabileceğim tek değerli şey bu. Şu andan itibaren, seni koruyacağım. Her türlü tehditten. Gerekirse hayatım pahasına. Anladın mı?"

Gözleri yumuşak ama sesinde çelik var ve söylediklerinde ciddi olduğundan hiç şüphem yok.

Tıpkı benden bir şey sakladığını bildiğim gibi.

Gözlerimin kenarlarından sızan yaşları görmemesi için yüzümü göğsüne saklıyorum. "Dürüst olmak gerekirse, hayır. Gerçekten anlamıyorum."

İç çekiyor, beni sıkıyor. "Önemli değil. Yapacaksın."

Güneş ufukta batmaya başlarken ve gölgeler yatak odasının duvarında uzanıp eğilirken birlikte uzanıyoruz, sadece nefes alıyoruz. Naz'ın bedeni benimkine karşı sıcak ve ağır bir ağırlık oluşturuyor.

Uzun bir süre sonra, kasları gevşemeye başladığında ve uykuya doğru sürüklendiğini hissettiğimde bile, bana sarılmış kolları gevşemiyor.

Fısıldıyorum, "Daha önce yanılmıştın. Sunacak paha biçilmez bir şeyin var. Ve bu senin koruman değil."

Bana doğru kayıyor, burnunu saçlarıma sokuyor. "Bu da ne?"

"Kendin."

Yumuşak, anlaşılmaz bir acı sesi çıkarıyor. Ya da belki mutluluk. Hangisi olduğunu anlayamıyorum. O zaman hangisi olduğu umurumda değil çünkü dudakları benimkileri buluyor ve beni öyle tutkuyla öpüyor ki sanki yatağı tutuşturuyormuşuz gibi hissediyorum. Aramızda her zaman kaynayan sıcaklık patlıyor ve ikimizi de tüketmekle tehdit ediyor.

Üstüme yuvarlanıyor. Kalçalarım onun kalçalarının etrafında açılıyor. Elleri saçlarıma dolanıyor. Ağzı benimkinin üzerinde sıcak ve ağgözlü ve birkaç dakika içinde ikimiz de çılgına dönüyoruz.

Sonra cep telefonu çalışıyor ve donup kalıyor.

Arka cebinden tekrar çalışıyor. Zor nefes alarak, Naz yavaşça göz kırpana kadar birbirimize bakıyoruz. Sonra sanki

ne yaptığını fark eder. Gözlerinde bir korku ifadesi belirir.

Benden uzaklaştığında, sanki paramparça oluyorum. Keskin kenarlı bir andan diğerine, sıcaklığı ve ağırlığı kayboluyor ve o arkasını dönüp bir yemin mırıldanırken ben yatak örtülerinin üzerinde tek başıma yatıyorum.

Mutfağa giriyor ve çalan telefonuna "Evet" diye cevap veriyor. Bir süre dinledikten sonra kısık bir sesle, "Evde değilim. Seni on dakika içinde evimden ararım."

Yüzüstü yuvarlandım, yüzümü yastığıma gömdüm ve bir çığlığı bastırdım.

ON İKİ

NAZ

Tabby ile görüşmeyi sonlandırıyorum ve bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. Yutkunarak ve titreyerek mutfağın içinde birkaç tur atıp biraz stres atmaya çalışıyorum.

Eva ile neredeyse kontrolümü kaybediyordum.

Onu ele geçirmeye, o cüppeyi yırtıp atmaya ve affedilemez bir şey yapmaya çok yaklaşmıştım. Onu gözetlemekten, ona yalan söylemekten ve olmadığım biri gibi davranmaktan daha da affedilmez bir şey.

Yani, onurlu bir adam.

Eğer zerre kadar onurum kalmış olsaydı, beni Dimitri'nin tuttuğunu ona çoktan söyledim. Dondurmacıda bana Dimitri'nin ellerinde uğradığı kötü muameleyi anlatır anlatmaz, her şeyi bir kenara bırakıp ona gerçeği söylemeliydim.

Onun yerine Sevan'ın nasıl öldüğünü anlattım. Sanki kendi acımı paylaşmak bizi eşitleyecekmiş gibi.

Kendimden nefret etme duygum giderek artıyor.

Yatak odasına geri döndüğümde, kapının girişinde olduğum yerde duruyorum. Destek için çerçeveye tutunmak zorunda kaldım.

Eva yatakta yüzüstü yatıyor, yumrukları battaniyenin içinde sıkılı, saçları omuzlarına ve sırtına dökülüyor. Soluk mavi sabahlığı çıplak bacaklarına dolanmış, ayrılmış kalçalarının arasına dökülmüş, kalçalarının iki yanında toplanmış. Kalçasının ortasında kalp şeklinde mükemmel bir elma var.

Fısıltı inceliğinde bir ipek tabakasıyla zar zor örtölmüş.

"Tatlım." Sesim o kadar kısık ki sanki taşlarla gargara yapmışım gibi geliyor.

Boğuk bir hayal kırıklığı sesiyle cevap veriyor ve bir ayağını yatağa vuruyor.

Çok sevimli. Hareketin, bornozunun altında kışını sallamasına yol açması dışında, bu bir işkence. Bir iniltiyi bastırıyorum. "Gitmeliyim-"

"Duydum," diye homurdanıyor, başını kaldırarak. "Öyleyse git." Yüzünü tekrar yastığa gömüyor.

Sikeyim. Yatağa doğru birkaç dikkatli adım atıyorum, sonra durup ona bakıyorum, yatağın kenarına oturacak kadar kendimi kontrol edip edemeyeceğimi tartışıyorum.

Yapmasan daha iyi. Ne kadar kontrol sahibi olmadığını zaten kanıtladın. Pislik.

"En kısa sürede döneceğim-"

"Neden?" Dönüp oturuyor ve bana bir bakış fırlatıyor. "Kafamı daha da karıştırmak için mi? Bana güzel şeyler söylerken belli ki başka şeyler saklayabilesin diye mi? Beni bir an ne kadar çok istediğini, bir an sonra ise ne kadar çok istemediğini söyleyerek başımı döndürebilesin diye mi?"

"Yanlış anlama," diyorum dişlerimi sıkarak. "Seni her zaman istiyorum. Ve sana bu şekilde yakın olmak beni kısıtlamamın en uç noktasına getiriyor."

Sonra konuşmayı kesmek zorunda kalıyorum çünkü bornozunun önü kayarak açılıyor ve artık nefes alamıyorum.

Gözlerimi kapatıyorum ama artık çok geç. Mükemmel, gür, gül uçlu göğüslerinin görüntüsü sonsuza dek beynime kazındı.

"Bornozun..." diye mırıldanmayı başardım.

İçine çekilmiş bir nefes duyuyorum, sonra da bir kızgınlık oflaması.

Sonra da "Artık gözlerini açabilirsin" dedi.

Bunu yaptığım da, bornozunun önünü yumrukla kapatıyor. Yanakları kızarmış, dudakları büzülmüş ve başını sert bir açıyla tutuyor.

Kızgın ve utanmış.

Ayrıca o kadar güzel ki acıtıyor.

"Sana her şeyi anlatacağım," diyorum, sesim duygu yüklü. "Sadece henüz değil. Halledilmesi gereken bazı şeyler var. Yapılması gereken bazı hazırlıklar. Ama sonra sana her şeyi anlatacağım. Söz veriyorum."

Duruşundaki öfke gölgesi kayboluyor. Bir an için kafası karışmış görünüyor. Sesi, stres altındayken yaptığı gibi bir oktav daha yüksek çıkıyor. "Hazırlıklar mı?"

Arka dişlerimi birbirine geçiriyorum. Gerginliğimi görüp korkmuş gibi bakmaya başlayınca durup derin bir nefes alıyorum. Ona bakarken sesimi sabit ve sessiz tutarak, "Benimle New York'a gelmeni istiyorum. Benimle kalmanı ve hoşuna gidip gitmediğine karar vermeni istiyorum. Eğer beğenirsen, temelli kalmanı istiyorum."

Gözleri büyür. Yüzü soluyor. Ayrılmış dudaklarından belli belirsiz bir ses geliyor, şok ya da dehşet, belki de neşe, ama bu benim hüsnükuruntum olabilir.

Zarları çoktan attım. Nasıl atacaklarını görmekten başka yapacak bir şey yok.

"Bana şimdi cevap vermek zorunda değilsin, ama ben _"

"Evet."

Neredeyse bir fısıltı. Eğer birkaç metre daha ayakta dursaydım

duymazdım. Ama duydum ve gözlerindeki hayranlık dolu bakışı da görebiliyorum.

Beni dizlerimin üstüne çöktürüyor.

Yatağın yanında yere çöküyorum ve onu göğsüme çekiyorum. Kendi isteğiyle geliyor, kollarını omuzlarıma doluyor, iç çekerek bana doğru kıvrılıyor. Boynumun kenarını öptüğünde gözlerim kayarak kapanıyor. Ona daha sıkı sarılıyorum.

"Aramanızı burada yapabilirsiniz," diyor. "Sana mahremiyet sağlayacağım. Gitmek zorunda değilsin."

Keşke yapabilseydim ama Tabby bilgisayar üzerinden güvenli bir uydu kanalına giriş yapmamı istiyor. "Elimden geldiğince çabuk döneceğim. Söz veriyorum."

"Gece kalacak mısın?"

Ben gerginleşince hemen ekliyor, "Kanepede uyuyabilirsin. Ben yatak odamın kapısını kilitlerim."

Homurdanıyorum, "Ben olsam kırdım."

Yüzünü boynuma çeviriyor. Fısıldıyor, "Bu da iyi olurdu."

Geri çekiliyorum ve yüzünü ellerimin arasına alıyorum. "Beni dinle. Seni her şeyden çok istiyorum. Bir sonraki nefesimden daha çok istiyorum. Ve Tanrı'ya dua ediyorum ki her şey bittikten sonra sen de beni hâlâ istiyor olacaksın. Ama sen her şeyi öğrenene kadar bu gerçekleşemez ve henüz her şeyi bilmiyorsun."

Bir süre sessizce yüzümü inceliyor, sonra dikkatle "Şimdi beni korkutmaya başladın" diyor.

"Sadece bir süre daha bana güven. Lütfen."

Gözlerindeki kararsızlığı görebiliyorum. Ayağa kalktığında onu bırakıyorum, kollarını göğsünde kavuşturup adım atmaya başladığında onu izlemek için ayağa kalkıyorum.

Birkaç dakika sonra durdu ve bana baktı. "Tamam. İşte anlaşma. Yirmi dört saatiniz var."

Sesi sakın, iş gibi ve tamamen kontrollü geliyor. Kaşlarımı kaldırıyorum, gerisini bekliyorum.

"Aramızda çılgınca bir bağ var. Bunu inkar edemem. Ama bu gizli kapaklı işlerin tuhaf olduğunu da inkar edemem. Tedirgin edici. Erkekler söz konusu olduğunda içgüdülerimin berbat olduğunu düşünürsek, bu büyük bir sorun. Mantıken güvenmemem gerekse de sana güveniyorum. Seninle New York'a gitmek istiyorum, ama bu hızlı bir trenin önüne atlamak kadar benim çıkarıma. Her şey düşünüldüğünde -özellikle de az önce söylediklerinden sonra- kendimi bu durumdan uzak tutmalıyım, iki ayağımla birden atlamamalıyım."

Bir an uzaklara bakıyor, derin bir nefes alıyor ve sonra geri dönüyor. Gözleri ışıktaki mücevher gibi parlıyor. "Ama ben sana inanıyorum."

Bir yıkım topu bana çarptı. Bir tüfek patlaması göğsümde bir delik açtı.

"Beni korumak istediğini söylediğinde sana inanıyorum ve bana karşı hissettiklerinin doğru olduğuna inanıyorum. Eğer yanıldığım ortaya çıkarsa, öyle olsun, ama sana şüpheyle yaklaşmaya hazırım. Ama güvenim bir yere kadar. Yarın gece bu saate kadar bana söylemen gereken şeyi söyleyemezsen, sana aşık olmama izin vermeye devam etmem için hiçbir neden yok."

Sanki planladığından fazlasını açıklamış gibi aniden durdu, ama kulaklarımdaki kan uğultusu o kadar yüksek ki muhtemelen başka bir şey duyamazdım.

Aramızdaki boşluğu iki uzun adımda geçiyorum ve ağzımı onunkine yapıştırıyorum.

Onu sert ve derin bir şekilde öperken bana doğru sarkıyor. Onu sıkıca tutuyorum, o kadar sıkı ki vücudundaki her titremeyi hissediyorum, o kadar yakın ki her nefes alışını hissediyorum. Kollarını boynuma doluyor ve bana ihtiyacım olan şeyi ihtiyacım olduğu sürece veriyor, ta ki ben dudaklarından ayrılana kadar, nefes nefese, onun tadı ve kendi arzusunun kavurucu sıcaklığıyla başım dönene kadar.

"Beastie." Sesi boğuk. Gülüşü yumuşak.

Şu anda ölsem, çok mutlu bir adam olarak giderdim.

"Yirmi dört saat," diyorum, sesim sert çıkıyor. "Sana söz veriyorum. Kapıyı arkamdan kilitle ve kimseye açma. Geri geleceğim."

Onu tekrar öpüyorum, sonra hormonlarım beni ele geçirmeden ve artık düşünemez hale gelmeden önce dönüp gidiyorum.

Evime dönerken tek görebildiğim bana inandığını söylediği andaki yüzü. Tek hatırlayabildiğim onun güzel, güven dolu gözleri.

Yarın bu saatlerde gözlerindeki o bakışın gitmiş olacağını düşünmek kalbimi kırıyor.

"İşte bizim oğlan! Nasılsın, Nasir?"

Öfkeli Connor'ın yanında oturan Tabby'nin yüzü gülüyor. Keşke bilgisayar ekranındaki görüntü bu kadar iyi olmasaydı da Connor'ın ne kadar ölümcül görüldüğünü bu kadar net göremeseydim. Obsidyen siyahı gözleri benimkilerden bile daha koyu. Şu anda, kargaşayı bana geri yansıtıyorlar.

"İyilik yapmak. Ne denir?"

"Connor karanlık bir sesle, "Evalina ve Dimitri konusunda haklıymışsın. Evli değillermiş."

Bunu zaten biliyordum ama teyit edildiğini duymak beni rahatlattı çünkü bu Connor'ın muhtemelen beni öldürmeyeceği anlamına geliyor. Elimi başımın üzerinde gezdiriyorum, gerisini duymak için sabırsızlanıyorum. "Peki ya taciz?"

Tabby ve Connor bakışırlar. Bu kez konuşan Tabby olur. "Bu konuda da teyidimiz var."

"Ne tür bir onaylama?" Sesimdeki hırıltıyı duyarak ısrar ediyorum.

Connor ağzını açıyor ama Tabby elini hafifçe onun koluna koyuyor ve Connor tekrar kapatıyor. "Hastane kayıtları. Ayrıntılar önemli değil." Kısa bir aradan sonra, "Sana ne kadarını anlattı?"

"Kırık bir koldan bahsetti. Dimitri'nin sığır sopası kullanmayı sevdiğini söyledi. Görünüşe göre annesini de taciz etmiş. Ve başka kızları olduğunu söyledi. Ona 'ahırı' diyordu. Kulağa harem gibi geliyordu."

"Evet," diyor Tabby eşit bir şekilde, ama sesine karanlık bir şeyler karışmış.

Connor'a bakıyorum. "Bilmek istemezsin kardeşim." dedi.

"Evet, ama ben gerçekten istiyorum." "Hiçbir şeye yardımcı olmayacak."

Tabby'ye bakıyorum, yüzü değişmiyor. Sonra tekrar Connor'a bakıyorum. "Biri sana Tabby hakkında önemli bir şey bilmenin sana 'yardımcı' olmayacağını söylese, ne derdin?"

Connor, "O aptal orospu çocuğuna son duasını etmesini söyledim, çünkü yaratıcısıyla buluşmak üzereydi!" diye tersledi.

Tabby tavana bakar ve iç çeker. "Güzel.

O zaman birbirimizi anlıyoruz."

Bir süre sonra Connor, "Kahretsin." diye mırıldandı.

Tabby kocasına sevgiyle bakar. "Sana konuşmayı bana bırakmanı söylemişim, tatlım."

"Öyle söyleme," diye homurdanıyor

Connor. "Ne gibi, bebeğim?"

"Sanki ağzını kontrol edemeyen koca bir aptalmışım

gibi." "Oh, tatlım." Tabby kollarını Connor'ın boynuna doladı.

geniş omuzlarından ve yanağından nazikçe öper. "Senin bir dahi olduğunu düşündüğümü biliyorsun. Ve ağzını sevdiğimi de biliyorsun."

Dönüyor ve ona isteksiz bir bakış atıyor. "Öyle mi?"

"Evet." Onu tekrar öpüyor. Surat asıyormuş gibi yapar, bu da ona bir öpücük daha kazandırır. Tabby fısıldıyor, "Ağzını ve onunla yaptığın her şeyi seviyorum."

"Hey, millet! Ben hala buradayım!"

"Üzgünüm, Nasir." Tabby kollarını Connor'ın boynundan çözüyor. Bana ters ters bakıyor ama ben bunu dert edemeyecek kadar meşgulüm.

"Neyle karşı karşıya olduğumu bilmem gerekiyor," diyorum ikisine de bakarak. "Hem kendi iyiliğim için, hem de Eva'nın iyiliği için. Ona sorsam bana her şeyi anlatırdı, ama zaten yaşadığı çirkin şeyleri ona yeniden yaşatmak istemiyorum. Ve Dimitri'yle başa çıkma zamanı geldiğinde, ne tür bir hasta puştı yere serdiğimi tam olarak bilmem gerekiyor."

Connor sandalyesinde arkasına yaslandı ve kısıp gözlerle bana baktı. "Bu kadını alırsan, bir savaş başlatmış olursun. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Cevabım hiç tereddüt etmeden geliyor.

"O buna değer. Eğer benimle ilişkinizi kesmek ve tüm bilgileri reddetmek isterseniz, bunu anlarım. İkinizi de tanımak bir ayrıcalıktı ve birlikte çalışma fırsatı verdiğiniz için teşekkür ederim. Ama şu anda önceliğim Eva. Önemli olan tek şey onu korumak."

Tabby ellerini göğsünde kavuşturuyor ve sandalyesinde zıplayarak küçük sevinç sesleri çıkarıyor.

Connor inliyor ve elini yüzünde gezdiriyor. "O lanet olası bir romantik," diye mırıldanıyor.

"Öyle değilmişsin gibi davranma, mankafa!" der Tabby ve onu kolundan vurur.

Ona için için yanan bir bakış gönderiyor. Onu omzuna atıp yatağa götürecekmış gibi bir his var içimde. Bu işi bitirsek iyi olacak.

"Elinizde ne varsa bana e-posta ile gönderin. İnceledikten sonra tekrar kontrol edeceğim."

Connor karısına aç gözlerle bakarak, "Önce benimle konuşmadan bir şey yapma," diyor.

Aramanın bağlantısı kesilir ve ekran kararır.

Saniyeler sonra e-postama gelen bir mesajla ping atıyor. Dosyaları açıyorum ve okumaya başlıyorum.

Beş dakika sonra kendime bir viski koymalıyım.

Yazılı raporlara eşlik eden resimlere geldiğimde, yuttuğum viski neredeyse geri geliyor.

Eva'nın "kazalarını" belgeleyen çeşitli hemşire ve doktorlar çok titizdi. Tıbbi terminoloji bir kâbustan alınmış görüntüler gibi ekrandan gözüme çarpıyor.

Kırık. Kontüzyon. Hematom. Atel.

Yanıklarla ilgili bölüme geldiğimde dizüstü bilgisayarını tokatlayarak kapatıyorum ve beynime bir ovma süngeri götürebilmeyi dileyerek birkaç uzun dakika derin nefes alıyorum.

Sonra öfke devreye girer. Sadece Dimitri'yi indirmeyeceğim.

O hasta herifi lime lime edeceğim.

Hızlı ya da kolay bir şeyi hak etmiyor.

Bu kararı verdikten sonra kendime bir viski daha doldurdum, dişlerimi sıktım ve dosyaları yeniden açtım.

Bir saat sonra, Tabby'nin gönderdiği her şeyi gözden geçirdikten sonra Connor'ı aradım ve en kısa zamanda teslim alması gerektiğini söyledim.

Eva'ya onu koruyacağıma söz verdim. Artık ne tür bir canavar için çalıştığımı bildiğime göre, onu

bu adada ve onun ulaşamayacağı bir yerde.
Bu gece.

ON ÜÇ

EVA

Bornozdan çıkıp kot pantolon ve tişört giyiyorum, bir bardak su içiyorum ve sakın kalmaya çalışıyorum. Sonra beklemeye başlıyorum.

Ve bekle.

Naz'ın telefonu saatler sonra geliyor, tam da sabaha kadar ondan haber alamayacağımı düşünmeye başlamışken. Sesini duymak için sabırsızlanarak cevap veriyorum ama gergin ses tonundan bir şeylerin fena halde ters gittiğini anlıyorum.

"Eva. Beni dikkatle dinlemeni ve söylediklerimi harfiyen yapmanı istiyorum."

"Bu beni pek heyecanlandırmadı. Neler oluyor?"

Yavaş bir nefes alır. "Sadece bir çanta hazırla. Sadece ihtiyaçlar. Sana yolda söylerim."

Yavaşça yatağımın kenarına oturuyorum, kalbim çarpmaya başlarken telefonu sıkıca kavriyorum. "Nereye gidiyorsun?"

"Bu gece gidiyoruz. Şimdi. Seni almaya geliyorum." "Dur bakalım! Gidiyor muyuz?"

Sesi boğazında kısık bir hırıltıya dönüşüyor. "Benimle New York'a gelmek istediğini söylemiştin, o yüzden gidiyoruz. Uçağımız tam bir saat sonra kalkıyor."

Bir süre sonra, "Bundan çok daha iyisini yapman gerekecek kovboy. Konuşmaya başla."

Sesi yükselir. "Bunun için zamanımız yok-"

"Zaman ayırsan iyi olur," diye yüksek sesle araya giriyorum. "Çünkü sen bana neler olduğunu anlatana kadar hiçbir yere gitmiyorum."

Bir küfür mırıldanıyor. Ağır ayak sesleri duyuyorum ve onu bir odada volta atarken, bir elini saçlarında gezdirirken hayal ediyorum.

"Sana şahsen söylemeliyim," diyor sonunda. "Söylemem gereken şeyi söylerken yüzümü görmelisin."

"Yine içim ısınmıyor."

"Evet, daha iyiye gitmeden çok daha kötüye gidecek," diyor karanlık bir şekilde. "Eşyalarını topla, otuz dakika sonra görüşürüz."

Telefonu kapattı.

Uzun süre elimdeki telefona bakıyorum, midem bulanıyor. İyileşmeden önce daha da kötüleşecek. Bu ne anlama geliyor olabilir?

Ne yapacağımı tamamen şaşırmış durumdayım. Zihnim bir hamster tekerleği üzerinde çalışıyor, teorileri hızla döndürüyor ve aynı hızla atıyor.

Kanunla başı dertte mi? Tanrım, belki de uyuşturucudur? İlk tanıştığınızda uyuşturucu alıyordu! Belki de sana söylediği gibi izin almıyordur, belki de bu adada polisten saklanıyordur!

"Neden polisten saklanan bir suçlu sizi korumaya söz versin ki?" Boş odaya söylüyorum, ayakta duruyorum çünkü yerimde duramıyorum. "Neden sana dondurma alıp ölen karısından bahsetsin? İkinizin de çok istediği bir şey olduğu halde neden size dokunmayı reddetsin? Neden bir suçlu tam bir centilmen gibi davransın ya da bu kadar nazik olsun ya da Tanrı aşkına bekarlık yemini etsin..."

Boşluğa bakıp duruyorum. Zihnim bana imkânsız bir senaryo sundu. Akıl almaz bir senaryo, eğer doğruluğu kanıtlanırsa, hayal edebileceğim en kötü şey.

Hayır. Hayır, bu olamaz. Bu çok saçma.

Bunu bir düşün. Hiç parası olmadığını söyledi. Sana sunacak hiçbir şeyi olmadığını söyledi. Yemin ettiğini söyledi.

dini nedenlerle bekarlık.

Bir rahibe kıyafetini pornografik göstereceğini söyledi.

Sonra seni günah çıkarırken hayal edince günah çıkarmaya gitmesi gerektiğini söyledi.

Ne tür bir adam bekarlıktan, günah çıkartmaktan ve rahibelerden bahseder?

Kanepeye oturuyorum ve kendimi bunun imkânsız olduğuna ikna etmeye çalışırken boş gözlerle duvara bakıyorum. Naz'ın kapısı çaldığında hâlâ orada oturuyordum.

Telefonumu dikkatlice sehpanın üzerine koyuyorum, sonra gidip kapıyı açıyorum.

Siyahlar giymiş olan Naz, yanımdan geçip oturma odasına giriyor ve etrafına bakınıyor. Omzunun üzerinden, "Çantan nerede?" diye sordu.

Kapıyı yavaşça kapatıyorum ve ona bakıyorum.

Dönüp sessizce orada durduğumu, yüzümde nasıl tuhaf bir ifade varsa onu izlediğimi görüyor ve kısa süreliğine gözlerini kapatıyor. "Siktir."

"Tükür gitsin," diyorum. "Her ne ise. Yara bandını çıkar ve kurtul."

"Uçuşumuza giderken sana söyleyebilirim." "Bana şimdi söyleyebilirsin."

Bakışları kapının yanındaki küçük ahşap masaya düşüyor.

38'lik bıraktığım yerde, durduğum yerden sadece birkaç adım ötede duruyor. "Seni vurmayacağım, Naz."

Yumuşak bir sesle,
"Olabilir." diyor. "Söz veriyorum yapmayacağım.
Söyle bana." "Eva-"

"Bana her şeyi anlatana kadar hiçbir yere gitmiyorum," diyorum, onun irkilmesine neden olacak kadar yüksek sesle.

Sert bir nefes verir, sonra adım atmaya başlar. "Tamam. Bir şey yapmadan önce sonuna kadar beni dinle." Bir sert nefes daha alır ve topuğunun üzerinde dönerek zemini geçer. "Metrix Güvenlik adında bir şirket için çalışıyorum."

"İşler arasında olduğunu söylemiştin."

"İnan bana, bir saniye içinde bunu o kadar da umursamayacaksın." Boğazını temizliyor, ellerini kalçalarına koyuyor ve bir dönüş daha yapıyor. "Yani. Bu iş. Güvenlik işi içeriyor."

"Bunu isminden anladım. Sadede gel."

Bana bakıyor, yüz ifademini ve duruşumun görsel bir envanterini çıkarıyor ve tekrar küfrediyor. "Bunun için kanepede otursan daha iyi hissederdin."

"Ve eğer oyalamayı bırakırsan kendimi daha iyi hissedeceğim. Davanıza yardımcı olmuyor."

"Tamam, ama beni vurmayacağına söz verdiğini unutma."

Vücudumdaki tüm küçük tüyler diken diken oluyor. Giderek artan bir panik duygusuyla onun adımlarını izliyorum, kalbim çarpıyor ve ellerim titremeye başlıyor.

"Birini izlemek için işe alındım. Bu yüzden buradayım."

İçimden yarı histerik bir kahkaha patladığında Naz bana sertçe bakıyor. "Ne?"

"Yani rahip olmuyorsun." Gözleri şişti. "Ne?"

"Bekle, birini mi izliyorsun? Koruma gibi mi?"

Yüz ifadesi şaşkınlıktan temkinli bir ifadeye dönüşüyor. "Daha çok gözetleme gibi."

O kadar çok titriyorum ki oturmak istiyorum ama nedense bir sonraki söyleyeceği şey için ayakta kalmam gerektiğini düşünüyorum. Titrek bir nefes veriyorum. "Bana yalan söylediğin için incinmediğimi söyleyemem, ama sanırım ... zorunda mıydın? Gizlilik sözleşmen falan mı var? Bu başka bir ünlü kişi mi? Ne yani, bu gece gidiyorlar, sen de mi gitmek zorundasın?"

Hasta görünmeye başladı. Bronz teninin altında yüzü solgunlaştı. "Bunların hepsine hayır."

"Ne olmuş yani?"

Dudaklarını ıslatır. "Bunun için kendimden nefret ettiğimi söylediğimi unutma. Lütfen bunu hatırla."

Yüz ifadesindeki bir şey kalbimin derinliklerinde bir dehşet akordu oluşturuyor. Ağızım kurudu. Olduğum yerde kalakaldım, istesem de hareket edemiyordum. Fısıldıyorum, "Bunu daha fazla duymak istediğimi sanmıyorum."

Naz gözlerini kapatır. Tekrar açtığında gözleri acı doludur. Sesi alçak ve sert, "İzlemek için işe alındığım kişi ... sensin" diyor.

Kalbim durdu. Kar gibi hissettiren bir nefes çekiyorum içime. Üzerime soğuk çöküyor, öyle dondurucu bir soğuk ki iliklerime kadar hissediyorum. Konuşmayı başardığımda, sesim ürkütücü ve korkunç, sanki mezarın ötesinden geliyormuş gibi ölü bir şey.

"Seni kim tuttu?"

"Eva. Eva, lütfen."

Sesi çok zayıf. Gözleri çok yalvarıyor. Bana uzattığı eli titriyor.

Ve biliyorum.

İki parmak şaklatma hızıyla, biliyorum.

O kadar hızlı geri çekildim ki kapıya çarptım. Darbenin şiddetiyle çerçevesi sarsıldı. Odanın diğer ucundaki güzel yalancıya, güvenimi verdiği bu adama, bana her nefesinde yalan söyleyen bu paralı piç kurusuna bakarken göğsüm kabararak soğuk bir dehşet içinde orada duruyorum.

Bana doğru bir adım atıyor ve göğsümden bir hıçkırık kopuyor.

"Ona asla geri dönmeyeceğim!" diye bağıriyorum. Asla!"

Naz bir adım daha yaklaşınca silaha hamle yaptım.

ON DÖRT

NAZ

Hareketini görüyorum ve ne olacağını biliyorum.

İşte tam da bu yüzden kanepeye oturmasını istedim. Yani, vurulmayı hak etmiyor değilim, ama bunu gerçekten yapacak olması hala canımı yakıyor.

Ne de olsa söz vermişti.

İlk kurşun başımın bir metre üstündeki alçıpana düştü. O sırada odanın yarısını geçmiştim bile. Ben onu yakalamadan önce bir el daha ateş etmeyi başarıyor ama o da boşa gidiyor. Oturma odasının penceresine doğru patlıyor, camı kırıyor ve kulaklarımı çınlatıyor. Burnum barut kokusundan yanıyor.

Bileğini tuttum ve silahı düşürene kadar kolunu kapıya vurdum. Bana bağılıyor, hıçkırıyor, çırpınıyor ve hayalarımın tekme atmaya çalışıyor.

İki kolunu da arkadan kavırıyor, dizimi kalçalarının arasına sıkıştırıyor ve vücudumun ağırlığıyla onu kapıya sabitliyorum. Bağıyorum, "Dur, Eva! Seni Dimitri'ye geri götürmeyeceğim! Dur!"

Küfür olduğunu tahmin ettiğim bir dizi Rusça kelimeyi ağzından geçiriyor.

"İşten ayrıldım! Seni ona götürmeyeceğim!"

"Seni yalancı!" Hıçkırıyor, yüzü kıpkırmızı ve titriyor, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor. "Beni hasta ediyorsun seni iğrenç yalancı çek ellerini üzerimden seni öldüreceğim yemin ederim beynine bir kurşun sıkacağım-"

"Sessiz ol!" Yüzüne gürledim.

Boğuk bir nefesle sözünü kesti. Göğüs göğüse duruyoruz, düşmanca bir sessizlik içinde zor nefes alıyoruz, ta ki ben kendimi kontrol edene kadar. Dişlerimi sıkarak konuşuyorum.

"Seni tanımadan önce işi kabul ettim. Evli olduğumu ve kaçtığını söyledi. Sana ne yaptığını bilmiyordum. Hiçbir şey bilmiyordum."

Kollarımda kaynıyor, kurtulmak için çabalıyor. Vücudu titreyerek sarsılıyor. Gözleri kapalı, burun delikleri açılmış ve beni öldürmeyi bu kadar çok isteyen birine en son ne zaman bu kadar yakın olduğumu hatırlamıyorum.

Eğer olursa.

"Seni bu adadan götürüyorum," diyorum kulağına hırıltılı bir şekilde. "Ve New York'a gidiyoruz. Güvenli bir yere. Oradan nereye gitmek istediğine karar verebilirsin. Hayatın sana ait, anlıyor musun? Artık onun için çalışmıyorum. Ben sadece. Bilmiyordum. Bilmiyordum."

Köşeye sıkışmış bir kedi gibi tıslıyor, sonra kulağımı ısırmaya çalışıyor. Dişlerini kulak mememe geçiremeden başımı geri çekiyorum.

"Tamam," diye homurdandım. "Bana inanma. Ama istesen de istemesen de bu gece seni bu lanet adadan çıkaracağız."

"Seninle hiçbir yere gitmiyorum!"

"Burada olduğunu biliyor Eva. Nerede yaşadığını başından beri biliyor. Her an gelebilir!"

Bana bakıyor ve gözleri nefret ve ihanetle dolu. "O zaman bırak gideyim. Hayatımın bana ait olduğunu söyledin, bunu kanıtla. Çek ellerini üzerimden ve kapıdan çıkıp gitmeme izin ver."

"Meksika'dan tek başına

çıkamazsın." "Pasaportum var-"

"Dimitri senin takma adını biliyor!"

Yüzündeki tüm renk kayboluyor. Bana bir canavarmışım gibi bakıyor.

"Ona ben söylemedim, o zaten biliyordu," diye ısrar ediyorum. "Metrix işe alınmadan önce her şeyi biliyordu. Kimi satın aldıysan

sahte belgeleriniz onun için çalışıyordu. Sizi buraya kadar takip etti ve sonra da sizi izlememiz için bizi tuttu."

Yutkunuyor, yeni gözyaşlarını geri kırıyor. "Hayır. Bu imkansız. Çok dikkatliydim, ben ..."

Mücadelesinin bir kısmı sönüyor. Onu ne kadar sıkı tuttuğumun farkına varıyorum ve kaçıp kaçmayacağını test etmek için bileklerindeki tutuşumu gevşetiyorum. Hareket etmeye çalışmadığında biraz daha rahat nefes alıyorum.

"Beni dinle. Birkaç gün daha ona rapor vermek zorunda değilim."

"Rapor mu? Oh Tanrım."

"O zamana kadar çoktan gitmiş oluruz. Sana yeni kimlik belgeleri getireceğim-"

Gülüştü acı. "Siktir git."

"-ve senin güvende olduğundan emin olacağım. Seni bir daha asla bulamayacağından emin olacağım. Sana söz veriyorum."

Bana bakıyor. Alt dudağı titriyor. "Senin kelime? Şaka mı yapıyorsun?"

"Hayır."

Birbirimize bakıyoruz. Onu öpmeyi çok istiyorum ama sonunun iyi olmayacağını biliyorum. Gözlerinin içine bakarak usulca, "Sana söylediğim her şeyde ciddiye dim-" diyorum.

İnliyor ve yüzünü başka tarafa çeviriyor, ben de ağzımı kulağına yaklaştırıp devam ediyorum. "Her lanet kelimeyi. Bana inansan da inanmasan da gerçek şu ki seni korumam altına alarak kendi hayatımı ve meslektaşlarımla nın hayatını riske atıyorum."

"Senin korumanı istemiyorum," diyor titreyerek. "Yüzünü bir daha görmek zorunda kalmamak için beni bırakman dışında senden hiçbir şey istemiyorum."

"Lütfen," diyorum, sesim boğuk çıkıyor. "Lütfen seni güvenli bir yere götürmeme izin ver. Sonra ne istersen yapabilirsin ama önce Meksika'dan çıkmamız gerek. Bu gece. Hemen şimdi. Tamam mı?"

Vücudu gevşiyor. Tekrar ağlamaya başladı, usulca, benden uzaklaşarak, ama yüzünü ellerimin arasına aldım ve

onu bana bakmaya
zorladım. "Tatlım."
Dudağını
ısıyor. "Çok
özür dilerim."

Gözlerini sıkıca kapatıyor ve başını sallıyor. "Sakin buna cüret etme," diye fısıldıyor. Gözlerini tekrar açtığında, öfkeyle parlıyorlar. "Şimdi çek ellerini üzerimden."

Göğsümde ezici bir baskı var. Kalbim yanıyormuş gibi hissediyorum. Ama dediğini yapıyorum ve onu bırakıyorum, dikkatlice uzaklaşıp yüzünü izliyorum.

Kollarını vücudunun etrafında kavuşturur ve nerede olduğunu bilmiyormuş gibi şaşkınlıkla odaya bakar.

O şokta. Ona iyi bakın. Sesimi olabildiğince yumuşak tutuyorum. "Bavulun var mı?"

Yatak odasına doğru bakıyor. "Spor çantası. Yatak odasındaki dolapta."

Rahatlamış bir nefes veriyorum. Tanrıya şükür ona yardım etmeme izin verecek. "Onu çıkaracağım ve içine birkaç kıyafet koyacağım. Diş fırçasını da. Başka bir şey var mı?"

Dudaklarını nemlendiriyor. Hâlâ titriyor ve bembeyaz ama daha sakin görünüyor. "Banyo lavabosunun altındaki kahve kutusunda Banyo lavabosunun altındaki kahve kutusunda biraz nakit var."

"Ben bakarım. Lütfen git kanepeye otur."

Titreyen bir nefes alıyor, sonra sertçe kanepeye doğru ilerliyor ve boş gözlerle yere bakarak üzerine oturuyor.

Silahı düşürdüğü yerden alıp belime sokuyorum ve yatak odasına doğru ilerliyorum, gözümü ondan ayırmadan. Dolaptaki siyah spor çantasını çabucak bulup aldım, ardından askılarından birkaç kot pantolon ve birkaç elbise çıkarıp içine attım. Küçük ahşap şifonyerine gidip çekmeceleri açıyorum ve bir avuç dolusu tişört ve külot çıkarıp onları da spor çantasına atıyorum. Eva hâlâ kanepede oturuyor, kıpırdamıyor, ben de banyoya girip lavabonun altındaki dolap kapaklarını açmak için eğiliyorum.

Temizlik ürünleri ve birkaç rulo tuvalet kağıdı görüyorum ama bir kahve kutusu göremiyorum.

"Kahve kutusunu başka bir yere mi koydun?" diye seslendim.

Lavabonun altında değil."

Sessizlik.

Sarsılarak doğruldum ve oturma odasına koştum.

Ev boş. Ön kapı açık, duvara doğru sallanıyor.

"Kahretsin."

Çantayı kaptığım gibi kapıdan çıkıyorum ve merdivenlerden aşağıya, caddenin karşısına uçuyorum. Benden çok uzakta değil, karanlık sahile doğru koşuyor, uzun saçları arkasında bir bayrak gibi dalgalanıyor. Çantayı cipin arkasına atıyorum ve ardından kollarımı ve bacaklarımı sertçe pompalayarak, plaj ile ana yol arasındaki bitki ormanında kaybolmadan önce ona ulaşmaya odaklanarak peşinden gidiyorum.

Onu arkadan yakaladım. Çığlık attı ve kumda ayağını kaybetti. İkimiz de kollarımız ve bacaklarımız birbirine dolanarak yere düştük. Benimle vahşi bir kedi kadar şiddetli bir şekilde savaşıyor, ama bileklerini başının üzerinde kuma sabitlemeyi ve hareket edememesi için beline sarılmayı başarıyorum.

Göğsü kabararak bana bakıyor. Bana çeliği eritebilecek bir bakış gönderiyor olsa bile ay ışığında çok güzel.

"Eğer sana yardım etmeme izin vermezsen, Dimitri senin için gelecek!" diye bağırdım. İstedığın bu mu?"

"Eğer benim için gelirse, beni öldürür," diye bağıırıyor. "Ve bu senin suçun olacak, seni casus!"

Benden kurtulmaya çalışıyor ama ben çok güçlü ve çok ağırım. Hâlâ kıvranıyor, hayal kırıklığıyla bir çığlık atıyor. Yakın zamanda pes etmeyeceği ya da bu işi benim için kolaylaştırmayacağı çok açık.

"Peki," dedim. "Bunu zor yoldan yapacağız."

Hızlı bir hareketle ayağa kalktım, onu bileklerinden tutup kaldırdım ve omzuma attım.

Tekmeliyor ve küfrediyor, hala mücadele ediyor ama ben bırakmıyorum. Belimdeki silahı bulup beni onunla kışımından vuramadan önce onu çekip çıkarıyorum ve kotumun önünden aşağı itiyorum. Sonra da çılgınca çırpınan Rus güzeliyle birlikte arabaya doğru yürürken onu sıkıca tutuyorum.

En yakın ev sahilin çeyrek mil aşağısında olduğu için mutluyum, çünkü kanlı bir cinayet çığlığı atıyor. Ayrıca sırtıma o kadar sert vuruyor ki morluklarım olacağını biliyorum.

Koşmaya başladım. O bir şaşkınlık çığlığı atıp denge için kemerimi tutarken, ben acımasızca gülümsüyorum.

Jeep'e ulaştığımda, onu yolcu kapısının yanına ayağa kaldırıyorum, sonra torpido gözüne uzanırken onu tutuyorum.

Sonra kelepçeleri bileklerine geçiriyorum.

Bileklerini çevreleyen metale dehşetle bir an bakıyor, sonra şaşkınlıkla bana bakıyor.

"Uslu dur yoksa ben de şaka yapmak zorunda kalırım." diye uyarıyorum.

Gözleri öfkeyle parlıyor. "Dene ve testislerin bedelini ödesin."

Kasıklarımıdaki bir buruşma hissi beni Onu.

Onu nazikçe yolcu koltuğuna itiyorum. Emniyet kemerini beline bağlarken başımı onun dişlerinden uzak tutuyorum. Sonra koşarak sürücü tarafına geçiyorum, direksiyonun arkasına geçiyorum, kapıları kilitliyorum ve motoru çalıştırıyorum.

Ona baktım. Gözlerime bakmayı reddediyor, ben de profiline bakarak şöyle diyorum: "Küba'ya uçacağız, oradan da New York'a giden bir uçağa bineceğiz. Metrix'in merkezine vardığımızda sorgulanacağız. İsteddiğiniz tüm soruları sorabilirsiniz. Tüm operasyon hakkında sizden hiçbir şey saklanmayacak. Ondan sonra ne yapmak istediğinize karar verebilirsiniz."

Başını yavaşça çeviriyor ve bana bakıyor. Aramızdaki hava çatırdıyor. Bir an sonra çenesini düzeltiyor ve başka tarafa bakıyor.

Motoru çalıştırdım ve lastik yakarak havalandık. Yanımda sert bir şekilde oturuyor, pencereden dışarı bakıyor, elleri yumruk şeklinde sıkılmış. Gözlerimi oymamak için kendini tuttuğunu hissediyorum.

Denememesi bana küçük de olsa bir umut veriyor.

Kuşun bizi alacağı iniş alanı şehrin diğer tarafında. Sessizlik içinde sürüyoruz. Yardım edemem ama ne düşündüğünü merak ediyorum. Ne hissettiğini. Bunun için beni affedip affetmeyeceğini.

Kırmızı ışıkta durduğumda bu düşüncelerle dikkatim dağılmıştı. Yanımıza bir araba yanaştı ve ben de ona baktım.

Sonra iki kez sertçe baktım.

Tüm camları açılmış eski model siyah Caddy'nin içinde dört Hispanik adam oturuyor. Aynı şekilde kolsuz beyaz tişörtler giymişler, kollarında ve boyunlarında yoğun çete dövmeleri var. Birbirleriyle konuşuyorlar, glşyorlar ve bize aldırmıyorlar.

Ta ki yolcu koltuğundaki adam bana bakana kadar. O da sert bir şekilde iki kez çeker.

Sonra gülümsemesi -çirkin, çürümüş gülümsemesi- ölür. Yüz ifadesi ölümcül bir hal alır.

Uyuşturucu satıcısı Diego hırlayarak bir silah çekiyor ve kafama doğrultuyor.

Ben de işler daha kötüye gidemez sanıyordum.

Gaz pedalına bastım. İlk silah sesi duyulduğunda cip ileri atıldı. Kornalar alıyor. Kavşaktan geçerken karşıdan gelen trafik tarafından ezilmekten kıl payı kurtuluyoruz, lastikler gıcırdıyor. Bir yaylım ateşi bizi takip ediyor ve Eva'ya yere yatması için bağırıyorum.

Ben köşeyi dönerken kapının kolunu tutuyor ve koltuğuna yığılıyor. "Umarım benden daha iyi nişancıdır," diye mırıldanıyor.

Ukala.

Caddy peşimizdeyken bulvarda yarışıyoruz. Kurşunlardan kaçmaya çalışırken yolun her tarafına savruluyorum.

her taraftan vızıldayarak geçiyor. Tampon bir silah sesiyle aydınlanır, ardından yolcu aynası patlar.

Eva'nın yüzüne bir an için bakıyorum ve "Ne diye sırtıyorsun be kadın?" diye bağıyorum.

"Karma genellikle bu kadar hızlı çalışmaz."

"Bundan gerçekten zevk aldığına inanamıyorum!" Sertçe direksiyonu kırıyorum, karşıdan karşıya geçen bisikletli yaşlı bir adamı kıl payı kaçıyorum. "O pislikler bizi öldürmek istiyor!"

"Hayır, seni öldürmek istiyorlar. Eminim bu tüm tanıdıklarınızla ortak bir temadır."

Önümüzde başka bir kırmızı ışık için trafik durmuş durumda, bu yüzden kaldırıma çıkıyorum, kavşağa geldiğimizde frene hafifçe dokunuyorum, sonra temiz olduğunu görünce hızla geçip direksiyonu caddeye kırıyorum. Jeep'in süspansiyonu en iyi koşullarda bile sarsıntılıdır, ama kaldırımdan doğrudan bir çukura girmek onu Bay Kurbağa'nın Çılgın Gezintisi'ne dönüştürür. Eva'nın kafası önce öne, sonra arkaya savruluyor ve ikimiz de koltuklarımıza çarpıyoruz.

Sonra arka cam bir bomba gibi milyonlarca parçaya ayrılır.

Uçan bir cam yağmurundan kaçtım. "Orospu çocuğu!"

"Umarım bu şey için iyi bir kiralama sigortası yaptırmışsındır." "Nasıl bu kadar sakinsin?" diye bağırdım.

Bana hanım evladıymışım gibi bir bakış attı. "Nasıl değilsin, Bay Eski Polis-Özel Harekatçı? Yoksa bütün bunlar da mı yalan?"

Hayal kırıklığıyla hırladığımda, "Silahı bana verseydin, ben de ateş edebilirdim" diyor.

"Kelepçelisin! Zaten önce beni vuracaktın!"

Sana o lanet silahı vermeyeceğim!" "Sen bilirsin. Köpeğe dikkat et."

Frene basıyorum, direksiyonu sağa kırıyorum, sonra tekrar gaz pedalına basıyorum ve Fido'yu kıl payı kaçıyorum. Arkamızda, Caddy büyük siyah bir köpekbالیğı gibi peşimizden geliyor, parlak ızgarası dikiz aynamda metal dişler gibi parlıyor.

Onları geçmemin imkanı yok. Jeep, Caddy'nin beygir gücüne denk değil. Yani seçeneklerim ya durup çatışmaya girmek ya da onları atlatmanın bir yolunu bulmak.

Dur işaretinden sola dönüp bir mahalleye giriyorum. Caddy arkamızdan köşeyi dönerken son hızla caddede ilerliyoruz. Üç dönüş daha yapıyorum, bu sırada neredeyse yarım düzine park etmiş arabaya çarpıyorum, sonra aradığım şeyi buluyorum.

Açık bir garaj kapısı.

Garajın içinde gıcırdayarak durduk. Motoru durduruyorum, Jeep'ten atlıyorum ve Caddy'nin farları sokağın aşağısına doğru salınırken garaj kapısını kapatıyorum. Sonra karanlıkta öylece durup arabanın kükreyerek geçişini dinliyorum.

Bir sonraki bloktan gelen lastik gıcırtilarını duyunca kapıyı kaldırıp arabaya atlıyorum. Garajdan geri çıkıyoruz ve sadece sis farlarını kullanarak geldiğimiz yoldan caddeye doğru ilerliyoruz.

Mahalleden çıkıp ana yola döndüğümüzde Eva, "Bunun işe yaradığına inanamıyorum," diyor.

"Hayal kırıklığına uğramış gibi görünmemeye çalış."

Yolun geri kalanında sessiz kaldı. Yoldan ayrılıp okyanusa doğru kayalık toprak bir patikaya girdiğimizde bana bir bakış fırlatıyor ama yine de konuşmuyor. Bir palmiye ağacının altında duruyoruz ve motoru durduruyorum, sonra arkadan çantasını alıyorum, kapısını açıyorum ve koluna girip çıkmasına yardım ediyorum.

Sadece ayın ışığıyla aydınlanan ıssız alana bakıyor. Kumsalın yaklaşık yirmi metre yukarısında, sudan kısa bir uçuşla ayrılmış bir kara parçasındayız. Altımızda dalgalar çarpıyor. Üstümüzde yıldızlarla aydınlanmış gökyüzünden başka bir şey yok.

Uzaklardan, helikopter bıçaklarının mekanik vızıltısı gecenin sessizliğini bozuyor.

Anakaradan okyanus üzerinden alçaktan gelen kuşun yaklaşmasını izlemek için döner. Hiçbir şey söylemeden

"Eğer Dimitri o helikopterdeyse, beni vurmanı tercih ederim."

"O değil."

Dönüp bana bakıyor, yoğun bir dikkatle yüzümü inceliyor. "Senin bir karın var mıydı?"

"Evet."

Helikopter yaklaşıyor. Onun gözlerinden başka bir yere bakamıyorum. Söylemek istediğim her şey boğazımda düğümleniyor. Kollarım ona sarılmak için ağrıyor, ama onları yanlarımda tutuyorum.

Dönüyor ve helikopterin alçalmaya başlamasını izliyor. Rayları yere değdiğinde, gürültünün üzerine bağırıyor, "Umarım acıtıyordur."

Çenesini sol koluma doğru salladı, sonra başını rüzgâra doğru eğerek kuşa doğru yürüdü.

Yere bakıyorum ve omzumdaki bir yaradan ön koluma doğru akan kanın gömleğimin parçalanmış kumaşından görüldüğünü görüyorum.

ON BEŞ

EVA

Ben doğuştan şiddet yanlısı biri değilim. Ben örümcekleri öldürmeyen ya da fareleri tuzağa düşürmeyen bir kızım. Küvet giderine tırmanan gümüş balıklarını kurtarır ve onları dışarı salarım. Tanrı'nın tüm yarattıklarının onlara verdiği yaşam hakkına sahip olduğuna inanıyorum ve ölümcül gücü yalnızca kendimi savunmak için kullanırım.

Ama Naz -eğer gerçek adı buysa- beni yeniden düşünmeye sevk etti.

Karşımdaki koltuğa bağlanmış, gece boyunca uçarken o karanlık gözleriyle beni izliyor. Küba'ya doğru, ya da o öyle söylüyor. Gerçek varış noktamızın ne olduğunu kim bilebilir? Okyanusun ortasında bir kargo gemisine insek ve ben de diğer yüz kelepçeli kızla birlikte Türk seks kölesi pazarında satılmak üzere bir konteynere yüklensem hiç şaşırmam.

Bileklerimdeki metal kelepçeler canımı acıtıyor ama onları çıkarmamakla akıllılık ediyor. Ellerimi boğazına dolamayı o kadar çok istiyorum ki, onları kucağımda sıkılı tutmak için mücadele ediyorum.

Hissettiğim ihanet çok güçlü.

Beni izledi. Beni gözetledi. Başından beri nerede olduğumu bilen Dimitri için çalışıyordu.

Ona karşı gerçek duygular beslediğim süre boyunca Naz, bana yedi yıl boyunca tecavüz eden ve döven canavarı ihbar ediyordu.

Ne kadar saçma bahaneleri olursa olsun, bundan geri dönüş yok.

Keşke ölmüş olsaydın.

Ona bir bakışla bu düşünceyi gönderdim. İletimi alıyor ve yüzünü buruşturarak arkasını dönüyor.

Bir suçluluk duygusu hissediyorum ama bastırıyorum. Eğer bu helikopter yolculuğu Dimitri'nin kollarına geri teslim edilmemle sonlanmazsa, şok olacağım.

Sana inanıyorum, dedim ona. Ne aptalım. İnancım dış perisine olsa daha iyi olurdu.

"María la Gorda beş dakika içinde," diyor pilot telsizden, Naz'a doğru başını sallayarak.

Pencereden dışarı bakıyorum ama her yöne uzanan siyah bir okyanusun yüzeyinde parıldayan ay ışığından başka bir şey görmüyorum. Tekrar Naz'a baktığımda sol omzunu döndürüyordu. Kurşun kemiğe isabet etmemiş olmalı, çünkü hareketi engellenmiyor, ama çok kan kaybediyor gibi görünüyor.

Belki de bu sadece hüsnükuruntudan ibarettir.

Beni ona bakarken yakaladı. "Gözlerimi oymayacağına söz verirsen, kelepçeleri hemen çıkarırım."

"Anlaşma yok."

Dudaklarında hayalet gibi bir gülümseme beliriyor. "Dürüstlüğünüzü takdir ediyorum."

"Evet, birinin doğruyu söylemesi güzel bir şey, değil mi?"

Çenesinde bir kas esniyor. Biraz farklı bir tonda, "Sana pek çok gerçeği söyledim," der.

"Seninle güvendeymişim gibi mi?" Ona d i k dik bakarak söylüyorum. "Beni rahat bırak."

"**B e n i m l e y k e n** , başka hiç kimseyle olmadığın kadar güvendesin."

Gülüşüm mizahsız. "Bu çıta son derece düşük."

Öne doğru eğiliyor, kollarını kalçalarına dayıyor ve beni yakıcı bir bakışla süzüyor. "Tamam, bu işe girmek istiyor musun? Hadi başlayalım. Şansım varken seni neden becermediğimi sor."

Yanaklarım tokat yemiş gibi acıyor. "Bunun için madalya mı istiyorsun?"

"Sana hayır demenin hayatımda yaptığım en zor şeylerden biri olduğunu bilmeni istiyorum."

"Bana hayır mı diyorsun? Sanki bunun için yalvarıyormuşum gibi konuşuyorsun!"

Sesi alçalıyor. Bakışları benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Öyle değil miydin?"

Öfkeden nefesim kesildi. Ayrıca aşağılanma, çünkü tabii ki o haklı. Bunun için yalvarıyordum. Hemen hemen tüm zaman boyunca. Sözlerle olmasa bile, hareketlerle. Ve her gece başrolünü oynadığı fantezilerimde.

Ellerimle yüzümü kapatıyorum ve inliyorum. Sonra, bekârlığın onun başka bir palavrası olduğunu fark ederek, başımı koltuk başlığına yaslıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve gülmeye başlıyorum. Hastalıklı ve umutsuz bir kahkaha, bir daha asla atmamayı umduğum ama yakında tanınacağımdan şüphelendiğim türden.

Benden bu şekilde ne kadar kolay faydalanabileceğini fark ettiğimde gülmeyi bırakıyorum.

Ve o olsaydı şimdi ne kadar kötü hissederdim. Ne kadar kullanılmış.

Gözlerimi açtığımda onu hâlâ o yakıcı bakışıyla bana bakarken buluyorum. "O zaman neden bana hayır dedin?"

Sıcak bakışları yumuşar ve dayanılmaz derecede hassaslaşır.

Mırıldanıyor, "Tatlım. Sen zaten biliyorsun."

Sakın ağlama. Eğer bu adamın önünde bir daha ağlarsan, bulacağın ilk uçurumdan kendini atmalısın.

Göz temasını kesip pencereden dışarı bakıyorum, gözlerimi kırptıştırıyorum ve ani acı dalgasına karşı dişlerimi sıkıyorum. "Belki de Dimitri'nin bana dokunduğunu öğrenirse seni öldüreceğini bildiğin içindi."

"Sana dokundum," diye hızlı ve sert bir cevap geldi. "Ve daha fazlası."

Tanrım, öpücükler. Öpücüklerden bahsetme. Kusmak zorunda kalacağım.

"Neden şimdi siktirip gitmiyorsun, Nasir? Daha fazla saçmalık dinleyecek havada değilim."

Kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturarak sandalyesinde geriye yaslanıyor. "Ve Nasir'e geri döndük."

Ona sert bir bakış attım. "Sana sadece arkadaşlarının Naz dediğini söylemiştin. Yoksa bekle, Dudley miydi? Wilbur mu? Bütün yalanları bir arada tutamıyorum."

"Kızgın olmak için her türlü hakka sahiptiriz-" "Sence?"

"-ama bu gerçekleri değiştirmez."

Tek yapmak istediğim ayağa fırlayıp kafasını koparmak olsa da kendimi kıpırdamadan oturmaya ve bakışlarını tutmaya zorluyorum. "Benimle yatmadığın için ne kadar süper kahraman olduğun hakkında bana bir şeyler satmaya çalışacaksan, nefesini boşa harcama."

"Gerçekler," diyor daha yüksek sesle, "sana olan hislerim hakkında."

Helikopter alçalmaya başlarken birbirimize bakıyoruz. Sonunda boğazıma tırmanan öfke sayesinde konuşabiliyorum. "Bir daha duygularından söz edersen, o yalancı kışını hadım etmeyi kişisel görevim haline getiririm."

O başka tarafa bakmıyor, ben de bakmak zorundayım.

Birkaç dakika içinde yere indik. Naz önce kendi kemerini çözdü, sonra benimkini. Pilotla kısa bir vedalaşmanın ardından helikopterden iniyor, çimlerin üzerine atlıyor ve koltuğun arkasına yerleştirdiği çantamı alıyor. Çimlerin üzerine atıyor ve dönüp bana ellerini uzatıyor.

Onu görmezden gelerek, onun yardımı olmadan dışarı tırmanıyorum ve ayaklarımın üzerine sağlam bir şekilde iniyorum.

Helikopter hemen havalandı. Naz iç geçiriyor ve çantamı alıyor.

"Nereye gidiyoruz?" Karanlık bir arazide ilerlerken soruyorum. Aklında bir varış noktası var gibi görünüyor, ancak bize yol gösterecek hiçbir ışık ya da işaret yok, sadece yıldızlar ve ay var.

"Sizi bilmem ama ben açım ve işemem gerekiyor."

"Paylaştığın için teşekkürler." diyorum.

Cevap vermiyor. En yakındaki palmye ağacının arkasına tuvaletini yapacağını varsayıyorum ama on dakika kadar daha yürümeye devam ediyoruz, sonra sık ağaçların arasından geçip ıssız bir sahile çıkıyoruz.

Güneyde, karanlık gökyüzüne karşı fener gibi parlayan bir sıra bungalov var. Onlara doğru gidiyoruz, kum ayakkabılarımı eziyor. "New York'a gideceğimizi söylemiştin."

"Geceyi burada geçireceğiz. Sabahın ilk ışıklarıyla yola çıkıyoruz."

Cozumel'den ayrıldığımız saat ve helikopter yolculuğu göz önüne alındığında, "bir gece" muhtemelen sadece birkaç saat anlamına geliyor. Yine de mola için minnettarım. Bunu ona itiraf etmektense ölmeyi tercih ederim ama ben de açım ve çok fazla adrenalin yüzünden içim boşaldı. Yemeğe ve uykuya ihtiyacım var.

Dinlendiğimde, nasıl kaçacağımı bulacağım.

Gözlerinde uyarıcı bir bakışla bana döndüğünde bu plan çabucak suya düştü. "Gizlice kaçmaya çalışma zahmetine girme. Odamızda on altı haneli bir kodla kilitlenen bir kapı var ve pencereler kurşun geçirmez. Ve açılmazlar."

Hayal kırıklığını sesimden uzak tutmaya çalışıyorum. "Bir sahil kulübesi için oldukça güvenli."

"Burası güvenli bir ev. Connor'ın dünyanın her yerinde var." Connor'ın kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Sor.

Binalara yaklaşıyoruz. Görünüşe göre, Tek tek bungalovlardan oluşan küçük bir tatil köyüne vardık. Çatılar sazdan yapılmış gibi görünüyor ama yakından bakıldığında kırmızı İspanyol kiremitleri üzerine döşenmiş bir cephe olduğu anlaşıyor. Her bir bungalov diğerlerinden iyice ayrılmış, ancak hepsi turkuaz, turuncu ve zümrüt yeşili gibi parlak tropikal renklere boyanmış. Işıklarla donatılmış uzun bir rıhtım, suda sallanan yarım düzine elektrikli tekneyle son buluyor. Pembe Adirondack sandalyeler sıra sıra kıyıya dizilmiş. Bir tavuk ailesi

gıdaklayarak yanımızdan geçiyor ve yavrulardan biri kumdaki tohumları gagalamak için duruyor.

Farklı koşullar altında, bu ortamı oldukça çekici bulabilirdim.

İlk bungalovun kapısında -ya da plajın hangi ucundan yaklaştığınıza bağlı olarak sonuncusunda- Naz kapının yanındaki duvarda bulunan küçük siyah bir kutuya uzun bir kod giriyor. Kapıyı açıyor ve içeri girmem için kenara çekiliyor.

"Tam bir centilmen," diye mırıldanıyorum, yanından geçerken yüzündeki ekşi ifadeyi görmezden geliyorum.

Kapı arkamızdan çarparak kapandığında sıçradım.

Naz odanın içindeki tuş takımına başka bir kod girer.

Arkamı dönüyorum, kalbim küt küt atıyor.

Tuzağa düştüm.

Bungalov bir yatak odası, oturma odası, mini mutfak ve banyodan oluşmaktadır. Ada tarzında dekore edilmiş olup çok sayıda dalgaların karaya attığı odun ve deniz kabuğu vurgusu içermektedir. Tüm mobilyalar beyazdır. Çiçek baskıları duvarları süslemektedir.

"Al."

Naz'ın sesini çok yakınımda duyunca tekrar sıçrıyorum. Dönüyorum ve işte orada, elinde küçük gümüş bir anahtar tutuyor. Bileklerimi ona doğru itiyorum.

"Bu onuru bana mı bırakmak istiyorsun?" "Sen tak. Sen çıkar."

Gözlerinde sıcaklık titreşiyor ama yüzü donuk kalıyor. Bakışlarını kelepçelere indiriyor ve elini ustaca bir hareketle çevirerek kelepçeleri çözüyor.

Kelepçeler çıktığında bileklerimi ovuyorum ve kelepçelerin tenimde bıraktığı kırmızı izlere kaşlarımı çatıyorum.

"Özür dilerim."

Ona sertçe bakıyorum, sonra bir nefes çekiyorum. "Bunu nasıl yaptığın inanılmaz."

"Ne yapmak?"

"Yalanı gerçekmiş gibi göster."

Gözleri parladı. Banyoya doğru yürümeye başlamadan önce bir süre gergin bir sessizlik içinde bana bakıyor. Kelepçeleri lavaboya atıyor, sonra lavabonun altındaki dolabı açıp içeri karıştırıyor. Avuç dolusu bandaj ve tıbbi malzemeye geliyor ve bunları tezgâhın üzerine diziyor.

Sonra aynanın önünde durur ve gömleğini çıkarır.

Kalbim yumruk gibi sıkılıyor.

Beline kadar soyunmuş, muhteşem biri. Altın rengi teni, dalgalanan kasları ve ensesinden başlayıp omurgası boyunca uzanan bir dizi dövmeyi görünce gözlerim yanıyor. Her iki kolunun iç kısmında da aynı tarzda Arapça dövmeler var.

Eğer kollarını düz tutarsa, tasarım vücudunun üst kısmında bir haç şekli oluşturacaktı.

Bir folyo paketi yırtıp açıyor, içinden antiseptik mendile benzeyen bir şey çıkarıyor ve omzunun her tarafına sürerek kanı temizliyor. Sonra başka bir paketi yırtıp açıyor ve soluk renkli bir tozu yarasının üzerine silkeliyor. "Yemek istersen buzdolabında yiyecek olacak." Aynada bakışlarımla karşılaşılıyor. Sesi bir oktav düşüyor. "Tabii orada durup bana bakmayı tercih etmezsen."

"Dövmelerinde ne yazıyor?"

Dondu kaldı. Onu şaşırttığımı görebiliyorum. Bir an sonra elindeki pakete bakıyor. O kadar sıkı tutuyor ki parmak eklemleri bembeyaz olmuş.

"Bu ..." Bir an bocalıyor, sonra devam ediyor, sesi gergin. "Bir mesaj."

Şimdi şaşırın ben oldum. "Bir mesaj mı? Kimin için?"

Başını kaldırıyor ve gözlerimiz tekrar buluşuyor. Onunkiler karanlıkla dolu. "Gözlerimi son kez kapattığımda beni karşılayacak olan şey için."

Kim değil, ne.

Tüylerim diken diken oldu.

Naz sanki hiç konuşmamışız gibi omzuyla ilgilenmeye devam ediyor, hareketleri etkili ve hızlı. Tedirgin edici bir kayıp ve özlem duygusuyla baş başa kalıyorum, daha fazlasını öğrenebilmeyi diliyorum.

İstemediğim için daha da çok diledim.

Ayakkabılarımı çıkardım ve buzdolabına yöneldim. Buzdolabında gazlı içecekler, sular, söğüş etler, peynirler ve plastiğe sarılmış bir tabak taze meyve var. Her şeyi çıkarıp yemek alanı olarak kullanılan küçük cam masanın üzerine diziyorum ve yemeğe oturuyorum.

Naz odaya girdiğinde ben bir parça beyaz kaşarı mideye indiriyordum. Benimkinin karşısındaki sandalyeye oturuyor ve bir parça kurutulmuş salam alıyor. Puro gibi yuvarlayarak büyük bir ısırik alıyor ve çiğnemeye başlıyor.

Hâlâ tişört giymiyor, lanet olsun ona.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" diyor salamın diğer yarısına bakarak.

"'O' derken mevcut durumumuzu kastediyorsanız, gözlerimin asitle oyulmasını tercih ederim."

Sandalyesinde arkasına yaslanıyor ve bacaklarını masanın altından uzatarak benimkilerin yanına getiriyor. "O zaman sadece konuşsam nasıl olur? Dinlemek ister misin?"

Ona ters ters baktım. "Bir vahşi at sürüsü bile beni sürükleyemez. Oh bekle, seninle kilitli bir odada kapana kısıldım - zaten bana ulaşamazlardı."

Gülümsemesini bastıramıyor. "Bana karşı şımarık olmana bayılıyorum, tatlım."

"Aşk" ve "sevgilim" aynı cümlede. Bu adamın muazzam cesareti. "Bana bir kez daha 'tatlım' de. Sana meydan okuyorum."

Elini çenesine götürüp ovuyormuş gibi yapıyor ama sırtıttığını görmemem için çabaladığını anlayabiliyorum.

Bu beni o kadar kızdırdı ki çığlık atabilirdim. "Tüm bunları bu kadar komik bulmana sevindim Nasir. Senin için ofiste sıradan bir gün olmalı, değil mi? Savunmasız kadınlarla flört etmek,

güvenlerinden yararlanarak onları kaçıktıkları canavarlara geri mi gönderiyorsunuz?"

Sırtışı kayboluyor. Güzel.

"Seni ona geri götürmeyeceğimi zaten söyledim."

Alaycı bir tavırla, "Sana inanmadığım için beni affet, ama şu anda güvenim kalmadı - tanıştığım bu inanılmaz adam koca bir yalancı pislik çıktı," diyorum.

Bana sabit bir şekilde bakıyor. "İnanılmaz mı?"

Gözlerimi kapatıyorum, inanamayarak başımı sallıyorum. "Tüm cümlelerin içinden seçtiğin tek şey bu mu?"

"Evet, çünkü bu bana umut veren tek şeydi."

Gözlerimi açıp ona bakıyorum, kafamdan fırlatabileceğim lazer ışınlarının onu yakmasını diliyorum. Yavaşça, her kelimeyi heceleyerek, "Hiç umut yok. Senden nefret ediyorum." Sessizce yüzümü inceliyor ve sonra sessizce şöyle diyor,

"Tamam. Sen hariç."

Ayağa kalkıyorum, sandalyemi o kadar sert itiyorum ki devriliyor. Meyve tabağını kaptığım gibi kapıyı arkamdan çarparak yatak odasına giriyorum.

Sonra sırtımı yatağa dayayıp yere oturuyorum ve başımı ellerimin arasına alıp acı içinde inliyorum çünkü o haklı.

ON ALTI

NAZ

Connor'dan telefon aldığımda çarpan kapı yüzünden duvarlar hâlâ sallanıyordu.

"Evet."

"Onu

yakaladın

mı?" "Evet."

"Maria la Gorda'daki güvenli evde olduğunuzu görüyorum. Giriş bildirimi benim tarafımdan geldi."

"Evet."

Duraklıyor. "Konuş benimle, kardeşim. Her şey yolunda mı?"

Tuttuğum ağır nefesi dışarı veriyorum ve bir elimi başımın üzerinde gezdiriyorum. "Dışarı çıkarken vurulmam ve Eva'nın beni öldürmek istemesi dışında her şey yolunda."

Önce düzeltilebilir soruna odaklanır. "Delik nerede ve ne kadar kötü?"

"Omuz. Büyük bir oyuk var ama ciddi değil." "Dikişe ihtiyacın var mı?"

"Hayır. QuikClot işe yaradı. Buradaki acil durum paketi oldukça iyi."

Connor memnun bir şekilde homurdanıyor. Kurşun yaralarına gelince, benimki olabildiğince iyi. İkimiz de cesetlerde yeterince kurşun deliği gördük.

"Tetikçi kim?"

"Onunla ilk tanıştığımda onu kurtardığım uyuşturucu satıcısı. LZ'ye giderken tesadüfen karşılaştık."

"Sen ve senin şans eseri karşılaşmaların. Temizlememiz gereken bir pislik var mı?"

Dağınıklık derken cesetleri kastediyor. "Hayır. Onları kaybettim. Gerçi kiralık arabamı mahvettiler."

"İyi ki sahte kimlikle kiralanmış," diyor sert bir şekilde.

"Evet. Yine de. Hoşuma gitti."

Uzun bir duraksamadan sonra Connor, "Görünüşe göre vurulmaktan daha büyük sorunların var" der.

"Bu biraz hafif bir ifade oldu."

"Çiçekleri dene. Bende her zaman işe yarar."

Connor'ı bir çiçekçinin koridorlarında dolaşırken hayal etmekte ne kadar zorlanıyorsa, Eva'yı da ona vermeye çalışacağım herhangi bir buketi kabul ederken hayal etmekte o kadar zorlanıyorum. Muhtemelen dişleriyle parçalardı.

"Sanırım kafamı gümüş bir tepside ona sunmazsam, boku yedim."

"Ona her zaman bir şiir yazabilirsin. Tabby bunu da sever."

Göz kırpıyorum. "Sen olduğunu bilmesem, birinin yanlış numara çevirdiğini düşünürdüm."

"Ne yani, kadını için bir şiir yazamaz mıyım?"

Sesi kızgın geliyor, ki bu da yirmi altı kişiyi öldürdüğü onaylanmış, bir adamın kafasını bir mil öteden uçurabilen bir adamda uyandırmak istediğim bir duygu değil.

"Şiirler harikadır ama ben o noktayı çoktan geçtim. Dimitri'nin adına onu izlediğimi söylediğimde beni de vurmaya çalıştı. Silahı elinden almadan önce iki el ateş etti."

"Kadınları bilirsin," diyor, sesi küçümser gibi. "Gerçekten kızgın değil, yoksa ıskalamazdı."

Connor'ın ev hayatının nasıl olduğunu düşünmek için duraksıyorum, sonra elimdeki işe devam ediyorum. "Pikap hala sıfır altı yüz saatte mi?"

"Olumlu. Bu tarafta da sizin için hazır bir düzeneğimiz var."

Buna yanıt vermem uzun sürünce Connor karanlık bir sesle ekliyor: "Her şey bitene kadar dairene dönmene izin vereceğimi sanmıyorsun, değil mi?"

"Dimitri," diyorum, ne demek istediğini anlayarak. Göreve ne olduğunu öğrenir öğrenmez gideceği ilk yer benim dairem olacak.

"Tabby ve ben sonraki adımlar hakkında konuşuyorduk. Buraya geldiğinde üzerinden geçeceğiz. Bu arada, tekrar vurulmamaya çalış."

"Anlaşıldı."

"Ve Nasir?"

"Öyle mi?"

Sesi düşer. "Eva hakkında söylediklerim konusunda beni uyarmakta haklıydın. Onu Dimitri'den uzaklaştırmamak konusunda. İşi batırmak yapılacak en doğru şeydi."

Ben cevap veremedenden bağlantıyı kesiyor.

Saatimi kontrol ettim. Teslim almaya dört saatimiz var. Kanepenin yanındaki sandalyeye çöküyorum, saatime alarm kuruyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

"Eva, uyan."

Omzunu hafifçe sarsıyorum. Yatağında yan yatmış, ölü gibi uyuyor. Onu uyandırmaktan nefret ediyorum ama saat sabahın 4:30'u ve yola çıkmamız gerekiyor.

Uykulu bir ses çıkarıp gözlerini açmadığında yatağın kenarına oturuyorum ve saçlarını yüzünden çekiyorum. Fısıldıyorum, "Kalk ve parla, tatlım."

"Git başımdan," diye mırıldanıyor, çarşafın altına girerek. "Sana kahve yaptım. Sade, şekersiz, nasıl istersen."

Bir süre sonra, "Bunu nereden bildiğini bilmek istemiyorum" dedi.

Sesi uykudan cızırtılı, ama tonunda nefret duymuyorum. Yüzümü ona gömme dürtüsü beni ele geçirdi.

ama kendimi kontrol etmeyi başarıyorum ve sadece omzunu sıkıyorum. "Temizlenmen için sana birkaç dakika vereceğim."

Yatak odasının kapısını açık bırakarak mini mutfığa gidiyorum ve yatak yaylarının gıcirtısını ve banyo kapısının kapanışını dinlerken kendi kahvemi içerek bekliyorum. Su akıyor. Tuvalet sifonu çeker. Kahvemi bitirdiğimde, gözlerini ovuşturarak yatak odasından çıkıyor.

Onu bu şekilde, uykunun ılık ve sisli ortamında görmek, içimde şimşek gibi çakan sıcak bir arzu dalgası yaratıyor.

Onunla kollarımda çıplak uyanmak.

Bir kupa uzattım. "Al bakalım. Serttir. Uyanmana yardımcı olur.

yukarı."

Yalınayak, itaatkâr bir çocuk gibi ayaklarını sürüyerek ilerliyor. Onun

saçları dağınık ve gözleri sarkık. O kadar sevimli ki onu kucaklamak, sarılmak ve her yerinden öpmek istiyorum.

Uzattığım kolumdan bardağı alıyor ve kokluyor. Sonra dikkatli bir yudum aldı. "Mmm."

Memnuniyetle iç çektiğinde, sanki piyangoyu kazanmışım gibi hissediyorum.

"İyi uyudun mu?"

Bana uykulu gözlerle bakıyor. "Elbette. Yakın zamanda bir araba kovalamacası yaşamadım ya da uyuşturucu satıcıları tarafından vurulmadım ya da tüm hayatımın bir yalan olduğunu öğrenmedim. Neden iyi uyumayayım ki?"

Kaşları kalkık, kahveden bir yudum daha alırken bardağının kenarından bana bakıyor.

Gülümsemeye karşı koyuyorum. "Doğru. İstersen meyve de var."

Bir an için cevap vermiyor. Kahvesinden biraz daha içiyor. Sesi zar zor duyuluyor, "Ona geri dönemem. Eğer beni geri götürüyorsan, lütfen ..." Bana bakıyor.

Bu bakış yüzünden kalbim göğsümde durdu.

"Yapma" diye fısıldıyor.

Kalbim yeniden başlayıp roket gibi havalanmış olsa da sesim sabit çıkıyor. "Götürmüyorum. Seni New York'a, güvenli bir yere götüreceğim. Sonra Dimitri'yi bulacağım ve onu öldüreceğim."

Gözlerimiz kilitlendi. Parmağımı prize sokmuşum gibi elektrikleniyorum. Tüm vücudum elektriklendi.

"Neden işverenini öldüresin ki Naz?"

Naz. Yüce Tanrım. Bana böyle seslenmesinin verdiği rahatlamayla neredeyse düşecektim. "Çünkü sana ne yaptığını biliyorum," diyorum huysuzca, bakışlarını tutarak. "Daha önce bilmiyordum ama şimdi biliyorum. Ve yaptığı her şeyin bedelini on kat fazlasıyla ödeyecek. Bunu çabuk yapmayacağım."

Kaşlarının arasında bir çatık oluşuyor. Alt dudağını dişlerinin arasına alıp ısıyor. Boynundaki nabız atmaya başlar.

Sert bir nefes çekiyorum, kendimi elimi uzatmamaya zorluyorum.

Onu.

Göz temasını keser ve elindeki kupaya bakar.

Elleri titriyor. Boğazını temizliyor. "Pekala. Sanırım bekleyip görmem gerekecek."

Sesi sert, sırtı kaskatı ve gerginlik vücuduna bir zırh gibi yerleşmiş. Aramıza bir duvar çöktü.

Artık uykusu yok.

Kahvenin geri kalanını lavaboya döker, sonra yatak odasına döner. Bir süre sonra ayakkabılarını giymiş ve yüzünde savaşa gidiyormuş gibi sert bir ifadeyle dışarı çıkar.

"Pekâlâ," diyor. "Hadi yapalım şunu."

Çok korktuğunu söyleyebilirim. Onu Dimitri'ye geri götürüp götürmeyeceğimi gerçekten bilmiyor. Önünde ne olursa olsun yüzleşmeye istekli olması -korkusuna rağmen gözlerinin içine bakması- onunla gurur duymamı sağlıyor.

"Seni küçük baş belası," diyorum, sesim kalın. "Seni küçük cesur baş belası. Tanıdığım askerlerin yarısı kadar bile

senin kadar cesur."

Bir an için ağlayacakmış gibi görünüyor. Sonra kendini toparlıyor, çenesini kaldırıyor ve omuzlarını dikleştiriyor. "Ortalama bir kadın her gün öğle yemeğinden önce bir askerin tüm kariyeri boyunca gösterdiğinden daha fazla cesaret gösterir. Tüm dünyayı inşa eden şey kadınların cesaretidir. Siz erkekler sadece bundan pay çıkarmayı seviyorsunuz."

Başımı sallıyorum, çünkü biri iyi bir noktaya değindiğinde bunu kabul edebilirim.

Sonra çantasını alıyorum ve yumuşak gri şafağa doğru yola çıkıyoruz, gelecek önümüzde karanlık ve belirsiz bir şekilde beliriyor.

YEDİ

EVA

Küçük uçak bizi bitki örtüsüyle boğulmuş terk edilmiş bir havaalanından alıyor. Çift motorlu Cessna'nın inişini izlerken, pilotun iniş takımlarını çatlak kaldırımda kırmayacağından ya da motorlara bir çalı kümesi sıkıştırmayacağından şüpheliyim, ama kolayca başarıyor.

O zaman Biz tırmanma içine ve
nazik sabah sis, doğru . . .

Ne?

Bilmiyorum. Naz'ın doğruyu söylediğini ummaya cesaret edemiyorum.

En kötüsüne hazırlıklı olmak daha iyi.

Bu kadar uzun süre bu şekilde hayatta kaldım: en kötüsünü bekleyin ve asla hayal kırıklığına uğramayacaksınız.

Pilotun yanında oturuyor, kokpitteki alanın çoğunu kaplıyor, başı tavana değiyor. Uzun bacakları gösterge panelinin altında sıkışmış. Dizlerini göğsüne doğru çekmiş. Arkadaki bankta benim yanımda da yer var ama o bana yer bıraktı.

Minnettar olmamak için kendimi zor tuttuğum küçük bir iyilik bu. Beni işkencecime teslim eden adama karşı minnettarlık duymaktan nefret ediyorum.

Uçuş uzun ve rahatsız. Kabin sıcak, havasız ve klostrofobik. Sinirlerim çılgın atıyor ve işemem gerekiyor. Sonunda alçalmaya başladığımızda, o kadar stresliyim ki hiperventilasyona başlıyorum.

Nefes alışımı duyan Naz geriye uzanıp dizimi sıkıyor. "Neredeyse oldu. Harika gidiyorsun."

Bu adamın kalbimi sökerken aynı zamanda nasıl bu kadar destekleyici olabildiğini anlamıyorum. Bana yalan söyledi. Gözümün içine baka baka yalan söyledi.

Elini bacağımdan itiyorum ve hiperventilasyona geri dönüyorum.

Küçük bir özel terminale iniyoruz ve taksiyle durağa gidiyoruz. Asfaltın hemen dışında bizi bir limuzin bekliyor.

Pilot motorları durdurduğunda, dehşet beni öyle bir çarpıyor ki hareket edemiyorum. Naz kapağı açtı ve bana doğru uzandı. Terden sıırılsıklam olmuş bir halde geri çekiliyorum.

"Sorun yok tatlım," diyor usulca, sıkıntımı görünce. "Sadece elimi tut. Ben buradayım. Güvendesin. Söz veriyorum, güvendesin."

Söz veriyorum. Bu sözleri onun ağzından duymak, kışımı kaldırıp harekete geçmek için ihtiyacım olan öfke desteğini veriyor.

Sanki daha önce milyonlarca kez kaçak kadınlarla başa çıkmış gibi, beni uçaktan çıkarıp limuzine sorunsuz bir şekilde bindiriyor. Sonra karşı kapıya çömelmiş, çılgınca kot pantolonuma saklayabileceğim herhangi bir silah arıyorum.

Boş şarap kovasının yanındaki bardak tutucusundan bir tirbuşon alıp cebime atıyorum, tam Naz binip otururken.

Araba hareket etmeye başladı. Naz bana baktı. "Köşeye sıkışmış bir kurt gibi görünüyorsun."

"Ben de öyle hissediyorum."

Durumumu değerlendirdikten sonra yolculuğumuzun bir sonraki ayağı için bana bir güzergah vermenin zamanının geldiğine karar verdi. "Buradan Manhattan'a arabayla yaklaşık bir saat sürer. Metrix'in merkezi Meatpacking Bölgesi'nde, Hudson Nehri'nin yakınında."

Meatpacking. Kesime götürülen inekleri zihnimde canlandırıyorum ve nasıl hissettiklerini tam olarak anlayarak ürperiyorum.

Naz kendinden emin bir şekilde, "Bina Fort Knox'tan daha güvenli. Göreceksiniz. Biri üzerimize nükleer bomba atmadığı sürece içeri giremeyecekler."

Dimitri'nin New York'un tüm ilçelerini yok edebilecek kadar bol miktarda silaha sahip olduğundan bahsetmiyorum, çünkü bunların hepsi bir oyun olabilir. Bir strateji. Eva'yı sakın tut ki kaçmaya çalışmasın. Ya da çılgılık atıp dikkat çekmesin.

Ya da tirbuşonla boynundan bıçaklamak.

"Connor, Tabby ve ekibin geri kalanıyla tanışacaksın. Onları seveceksin. Özellikle Tabby, sanırım. Connor'ın karısı. İkinizin pek çok ortak noktası var."

"Ne, vajinalar mı?"

Ukala bir cevap bekliyorum ama Naz, "Hayır, onun da bir Dimitri'si vardı" diyor. Bana doğru baktı. "Sadece kardeşiydi."

Vardı. Was. Geçmiş zaman.

Kalbim hızla çarpmaya başladı. "Ne oldu?"

Bakışları benimkilerle aynı hızda kalıyor ama sesi düşüyor. "Connor onun icabına baktı. Tıpkı senin için Dimitri'nin icabına bakacağım gibi."

Adrenalinden ve sayılamayacak kadar çok duygudan başım dönmüş bir halde gözlerimi kapatıyorum, başımı koltuk başlığına yaslıyorum ve titrek bir nefes veriyorum. "Lütfen artık konuşmayı kesebilir miyiz? Yaklaşan çöküşüme konsantre olmam gerekiyor."

"Elbette."

Derin nefes aldığını duyuyorum, ağırlığının yanımdaki koltukta kaydığını hissediyorum. Ayrıca vücut ısını, her zaman kaslı uzuvlarından yayılan sıcaklığı hissediyorum ve elini tutmayı o kadar çok istiyorum ki midem bulanıyor.

Bende derin bir sorun var. Onu hala

istiyorum. Hala ona karşı hislerim var.

Yardıma ihtiyacım var.

Sürüyoruz. Zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum, onun yerine kalbimin atışlarını sayıyorum, yolun sesini arabanın altına bırakıyorum.

tekerlekler beni uyuşturuyor. Araba durmak için yavaşladığında göz kapaklarımı açıyorum ve dik duruyorum.

"Sakin ol," diyor Naz, kansız yüzüme bakarak. "Biz buradayız."

Avucumun topuğunu cebimdeki tirbuşonun üzerine sürüyorum ve bir çığlığı yutuyorum.

Sürücü camını indiriyor ve bir güvenlik kutusuna konuşuyor. Dikenli tellerle çevrili uzun bir duvarla çevrili sağlam çelik bir giriş kapısının önünde durduk. Birkaç dakika içinde kapı açılıyor ve tekrar hareket etmeye başlıyoruz. Önümüzde geniş bir park alanı ve tüm pencereleri karartılmış üç katlı kırmızı tuğlalı bir bina var. Dehşetim artarken binaya doğru ilerliyoruz ve ana girişin önünde duruyoruz, en az on fit genişliğinde çekiçli çelik bir kapı.

Naz limuzinin kapısını açar ve inerek elini uzatır.

Ben kıpırdamayınca eğilip içeri bakıyor.

"Yapamam," diye fısıldıyorum, sesim boğazıma düğümleniyor. "Beni zorlama."

Dudaklarını büzerek bunu düşünür, sonra doğrulur. Arka cebinden şık siyah bir telefon çıkarır ve bir numara tuşlar.

"Evet," diyor hat cevaplandığında. "Ama önce siz çıkabilir misiniz?" Kısa bir duraklama. "Dimitri'nin içeride olduğunu düşünüyor." Bir duraklama daha. "Evet, biliyorum ama durum bu!" Bir süre dinler, sonra "Anlaşıldı." der.

Telefon bağlantısını kesiyor ve eğilip tekrar bana bakıyor. "Connor ve Tabby merhaba demek için dışarı çıkıyorlar."

Merhaba demek için mi?

Büyük çelik kapı sessiz raylar üzerinde kayarak açıldığında ve orada duran adamı gördüğümde dehşetim daha da artıyor.

Baştan aşağı siyahlar içinde, savaş botları ve beline bağlı bir silahı var. Saçları da siyah ve kafatasına yakın bir şekilde kırpılmış. Şişkin pazuları devasa göğsünün üzerinde çapraz duruyor. Bacaklarını iki yana açmış. En az altı yaşında.

Bir buçuk metre boyunda ve rahatlıkla 250 kilo. Naz'ın büyük olduğunu sanırdım ama bu adam bir dev.

Ve yüzünde bir seri katilin altına sıçmasına neden olabilecek bir ifade var.

Sonra gülümseyen bir kızıl saçlı yanına gelir, ayak parmaklarının üzerinde durup yanağına bir öpücük kondurur ve adam gözle görülür bir şekilde erir. Dönüp ona bakıyor ve kocaman, sevecen bir sırıtışa dönüşüyor.

Aşık olduğu için ya da komik olan kıyafeti yüzünden gülümsüyor olabilir.

Japon Harajuku kızları ile gotik rockçıların karışımı gibi görünüyor. Alevli kızıl saçları atkuyruğu şeklinde. Ekose Katolik kız öğrenci eteği dar ve kısa. Sıcak pembe çorapları uyluğun ortasında, siyah deri bağcıklı burnu açık çizmelerin başladığı yerin hemen üzerinde bitiyor. Boynunu kalın bir zincir gerdanlık çevreliyor ve kollarından birinde bilekten omuza kadar dövme var.

En uyumsuz olanı ise, üzerinde kafasında pembe bir fiyonk olan beyaz bir çizgi kedi resmi bulunan, göbeğini açıkta bırakan siyah tişörtü.

Bu Tekir'in sütyen giymediği ve göğüs uçlarının delinmiş olduğu çok açık.

Ondan hemen hoşlandım.

Naz'a doğru yürüdü ve merhaba dedi. Sonra bana bakmak için eğildi. "İçeri girmemin bir sakıncası var mı?"

"Gizlenmiş silah taşıyor musunuz?" "Hayır."

"Zehir mi?"

"Hayır."

"Klorofil, kelepçe ya da tıkaç?"

"Hayır. Kloroformu kastediyorsanız, o da bende yok."

"Ah. Doğru. Tamam, içeri gel."

Tabby uzun deri koltuğun üzerine kayıyor, kapıyı arkasında açık bırakıyor ve gülümseyerek bana dönüyor. "Merhaba. Ben Tabby." Elini uzattı.

"Ben Eva." Siyasi bir zirvedeki devlet liderleri gibi resmen tokalaşıyoruz.

"Naz bize Dimitri'nin burada olduğunu düşündüğünüzü söyledi. Sizi temin ederim ki burada değil."

Güzel, berrak yeşil gözleri var, dış köşeleri bir kedininki gibi yukarı doğru eğik. Bacakları da bir dansçınıninki gibi. Eğer bu kadar çirkin giyinmemiş olsaydı, şimdiye kadar gördüğüm en güzel kadın olabilirdi.

Ama belki de mesele budur. Her kadın "güzel" olarak görülmek istemez. Özellikle de zeki ve güzelse, ki bu durumda çoğu insan zeki olduğunu göremez.

"Botlarını beğendim." dedim.

Memnun bir şekilde bacağını uzatıyor. "Çok şirinler, değil mi? Nieman'dan indirimde aldım. Orada asla platform stiletto bot bulamam, ama çılgın bir ayakkabı indirimi vardı ve ben de 'Oh lanet olsun, gidip bir bakayım' dedim. Gördüğünüz gibi şansım yaver gitti. Beyazını da aldım."

"Dimitri'nin içeride beni beklemediğini nereden bileceğim?"

Ani çıkışım onu şaşırtmadı. Başını eğiyor ve bir an için sorumu düşünüyor. "Bilmiyorsun. Sana bir silah versek daha mı iyi hissedersin?"

Şoku atlattıktan sonra, "Evet" dedim. "Yarı otomatik Glock kullanmayı biliyor musun?"

"Eğer mermi atıyorsa, nasıl kullanacağımı biliyorum."

Tekrar gülümsüyor. "Senden şimdiden hoşlandım." Dönüyor ve açık kapıdan dışarı bağılıyor, "Tatlım! Sana ihtiyacımız var!"

Connor yanımıza geliyor, dev pençelerini dizlerinin üzerine koyuyor ve bize bakmak için eğiliyor.

Tabby, "Silahını bana ver." diyor.

Connor bir süre ona, sonra bana, sonra tekrar ona bakıyor. Kesin bir dille, "Prenses." dedi.

"Bu gece kanepede yatmak istemiyorsan, ver şunu, kavanoz kafa."

Gözlerini kısa süreliğine kapatıyor, başını sallıyor ve sonra doğruluyor. Sonra kemerindeki bloklu siyah silahı çıkarır ve isteksizce Tabby'ye uzatır.

Bana döndü ve silahın çalışan parçaları ve güvenlik özellikleriyle ilgili teknik bir açıklamaya başladı. Sanki üreticinin ürün sayfasından okuyor gibiydi. Bitirdiğinde silahı iki eliyle bana uzatıyor. "Ben 38'lik bir revolveri tercih ederim ama sevgilim altıpatlıların kızlar için olduğunu düşünüyor."

Gülümsemesi tatlı bir hal alıyor. "Ya da belki erkeklerin işi bitirmek için bizim iki katımız kadar mermiye ihtiyacı vardır."

Bu kadına aşık olabilirim.

"Teşekkür ederim," diyorum Glock'u elinden alırken. Sert bir nefes üflüyorum. "Bu beni daha iyi hissettiriyor."

İçinde mermi var mı diye hazneyi kontrol ediyorum, ki var. Sonra dolu olup olmadığını görmek için şarjörü kontrol ediyorum, ki o da dolu. Sonra öne doğru oturuyorum ve silahı kot pantolonumun içine, sırtımın alt kısmına sokuyorum.

"Sizi içeri götürüp etrafı gezdirmek ve dinlendikten sonra sizinle oturup konuşmak istiyorum. Naz'la birlikte birkaç gün kalabileceğiniz odalarımız var, biz de-"

"Onunla kalmayacağım," diye araya giriyorum, sesim düz.

Tabby omuz silkiyor. "Tamam. Demek istediğim, seni güvenli eve yerleştirmeden önce biraz rahatlamak istersen burada yerimiz var."

"Güvenli ev mi?"

Tabby tereddüt ettiğimi hissediyor ve bana anlayışlı bir bakış atıyor. "Bunun boktan bir durum olduğunu biliyorum. Ama sonuçta sana yardım etmemizi isteyip istemediğine sen karar vereceksin. Kimse sizi isteğiniz dışında bir şey yapmaya zorlayamaz." Sesi yumuşuyor. "Eminim bunu zaten yeterince yaşadınız."

Başımı çevirdiğimde sesi tekrar pratikleşiyor. "Bununla birlikte, otuz günden daha uzun süre tek başınıza hayatta kalma şansınızın yaklaşık yüzde on iki olduğunu söylemeliyim."

Başımı çevirip ona bakıyorum ve o yine omuz silkiyor. "On bir nokta dokuz, ama yuvarladım. Mesele şu ki

Dimitri'nin kaynakları çok geniş ve sen yalnızsın. Tabii bizimle birlikte değilseniz, ki umarım öyle olursunuz."

Bir duygu dalgasına kapılıyorum ve konuşmadan önce birkaç kez yutkunmak zorunda kalıyorum. "Naz'ı beni gözetlemesi için tuttu."

"Teknik olarak o bizi tuttu, biz de Naz'ı tuttuk ama evet." "Bana söylediğin tek kelimeye nasıl güvenebilirim? Nasıl güvenebilirim?"

Planının o benim için gelene kadar beni burada tutmak olmadığını biliyor musun? Bunların gerçek olduğunu nereden bileceğim?"

"İçgüdülerinizi dinlersiniz," diye anında yanıt geliyor. "Ve sonra karar verirsin. Hayatın boktan gösterisinde yol almanın başka bir yolu varsa da ben bilmiyorum."

Bana açık ve sakın bir ifadeyle bakıyor. Naz'ın Tabby'nin kendi Dimitri'si olduğunu söylediğini düşünüyorum ve bunun da bir yalan olup olmadığını merak ediyorum.

"Adı neydi?" Yüzünü inceleyerek sessizce soruyorum.

"Kim?"

"Tacizciniz."

Yüzü soluklaşıyor. Gözbebekleri büyür. Kucağında birleştirmeden önce ellerinden ince bir titreme geçer. "Søren. O benim üvey kardeşimdi. Zeki ve güzeldi ama aynı zamanda bir canavardı. Ben dahil pek çok insana çok kötü şeyler yaptı."

Sesi sabit ama alttan alta acı ve öfkenin aktığını duyuyorum. Hâlâ kapanmamış eski yaraları hissediyorum.

Buna her şeyden çok inanabilirim.

"Ama sen hayatta kaldın," diyorum. "Ben de öyle. Hadi içeri girelim."

Kapımı açıyorum ve parlak sabah güneşine çıkıyorum. Naz, Connor'la birlikte binanın girişinde duruyor.

Beni izliyor.

Bekliyorum.

SEKİZ

NAZ

Dışarı çıkıyor. Tanrıya şükür.
Tabby'ye çok şey borçluyum.

İfademi soğukkanlı tutarak Eva'nın limuzinden inip arka tarafa doğru yürümesini izliyorum. Tabby'nin inip kapıyı kapatmasını bekledikten sonra Connor ve benim durduğumuz yere doğru onu takip ediyor. Tabby'nin hemen yanında duruyor, onlar yaklaştıkça ona endişeli bakışlar atarak yakın duruyor.

Arabada her ne konuşulduysa, Eva ona güveniyor gibi görünüyor. Ya da en azından benim gibi onu öldürmek istemiyor. "Eva, Bu o benim Koca, Connor," diyor ki Tabby,

Ona doğru işaret ederek.

Connor gürleyen bariton sesiyle, "Tanıştığımıza memnun oldum Eva," diyor.

Gözlerini kısarak onu bir aşağı bir yukarı süzüyor.

Tabby Connor'a bir el sallıyor. "Maço erkek havasının seni kandırmasına izin verme. O tam bir lokum."

Connor ters ters bakıyor. "Maço bir hatmi, kadın."

Tabby ona bir öpücük verir. "Süper kaslı bir maço lokum, tatlım, evet. Ben de bunu kastetmiştim."

Connor biraz yumuşamış görünüyor. "Hmpf."

Tabby ve Eva, kadınların paylaştığı tüm o gizli kadınca şeylerle dolu bir bakışmayı paylaşıyor, sonra Tabby, "Tamam çocuklar. İçeri giriyoruz. Önce bayanlar."

Connor ve ben kenara çekilip kızların yanımızdan geçmesine izin verdikten sonra onları içeri kadar takip ediyoruz. Çelik kapı gürültüyle arkamızdan kapandığında Eva irkildi. Ama omuzlarını dikleştirdi ve yürümeye devam etti. Onunla bir kez daha gurur duyuyorum.

Connor'ın silahı kesinlikle sakın kalmasına yardımcı oluyor, ama yine de. Bunun onun için korkunç olduğunu biliyorum. Bana kalsa, onu en yakın boş odaya götürür ve kendini daha iyi hissedene kadar tutardım ... ama bunun onu sadece daha kötü hissettireceğini biliyorum.

Connor, yanında gergin bir şekilde yürüyen bana bakarak, "Sakin ol kardeşim," diye mırıldanıyor. "Silahım onda ve henüz seni vurmadı."

"Neredeyse öyle olmasını dileyecektim. Kendini daha iyi hissetmesini sağlayabilir."

Kıkırdıyor. "Zamanı geldiğinde, seni iyice azarlamasına izin ver ve orada oturup başını sall. Sözünü kesme. Bitirdiğinde, söylediği her şeye katıl ve ona güzel olduğunu ve onu hak etmediğini söyle. Bu onu daha iyi hissettirecektir."

"Çok kolaymış gibi söylüyorsun."

"Oh, sonra da seni vurabilir. Bunun garantisi yok. Ama bunu yaptığında kesinlikle daha iyi hissedecek."

"Bilge tavsiyen için teşekkürler." diyorum.

Omzuma vurdu. "Ne zaman istersen, kardeşim. Her zaman."

Tabby bizi Metrix'in derinliklerine götürürken, daha önce buraya hiç gelmemiş biri gibi Eva'nın gözlerinden görmeye çalışıyorum. Tavanlar yüksek, ışıklar alçak ve sıcaklık serin. Cilalı beton zemin ince, pahalı bir parlaklık yayıyor. Siyah bilgisayar kuleleri, yanıp sönen, hafifçe uğuldayan sıralar halinde kuzey duvarı boyunca uzanıyor. Kulaklık takmış sert çeneli adamlar klavyelerin başında oturuyor ve doğu duvarındaki düzinelerce bölmeden parlayan video ve TV ekranlarına bakıyor. Kilitli, arkadan aydınlatmalı silah kasaları askeri bir hassasiyetle sergileniyor

güney duvarı boyunca. Genel etki, bir tür Mission Impossible ya da The Bourne Identity.

Birkaç köşeyi döndükten sonra Connor'ın ofisindeyiz, iş için mülakata girdiğim yerde. Adamın kendisi gibi oda da büyük, korkutucu ve tamamen siyah döşemeli.

Eva kapının hemen önünde durur, hızlı ve değerlendirci bir bakışla her şeyi inceler. Duruşu hâlâ sert ve ifadesi hâlâ temkinli ama odanın boş olduğunu görünce gözle görülür bir şekilde rahatlıyor.

Dimitri'nin Connor'ın devasa siyah meşe masasının arkasında oturduğunu görmek için kendini hazırlıyor olmalıydı.

"Oturmak ister misiniz?"

Eva'ya hitap eden Tabby, elini Connor'ın masasının önündeki büyük sandalyelerden birine doğru uzatıyor.

"Ayağa kalkacağım." Birkaç adım geri çekilir, sırtını duvara yaslar ve açık kapıya yakın durur.

Hala kendini destekliyor. Tüm bunları yaşarken onu izlemek göğsümü ağrıttıyor.

"Nasir, sen şuraya otur." Tabby kapının karşısındaki köşede, Eva'dan en uzakta olan sandalyeyi işaret ediyor. Sonra Connor'ın masasının ucuna tünüyor, o da cüssesini masasının arkasındaki kaptan koltuğuna indiriyor ve parmaklarını karnının üzerinde birleştirerek arkasına yaslanıyor.

Sonra hepimiz Eva'ya bakar ve bekleriz.

Dudaklarını ıslatır. Nefes alıyor. Sonra "Dimitri sana ne kadar ödedi?" dedi.

Havadan sudan konuşmada hâlâ berbatım.

Connor hafifçe, "Bunun neden önemli olduğunu merak ediyorum." diyor.

"Nasir'in ruhunu satın almak için ne kadar para gerektiğini bilmek istiyorum" diye karşılık verir.

Connor kaskatı kesildiğimi görünce bana uyarıcı bir bakış fırlatıyor. Kendimi rahatlamaya zorluyorum, tek yapmak istediğim ayağa kalkıp bağırmak olmasına rağmen sandalyeye geri oturuyorum.

Connor, "Sana bir konuda açıklık getireyim de hepimiz aynı fikirde olalım," diyerek dikkatini

Eva'ya döndü. "Bu odada senden başka kimse Dimitri'nin sana ne yaptığını bilmiyordu. Bilseydik işi asla kabul etmezdik. O benim uzun süredir müşterim olan birinin oğlu-"

"Viktor'u tanıyor musun?" Eva şaşırarak araya girer.

"Evet. İyi bir adamdır. Oğlunun nasıl böyle ters gittiği hakkında hiçbir fikrim yok ama olur böyle şeyler." "Sen de onu tanıyor gibisin." demeden önce bir an duraksıyor.

Eva yere bakıyor. Sesi sessizdir. "Birkaç kez karşılaştık. Bana karşı hep nazikti. Bildiğini sanmıyorum."

"Ben de öyle düşünmüyorum," diyor Connor, "ama Dimitri için işi kabul etmemizin tek nedeni o. Viktor oğlunun yardıma ihtiyacı olan bir sorunu olduğunu söyledi. Dimitri'nin ne istediğini bildiğinden bile emin değildim ama ben aradım. Dimitri bana karısının yine kaçtığını söyledi-"

"Karım mı?" Eva dehşetle başını kaldırır. "Biz evli değiliz!" Tabby nazikçe, "Bunu artık biliyoruz," der.

Eva bana bakıyor. İkiyle ikiyi bir araya getirdiğini görüyorum ve göğsümü delip geçmek üzere olan kurşuna karşı kendimi hazırlıyorum.

Connor kararlı bir şekilde, "Nasir işi patlatmamız için ısrar eden kişi," diyor. Onun da beni vurmak üzere olduğunu anlayabiliyor. "Eğer beni arayıp bir şeyler döndüğünü ve kontrol etmemiz gerektiğini söylemeseydi, şu anda olduğun yerde duramazdın."

"Hayır, hâlâ Cozumel'de güvenebileceğimi düşündüğüm bir adam tarafından gözetleniyor olurdum."

"Eğer ona güvenemeyeceğinizi düşünüyorsanız, düşündüğüm kadar zeki değilsiniz demektir," diyor Tabby, sesinde herkesi susturmaya yetecek kadar keskin bir tonla.

Kadınlar birbirlerine bakarlar. Odadaki gerilim çatırdıyor. Sonunda Eva acımasızca şöyle der: "Kendinizi benim yerime koyun. Müvekkiliniz tarafından yedi yıl boyunca rehin tutuldum, dövüldüm ve tecavüze uğradım."

Dehşetten boğuk bir ses çıkarıyorum ve Eva donuk bakışlarını bana çeviriyor. Sonra beni kemiklerime kadar kesiyor.

"Evet, tecavüze uğradım. Yoksa bunun için yalvardığımı mı düşündün?"

Törpüledim, "Tatlım-"

Connor sert bir şekilde araya giriyor, "Dik şunu kardeşim."

Eva bakışlarını tekrar Tabby'ye çevirir. "Dediğim gibi. Hayatım cehennem gibiydi ama birçok denemeden sonra sonunda kaçmayı başardım. Kendime yeni bir hayat kurdum. Bir iş buldum. Bir daire tuttum. Nefes alabiliyordum. Birkaç ay sonra, kabuslar o kadar sık gelmemeye başladı. Her şey çok daha iyi, ama ben ..."

Nefes almak için duraklıyor. "Ben yalnızım. Annem öldü, arkadaşlıklar kuramıyorum çünkü çok kırıldım ve bir erkekle normal bir ilişki kurma umudum yok. Ve sonra o ortaya çıktı. Ve o ... olduğu her şey. Kendimi mutlu hissediyorum. Güvende hissediyorum. Sonra her şeyin yalan olduğunu anladım, çünkü o şeytandan maaş alıyordu."

Bana bakmıyor. Muhtemelen en iyisi bu. Eğer gözlerini bana doğru çevirirse, bu sandalyeden atlayıp doğruca ona gideceğimi biliyorum.

Bir anlık sessizlikten sonra Tabby, "Tamam, her şeyden önce? Sen kırık değilsin. Sadece eğilmişsin."

Eva küçük, düzensiz bir kahkaha atıyor ve gözlerini siliyor.

"Ve ikinci olarak, kendinizi Nasir'in yerine koyun."

Eva'nın burun delikleri öfkeyle alevlendiğinde Tabby, "Evet. Yap o zaman. Çünkü olay şu." Beni işaret ediyor. "Bu adam senin için hayatını tehlikeye atıyor. Nasir'in firar edip seni de yanında götürdüğünü öğrendiğinde Dimitri'nin ne yapacağını sanıyorsun? Sence ellerinin tozunu alıp bu işin peşini bırakacak mı?"

Eva çenesini sıkıyor ve hiçbir şey söylemez.

"Ben de öyle," diyor Tabby. "Bu ikinci nokta. Üçüncü nokta ise, sen ona tacizden söz eder etmez Nasir'in tüm operasyonun fişini çekmiş olması. Ve karakteri hakkında bildiklerime bakılırsa, Dimitri'nin planında rol oynadığı için kendini senden daha fazla çarmıha geriyor."

Devam etmeden önce bunun içine işlemesine izin veriyor. Midem o kadar çok düğümlendi ki, çözülebileceklerinden emin değilim.

"İşte gerçekler. Dimitri bize şımarık, olgunlaşmamış karısının yine kaçtığını söyledi. Bize nereye gittiğini bildiğini ve sadece bir süreliğine ona göz kulak olmamızı istediğini söyledi. Onu rahat bırakacağını söyledi. İçinden atmasını istiyordu ama küçük macerasına çıkarken güvende olduğundan emin olması gerekiyordu. Gittiği için yıkılmış gibi konuşuyordu. Biz de babasına iyilik olsun diye bu işe bir adam koymayı kabul ettik.

"Burada belirtmeliyim ki bu Nasir'in Metrix'teki ilk işiydi, yani müşterimizin sözde karısıyla kaçtıktan sonra onu işte tutacağımıza dair bir beklentisi yoktu. Yani sadece hayatını riske atmakla kalmadı, işini ve hatta tüm kariyerini de riske attı. Çünkü Connor ve ben Nasir'in sabıka kaydında yapacağımız birkaç basit değişikliklerle bir daha çalışma ihtimalini kolayca ortadan kaldırabilirdik."

Eva Connor'a göz kırptığında, "Bir adama pedofili suçundan birkaç mahkûmiyet vererseniz, iş bulma şansı ortadan kalkar" diyor.

Ben de, "Tanrım, teşekkürler. Hatırlat da bir daha asla seninle ters düşmeyeyim."

Sesi daha yumuşak olan Tabby, "Nereden geldiğini anlıyorum Eva. Gerçekten anlıyorum. Senden tek istediğim büyük resme bakman. Nasir'i tamamen silmeden önce beynini tüm gerçekler etrafında sarmak için biraz zaman ayır. Çünkü siz çok tatlı bir çiftsiniz."

Eva şaşkınlıkla ona bakar. Tabby omuz silkiyor. "Senden çok hoşlanıyor. İnanamayacağın kadar."

Eva şaşkın bakışlarını bana çeviriyor. Bu küçük mücevher için Tabby'ye vurmak isterdim ama Eva'nın ifadesi dikkatimi dağıtıyor.

"Yerinde kal kardeşim," diye mırıldanıyor Connor, Eva'ya bakarken yüzümdeki ifadeyi yakalıyor.

Ellerimi sandalyenin kollarına doluyor ve hareketsiz kalmak için mücadele ediyorum.

Eva gözlerini kapatıyor, ellerini saçlarında gezdiriyor ve derin derin nefes alıyor. Nefes veriyor, sonra kollarını

taraflar. "Sanırım bir içkiye ihtiyacım var."

Tabby, "Ben içki içmem ama mutfak çocuklar için dolu." diyor.

"İçki içmiyor musun?" Eva yüzünü buruşturdu. "Üzgünüm, arkadaş olamayız."

Bir süre sonra birbirlerine gülümsüyorlar. Bir tür ses çıkarmış olmalıyım, çünkü Connor bana "Kal" diye hatırlatıyor.

Tabby ayağa kalkıyor. Arkasına bile bakmadan Eva'nın koluna giriyor ve onu odadan çıkarıyor, "Zehirin ne kızım? Hayır, dur tahmin edeyim-rum."

"Bunu sana Nasir de mi söyledi?"

"Hayır. Ben sadece bir dahiyim. Söylesene, Hello Kitty'yi bilir misin?"

Bir köşeyi dönüp gözden kayboluyorlar. Tüm hava büyük bir gürültüyle göğsümü terk ediyor.

Connor sandalyesinde dönüyor ve bana bakıyor. "Bence gayet iyi gitti."

"Bunu tansiyonuma söyle. Bir çeşit kalp krizi geçiriyorum."

"Kendini toparlamak için beş dakikan var, çünkü iş konuşacağız."

Ayağa kalkıp odanın içinde dolaşıyorum, daha fazla oturamayacak kadar gerginim. "Hadi yapalım şu işi."

Connor şimdiye kadar tanıdığım herkesten daha sakin olabiliyor. Sadece gözbebekleri hareket ederek beni izliyor, tüm kasları gevşemiş ama kontrol altında tutulan agresif bir eylem hissi veriyor. Sahip olmayı çok istediğim bir yetenek, özellikle de şu anda.

"Dimitri konusunda ne yapmak istediğini düşündün mü?"

Dönüp Connor'a bakıyorum. "Evet, bunu düşündüm. Onu dışarı çıkaracağım."

Connor sanki ilahi bir müdahale bekliyormuş gibi tavana bakar. "Hiç tahmin etmezdim."

"Onun paçayı sıyırmasına izin vereceğimi düşünmüyorsun, değil mi?"

"Hayır." Bakışlarını bana yöneltti. "Ve bu bile "Yaptığı diğer tüm kötü şeyleri öğrenmeden önce."

Masasının üst çekmecesinden bir dosya klasörü çıkardı. Masanın üzerinden bana doğru kaydıldı. Aldım ve sayfaları çevirip raporları okumaya başladım.

Sonra otururum.

"Uyuşturucu. Silahlar. İnsan kaçakçılığı," diyor Connor. "Adamımız hepsiyle ilgileniyor ve büyük işler yapıyor."

Dimitri'nin bir depoda tüfek kasalarını incelediği, Dimitri'nin bir rıhtımda durup üç adamla birlikte evrakları incelediği, Dimitri'nin bir gece kulübünün dışında kaldırıma dizilmiş, sinmiş altı genç kıızı incelediği grenli siyah-beyaz görüntülere bakıyorum.

"Bu fotoğrafları nasıl aldın?"

"Tabby gezegendeki herhangi bir güvenlik kamerasını hackleyebilir. Ya da gezegenin yörüngesindeki herhangi bir uyduya. Ya da başka herhangi bir şeye."

Kaşlarını kaldırarak ona baktığımda gülümsüyor. "Ulusal Güvenlik İdaresi'nin ana bilgisayarını hackledi ve ona bir danışmanlık işi teklif ettiler. Şimdi ABD hükümetinden tam destek alarak hackliyor. Sam Amca bu kadar derine inebilen herkesi sever."

"Kesinlikle öyle," diye mırıldanıyorum, babamı düşünerek.

"Ancak elimizdeki sorun iki yönlü. Birincisi, Dimitri'nin babası. Dimitri'nin başına gelen hiçbir şeyin izi bize kadar sürülemez. Eğer oğlunun neye bulaştığı hakkında bir şey biliyorsa, oğlunun cesedi sahile vurduğunda bunun sebebinin bazı kötü aktörler olduğunu düşünecektir. Ama içgüdülerim öyle düşünmediğini söylüyor, bu yüzden bunu kazara olmuş gibi göstermelisin."

Karanlık bir şekilde, "Bir bedene acı çektirmenin iz bırakmayan yolları da var" diyorum.

Connor gülümser. "Kesinlikle. İkinci sorun Dimitri'nin senin geldiğini görememesi. Bu da sende, Eva'da ya da tüm operasyonda bir sorun olduğunu bilemeyeceği anlamına geliyor."

"Bu da demek oluyor ki bir sonraki check-in işlemimden önce Rusya'ya giden bir uçağa binmem gerekiyor."

"Aynen öyle."

"Altı gün içinde."

"Tamam. Yani biraz zamanımız var." Parmaklarını masaüstüne vuruyor, gülümsemesi daha da genişliyor. "Bu süreyi mevsim çiçeklerini ve bir aşk sonesi yazmanın doğru yolunu öğrenmek için kullanmanı öneririm."

Ona bakıyorum. "Bundan zevk alıyorsun, değil mi?"

Sırıtmaya başladı. "Değişiklik olsun diye köpek kulübesinde olmamak güzel, kardeşim."

Durum berbat olsa da ben de sıırtmaya başlıyorum. "Tanrım."

"Krakerde." Ayağa kalkıyor. "Hadi, sana biraz yemek getirelim, sonra da nerede uyuyacağını göstereyim. Biraz kestirmeye ihtiyacın var gibi görünüyor. Karşılıksız aşk adrenalleri öldürür."

"Neden bunun sonunu asla duyamayacağım hissine kapılıyorum?"

Connor gülüyor. "Çünkü değilsin kardeşim. Al bakalım."

"Bu kadar eğlenceli bulmana sevindim" diye homurdanıyorum ve onu kapıya kadar takip ediyorum.

NINETEEN

EVA

Asansöre binmeden önce Tabby beni binanın ana katının geri kalanında kısa bir tura çıkarıyor. Üzerinde "Double Take" yazan bir düğmeye basıyor ve asansör aşağı inmeye başlıyor.

"Aşağı mı iniyoruz?" Şaşkınlıkla sordum.

"Ana katın altında her biri bir üsttekenden daha güvenli dört kat var."

Düğmelerin olduğu paneli inceliyorum. Sayılar yerine her birinin bir adı var. Üçüncü seviyenin adı "Round House." İki numaranın adı "Hızlı Tempo" ve en alttaki bir numaranın adı "Horozlu Tabanca".

Bu isimleri üniversitede aldığım bir dünya politikası dersinden hatırlıyorum. Yakın bir nükleer savaş için askeri kodlarının "Horozlu Tabanca" olmasının ne kadar benzersiz bir Amerikan tarzı olduğunu hatırlıyorum. Yani Vahşi Batı, milyarlarca insanın ölümü olasılığını, bir salonun dışındaki tozlu bir ana caddede çatışmaya giren kovboylarla bir Hollywood aksiyon macerasına dönüştüren bir maço umursamazlığı ile.

"Bunlar DEFCON seviyeleri."

Tabby bana gülümsüyor. "Çok iyi. Az önce bulunduğumuz ana kat 'Fade Out', yani en düşük hazırlık seviyesi, ama herhangi bir 'normal' binaya kıyasla son derece güvenli. Sokaktan girdiğiniz çelik kapının her iki tarafındaki duvarlara iki makineli tüfek monte edilmiş. Bütün

Arazinin çevresi patlayıcılar ve bubi tuzaklarıyla çevrili, bu nedenle kapıları ve dikenli telleri geçenleri eğlenceli sürprizler bekliyor. Yerin üstündeki ana bina patlamaya dayanıklı, kurşun geçirmez ve dört haftaya kadar serpinti sığınağı olarak çalışabilir, ancak gerçek acil durumlar için beş yıla kadar 'Cocked Pistol' ile hayatta kalabiliriz."

Ona bakıyorum. "Gerçek acil durumlar mı?"

"Armageddon, sanırım," diyor gülerek ve elini sallayarak. "Balım hazırlık konusunda çok titizdir."

Bunun beni daha iyi mi yoksa daha kötü mü hissettirdiğine karar veremiyorum.

Asansör kapıları açık mutfak, yemek alanı ve tuğla duvara asılı büyük bir düz ekran TV ile tamamlanan oturma odası ile aydınlık bir ana alana açılıyor. Arka taraftaki bir koridorda Tabby'nin söylediğine göre en-suite yatak odalarına açılan birkaç kapı var.

"Mahremiyeti sağlamak istiyorsanız her oda on altı haneli bir kodla kilitleniyor, ancak burada kaldığınız süre boyunca kimse sizi rahatsız etmeyecek."

On altı haneli. Küba'daki güvenli ev gibi. "Bu kadar rakamı arka arkaya hatırlayamıyorum."

"Dört tane seç ve dört kez tekrarla o zaman. Buzdolabı dolu, dondurucu ve kiler de öyle, ama özellikle yemek istediğiniz bir şey varsa bana haber verin. Her odada güvenli internet bağlantısı olan bilgisayarlar var, ancak tüm trafiğin izlendiğini unutmayın." Gülümsemesi alaycı bir hal alıyor. "Sırf eğlence olsun diye aklınıza gelebilecek tüm müstehcen porno sitelerini ziyaret etmelisiniz. Üst kattakiler çıldıracak."

İçeri girdiğimizde bilgisayar ekranlarına bakan granit çeneli adamların sıralarını hatırlıyorum. "Porno pek bana göre değil."

Omuz silkiyor. "Benimki de öyle, ama arada bir rütbelileri kızdırmak eğlenceli oluyor."

Connor'ın eli kolu bağlı.

Tabby bana odaları kısa bir tur attırdıktan sonra, "Eee, herkesin önünde sormak istemediğin soruların olacak."

çocuklar." Yaşam alanındaki büyük siyah deri koltuklardan birini işaret ediyor. "Oturalım mı?"

"Sanırım oturamayacak kadar gerginim, teşekkürler." "Tamam. Sana rom getireyim."

Mutfağa doğru yürüyor, dolaptan bir bardak ve bir şişe alıyor, sonra şişeden bir ölçü kehribar rengi sıvı döküyor. Bana dönüyor ve bardağı bana uzatıyor, sonra en yakındaki kanepenin koluna oturuyor, bacak bacak üstüne atıyor ve gülümsüyor.

Romdan uzun bir yudum alıyorum, yanmanın tadını çıkarıyorum. Mount Gay marka olmadığını fark ettiğim için kendimden nefret ediyorum. Sonra düşüncelerimi toparlayıp ona bakıyorum.

"Naz beni ne zamandır izliyordu?"

"On bir hafta."

Neredeyse bardağı düşürüyordum. Sanki ince topuklu platform çizmesiyle karnıma tekme atmış gibi hissediyorum. Ayakta durmanın abartıldığına karar veriyorum ve aşırı doldurulmuş bir sandalyeye gömülüyorum, nefes almaya konsantre oluyorum çünkü aniden zorlaşıyor. Romdan bir yudum daha alıyorum.

"Neredeyse adada bulunduğum süre boyunca."

"Evet. Dimitri Rusya'dan kalkan uçuş manifestosundaki sahte kimliğinizi tespit ettikten sonra tüm hareketlerinizi takip edebildi. Cozumel'e iner inmez bizi tuttu. Oradan sonra Nasir için yerinizi tespit etmek çok kolay oldu."

Ona baktığımda usulca ekliyor: "Yaptığı işte çok iyi."

Henüz kusma. Muhtemelen daha da kötüleşecek. "Dimitri'ye 'rapor vermesi' gerektiğini söyledi. Bu neyi içeriyordu?"

"Haftada bir Skype üzerinden canlı sohbet yapıyorlardı. Nasir ona neler yaptığınızı anlatır ve resimleri gönderirdi."

"Resimler mi?" Dehşete kapılmış bir şekilde kekeliyorum. "Benim de fotoğraflarımı mı çekiyordu?"

Tabby'nin tavrı değişmedi. "Evet."

"Ne yapıyorsun?"

"Her şeyi yapıyorum."

Yüzümdeki kan çekilince Tabby ne düşündüğümü anladı. "Hayır, evinizin içinde fotoğraflarınızı çekmedi." Beni düşünerek bir süre durakladı.

"Aman Tanrım. Bu bakış ne anlama geliyor?"

"Ancak telefonunuzu dinletti. Ve internet kullanımınızı izleyebilmek için bilgisayarınıza bir tuş vuruşu kaydedici yükledi."

Boğazımın arkasından yükselen safranın asit ısırığını hissederek yutkunuyorum. "Bunu yapmak için içeri girmek zorunda kaldı, değil mi?"

"Evet."

"Orada bulunduğum ilk birkaç gün içinde bir güvenlik sistemi kurdurdum."

"Onun yeteneklerine sahip biri tarafından kolayca yenilebilir." Gözlerimi kapatıyorum ve inliyorum.

O güvenlik sistemi ve dizüstü bilgisayar için binlerce dolar harcadım. Gecenin bir yarısı Dimitri'nin yatından atladığımda su geçirmez bir çantanın içindeki hava geçirmez plastik poşetlerde kaçırdığım para. Yıllar boyunca biriktirdiğim para. Kıyıya doğru yüzerken hipotermiye yenik düşmemek için savaşıırken beni oldukça yavaşlatan, kaslarıma kramp giren ve ciğerlerimi yakan para.

Hepsi bir hiç için.

Tabby'nin sesi sempatik geliyor. "Biraz daha rom?" "Evet," diyorum, midem bulanıyor. "Lütfen."

Tabby bardağımı doldururken başımı ellerimin arasına alıp oturuyorum. Tekrar konuşabildiğimde, "Sanırım Skype konuşmalarını kaydetmişsinizdir." diyorum.

"Yaptık."

"Onları görmek istiyorum." "Elbette."

Sesinde hiç tereddüt olmaması ona bakmama neden oldu. Bir protesto bekliyordum.

Yumuşak bir sesle, "Nasir'in bizimle yaptığı konuşmaları da alacaksın. O zaman tüm hikayeyi öğrenmiş olacaksın. Ve

sonra sen

hala gitmek isteyip istemediğine
karar verebilirsin."
"Gitmeyeceğimden emin
görünüyorsun."

Düşünceli bir şekilde romun kapağını kapatıyor, şişeyi yan masaya koyuyor, sonra benimkinin karşısındaki sandalyeye oturuyor ve bana içten bir bakış gönderiyor.

"Kızgın ve incinmiş olmana rağmen ona bakışından eminim. Onun sana bakışından, senin hakkında söylediklerinden ve senin için kendini tehlikeye atmaya ne kadar istekli olduğundan daha da eminim."

Gülüşüm küçük ve acı. "Gerçekten mi? Bu hikâyenin mutlu sonla biteceğini mi düşünüyorsun?"

"Bence ikiniz de bunu istiyorsunuz. Önce onu biraz süründürmek istesenez bile."

"Birazdan da fazla," diye mırıldandıktan sonra romumun kalanını bitirdim.

Tabby ayağa kalkarak, "Dosyaları Dropbox'a göndereceğim. Buradaki yatak odalarındaki tüm bilgisayarlarda program var. Ana ekrandan 'sürtükler daha iyisini yapar' şifresiyle giriş yap."

Ona şaşkın bir bakış gönderdiğimde gülümsüyor.

"Bu uzun bir hikaye. Herhangi bir şey için benimle irtibata geçmeniz gerekirse, odanızdaki iletişim panosundan adımı tuşlayın. Dosyalarınız yaklaşık on dakika içinde yayında olacak."

Gitmek için dönüyor, sonra durup arkasına bakıyor. "Bil diye söylüyorum, tanıştığımızda Connor'dan binlerce güneşin yakıcı sıcaklığıyla nefret ediyordum. Zorlu başlangıçlar her büyük romantizmin olmazsa olmazıdır."

Açıkça, "Eğer bu büyük bir romantizme dönüşürse, Tabby, adını kışıma dövme yaptıracağım," diyorum.

Başını arkaya atıyor ve gülüyor. "Harika! Mükemmel bir dövme sanatçım var. Ona tasarım üzerinde çalışmaya başlamasını söyleyeceğim." Dönüyor ve gidiyor, saç örgüleri sallanıyor, stilettoları yerde tıkırdıyor.

Henüz öğlen olmamasına rağmen, yatak odalarını keşfetmeden önce kendimi bir romla daha güçlendiriyorum. Alkol bana hoş bir vızıltı veriyor ve omuzlarımdaki sıkılı kasların gevşemesini sağlıyor. Şimdiye kadar gördüklerime ve duyduklarıma göre Tabby ve Connor güvenilir görünüyor, yine de hayatım üzerine bahse girmezdim.

Görünüşün ne kadar aldatıcı olabileceğini çok iyi biliyorum.

Ama yabancı bir ülkede parasız, kimliksiz ve kaçarsam gidecek hiçbir yerim olmadan mahsur kaldım. İstesem buradan kaçabilecek kadar becerikliyim ama şimdilik merakım paniğimin önüne geçiyor.

Dimitri ve Naz arasındaki konuşmaları görmem gerek.

Ayrıca, dolu bir silahım var. En kötü ihtimalle, beni engellemeye çalışırlarsa ateş ederek çıkabilirim.

Tüm yatak odaları aynı büyüklükte ve dekorda, bu yüzden ana girişten en uzak olanı seçiyorum. Kendimi bir kodla içeri kilitliyorum, sonra odanın ortasında duruyorum, dikkatle tavana ve duvarlara bakıyorum, kameraları arıyorum.

"Boş ver," diye mırıldandım. "Sanki daha önce hiç gözetlenmemişsin gibi." Odanın köşesindeki küçük ahşap masaya yerleşiyorum, sonra bilgisayarı açmak için fareyi çeviriyorum. Ekran aydınlanıyor. Dropbox simgesini bulup giriş yapıyorum.

Vay canına. Çok fazla dosya var.

En eski tarihli dosyayı bulana kadar etrafta geziniyorum. Açtığımda, ekran her biri kendi penceresinde açılan görüntülerle dolup taşıyor. "Yüce Tanrım," diye dehşet içinde nefes alıyorum.

Her resimde ben varım.

Sadece bu dosyada yüzlerce var.

Öfkeyle masadan bir cam kağıt ağırlığı aldım ve dönüp duvara fırlattım.

Yüksek ve tatmin edici bir sesle milyonlarca parçaya ayrılıyor ve halının üzerine jilet gibi keskin cam parçaları yağıyor.

"Keşke bu senin yüzün olsaydı!" Duvardaki göçüğe bakarak bağıyorum.

Biraz daha sakinleştiğimde oturuyorum ve dosyalara tıklamaya devam ediyorum. Dimitri ve Naz arasındaki ilk kaydı buluyorum ve açmadan önce derin bir nefes alıyorum.

Dimitri'nin yüzü ekranı doldurduğunda, içgüdüsel olarak geri çekilerek nefes alıyorum.

Kalp atışlarımın yavaşlaması birkaç dakika sürüyor. Konuşmayı dinliyor ve ileri geri konuşmaları izliyorum, mide bulantısıyla savaşıyor, bakışlarımın Dimitri'nin yüzünde çok uzun süre kalmasına izin vermemeye çalışıyorum.

O ruhsuz mavi gözler. Neredeyse anıyı engelleyecektim.

Kendimi hepsini izlemeye zorluyorum. Bir hafta içinde konuşmayı kabul ederek bağlantıyı kestiklerinde, açık olan tüm pencereleri kapatıyorum ve bir sonraki klasöre geçiyorum.

Onu bitirdiğimde, diğerine geçiyorum. Sonra diğerine.

Sonra bir sonraki.

Hep aynı şeyler. Kaydedilen konuşmalarla birlikte yürüdüğüm, alışveriş yaptığım, okyanusta yüzdüğüm, sahilde uzandığım yüzlerce fotoğraf var. Zamanla, giderek daha fazla bronzlaşıyorum. Saçlarım güneşte açılıyor. Duruşum düzeliyor. Nadiren gülümsüyorum.

Kendimi akla gelebilecek her açıdan görüyorum. Kendimi restoranlarda yemek yerken görüyorum. Kendimi sokaklarda yürürken görüyorum. Kendimi ürün alırken, evime merdivenlerden çıkarken ve milyonlarca farklı günlük iş yaparken görüyorum.

Her zaman yalnız.

Sonra kendimi bir çiçeğin açtığı gibi açarken, taç yapraklarını güneşe açarken görüyorum. Yürüyüşüm kendinden emin hale geliyor. Gülümsemem neredeyse sabit. Gözle görülür şekilde daha mutluyum. Daha canlıyım.

Bu aynı zamanda resimlerin daha samimi hale geldiği zamandır.

Kalabalığa yakalandığım uzak çekimler geride kaldı. Panoramalar ve bulanık açılar geride kaldı. Yüzüm neredeyse her zaman odak noktası, ama olmadığında, vücudum kadraji ele geçiriyor. Elim bir meyve parçasının üzerinde, bileğim çekici bir şekilde bükülmüş. Esinti elbisemin yırtmacını açarken bacaklarımın çekimi. Kemerli boynumdan bir kare.

Zaman geçtikçe resimler klinik olmaktan çıkıp sanatsal bir hal alıyor. Sıcak, kişisel bir his kazanıyorlar. Saçlarımdaki ışık oyunlarını, tenimin parlaltısını, ancak çok yakından baktığınızda görebileceğiniz tüm küçük ayrıntıları yakalıyorlar.

Tek kelimeyle sevgi dolu olurlar.

Sıkıştırılmış bir zaman çizelgesinde bakıldığında, fotoğrafçının öznesine olan artan aşkı açıkça görülüyor.

Dimitri bu fotoğrafları gördü. Benim gördüğümü o da gördü mü?

Ve eğer yaptıysa, tepki vermemesi ne anlama geliyor?

Kalbim göğsümün içinde kafeslenmiş bir sinek kuşu.

Tabby'nin adını duvardaki büyük bir panelde bir düşmenin altında buluyorum ve basıyorum. Bir cızırtıdan sonra sesi hoparlörden geliyor.

"Selam, Eva."

"Dimitri'nin nerede olduğumu bilmesine rağmen beni almaya gelmemesinin nedeninin bana alan tanımak olduğunu söylemişsiniz."

"Evet."

"Bu bir yalan. O bu kavrama inanmıyor."

Tabby cevap vermeden önce duraksıyor. "Teorin nedir?" "Bilmiyorum, ama her neyse, hesaplanmıştı."

"Belki de senin daha ... olacağını düşündü." Nazikçe boğazını temizliyor. "Sana biraz zaman tanırса döndüğünde daha uyumlu olacağını düşündü."

Gözlerimi kapatıyorum ve ağrıyan ciğerlerimle nefes almaya çalışıyorum. Fısıldıyorum, "Benden daha uysal bir evcil hayvan olmadı."

"Oh, tatlım."

Nefes verışı ağır ve sesi alçak. Ne demek istediğimi çok iyi anlıyor.

"Gittiğimi biliyor mu?"

"Hayır, söyleyebileceğimiz kadarıyla değil. Bizimle temasa geçmedi ve e-postalarından ya da web trafiğinden herhangi bir şeyden şüphelendiğine dair bir belirti yok."

"Peki ya telefonu? Telefonunu dinlediniz mi?" "Brülör kullanıyor. Tek kullanımlık telefonlar." Sesi değişiyor Kuru. "Bu mafya tipleri şüpheli olma eğilimindedir."

"Evet, oldukça şüpheli biri. Ve de zeki. Bu da bana Naz'ın fotoğraflarındaki değişikliği fark etmiş olabileceğini düşündürüyor."

Tabby'nin duraksaması yüksek sesli görünüyor. "Sakin bana fark etmediğini söyleme."

"Dördüncü haftadan sonra onları incelemeyi bıraktım. Hep aynıydılar ve açıkçası onlara bakarken kendimi ürkütücü hissediyordum."

"Çünkü senin sakin yok. Geri dön ve onlara bak, özellikle de en son olanlara. Bence bunu hemen anlayacaksın."

Tabby'nin sesi şaşkınlığa dönüşüyor. "Naz seni nesneleştiriyor muydu? Ne yani, elbisenin ön kısmına ateş etmek gibi mi?"

"Hayır. Daha çok ... gibi. Tanrım, bunu saçma gelmeden nasıl söyleyebilirim?"

Bir anda, Tabby onu yakaladı. "Bu daha çok sana tapmak gibi."

Yüzümün ısındığını hissediyorum. "İtiraf etmeliyim ki, oldukça erotik. Dirseklerimin bu kadar büyüleyici olduğunu bilmiyordum."

"Erkekler," diye mırıldanıyor Tabby, iç çekerek.

"Biliyorum. Bütün gün evde oturup penisleriyle oynamamaları şaşırtıcı."

"Bazıları öyle." Tekrar iç geçiriyor. "Pekala, bir göz atacağım. İhtiyacınız olan bir şey var mı?"

Bardağımdaki son bir ons romu da yutuyorum. "Parçalanacak daha çok şey var. Birkaç kristal vazo gönderin."

Tabby kıkırdar. "Sanırım Connor Naz'ı senin seviyen yerine Cocked Pistol'a göndermeliydi."

Nabzım fırladı. "Buraya mı geliyor?"

"Muhtemelen zaten oradadır. Bana bir iyilik yap ve onu ölümcül bir yerden vurma, tamam mı? O benim en sevdiğim acemilerden biri."

Ben "Garanti yok" diyemeden telefonu kapatıyor.

YİRMİ

NAZ

Asansörün kapıları açıldı. Odaya adımımı atıyorum ve anında hayal kırıklığına uğruyorum çünkü Eva ortalıkta görünmüyor.

Spor çantasını kanepelerden birinin üzerine bıraktıktan sonra bir bardak su almak için mutfağa gidiyorum. Tezgâha yaslanmış onu içerken odanın karşısındaki sehpanın üzerinde duran rom şişesini fark ediyorum. Üçte biri boştu.

Harika. Yani kızgın, silahlı ve sarhoş.

Kötü bir kombinasyon.

Tezgâhı itip duş alabilmek için bir yatak odası talep etmek üzereydim ki koridorun sonunda açılan bir kapı sesi duydum. Kalbim güm güm atmaya başlıyor ama olduğum yerde kalıp bekliyorum.

Eva yatak odalarına giden koridordan çıkıyor. Mutfakta beni görünce durdu, sonra orada durup bana baktı.

Çenesi gergin. Gözleri parlıyor. En azından elinde bir silah yok.

Bir anlık gergin bir sessizlikten sonra, "Yani tanıştığımız gün gerçekten uyuşturucu almak için o sokakta değildin" diyor.

Yavaşça başımı sallıyorum. "Beni takip ediyordun." "Evet."

Gözlerini kapatır ve nefes verir. "Deli olmadığımı biliyordum."

Ne demek istediğinden emin değilim, ama konuşarak onu daha da kızdırma riskini almak istemiyorum, bu yüzden kendimi sessiz kalmaya ve beklemeye zorluyorum.

Gözlerini açıyor ve bakışlarıyla beni kızartıyor. "Tabby bana dosyaları gönderdi."

"Hangi dosyalar?"

"Raporlarınız. Dimitri'ye gönderdiğiniz tüm resimler ve internette yaptığınız konuşmalar."

Kalbim yerinden fırlayacak. "Demek biliyorsun." Kaşlarını çatıyor.

"Bana evli olmadığını söyler söylemez Connor'a söyledim. Sonra ona taciz hakkında söylediklerini anlattım-"

"O kadar ileri gitmedim," diye araya giriyor, sesi eşit. "Zaman geçtikçe resimlerinin vanilyadan erotikaya dönüşmesini izlerken dikkatim çok dağıldı."

Onu fotoğraflarken hissettiklerimi düşünüyorum, onu objektifimden izlerken her seferinde sertleşiyordum. Boynuma bir sıcaklık yayılıyor.

"Hoşuna gitti, değil mi?"

"Neyi sevdim?"

Sesi düşüyor. "Beni izliyor."

Hay sikeyim. Sonunda basit gerçeği itiraf etmeden önce on beş saniye boyunca nasıl cevap vereceğimi tartışıyorum. "Evet."

Kulağa ne kadar çığ geldiğini engelleyemiyorum. Nasıl da ihtiyaçla dolu.

İtirafıma nasıl karşılık vereceğini bilemiyor gibi görünüyor. Yanaklarına bir renk geliyor ama ifadesi temkinli. Risk almaya karar veriyorum ve konuşmayı tehlikeli bölgelere doğru ilerletiyorum.

"Seni düşündüm. Her zaman. Her gün. İlk tanıştığımız andan itibaren sürekli seni düşündüm."

Boğazı çalışıyor ama bir şey söylemiyor, ben de daha fazla itiyorum.

Sesimi alçaltarak, "Beni düşündün mü?" diye soruyorum.

Alt dudağını dişlerinin arasına alıyor ama yine de cevap vermiyor.

Yapmak zorunda değil. Yüzünden okunuyor. Bir adım öne çıkıyorum.

"Sana söylemek istedim. Kendimden nefret ediyordum. Tüm bu durumdan nefret ediyordum." Ona bir adım daha yaklaştım, onu kollarıma almak için can atıyordum.

"Naz," diyor sertçe, nabızı boğazının çukurunda atıyor. "Kafana bir kurşun sıkmak zorunda kalmayı gerçekten istemiyorum. Olduğun yerde kal."

Gözlerindeki öfkeyi ölçerek yarım saniye tartışıyorum ve bir an sonra yapabileceğim kadar ileri gittiğime karar veriyorum. Tek kelime daha etmeden arkamı dönüp dışarı çıkıyorum.

Ana kattaki asansörden inip doğrudan Connor'ın ofisine gidiyorum ve yol boyunca yanımdan geçen birkaç adama başımla selam veriyorum. Metrix'te bilgisayar sistemlerinden gerilla savaşına kadar her konuda uzmanlar 7/24 çalışıyor. Belalıların kimler olduğu belli, liderimiz hepsinin en belalıdır.

Belki de sadece çizgi film kedisine ve gülünç kıyafetlere aşırı düşkün bir kadın olan karısının belalılığı tarafından gölgede bırakılmıştır.

Parmak eklemlerimi kapalı ofis kapısına vuruyorum. Derin bir bariton "Devam et" diye gürledi ve içeri girdim.

Connor devasa meşe masasının arkasında, dikkatini önündeki bir dosya dolusu kâğıda vermiş durumda. Başını kaldırıp benim olduğumu görüyor, sonra iki kez bakıyor ve görünüşümü değerlendirmek için gözlerini kısıyor.

Sonra sırtarak sandalyesinde geriye yaslanır.

Sert bir şekilde, "Sana saygım sonsuz kardeşim, ama kapa çeneni," diyorum.

Başını geriye atıyor ve kahkahalarla kükrüyor. Elindeki kalemi kâğıt yığınının üzerine fırlatır, sonra masasının karşısındaki sandalyeyi işaret eder. "Otur bakalım asker. Yetişkin bir adamın ayakta ağladığını görmekten nefret ediyorum."

Oturuyorum. Bana deli gibi sırtmaya devam etti.

Connor kıkırdayarak ve başını sallayarak, "İhtiyacın olursa masamda mendil var, aşık çocuk," diyor.

"Ben böyle iyiyim. Teşekkürler."

"Evet, iyi görünüyorsun." Dudaklarını birbirine bastırıyor, siyah gözleri neşeyle dans ediyor. "Rahatlamış."

Tavana bakıyorum ve iç çekiyorum.

"Tanrım, şu anda tıpkı karıma benziyorsun," diyor kollarını göğsünde kavuşturarak.

Ona dostça bir küçümseme ifadesiyle bakıyorum. "Karının gözlerinin sana o kadar çok bakmaktan kafasının arkasına sıkışmaması bir mucize."

"Evet, öyle diyor. Bir elmanın iki yarısı gibisiniz." Elini umursamaz bir tavırla havada salladı. "Buraya karım hakkında konuşmak için gelmediğini biliyorum."

"Hayır, oyun planını konuşmaya geldim." Kaşlarını kaldırıyor.

"Bu işi bir an önce bitirmek istiyorum. Dimitri ile bir sonraki görüşmemden önce neredeyse bir haftamız olduğunu biliyorum ama o zamana kadar çok şey olabilir."

"Ne gibi?"

"Belki de Meksika'ya doğaçlama bir tatile gitmeye karar verir. Kim bilir."

Connor başını sallar, dinler.

"Tabby Dimitri'nin kurşun geçirmez olduğunu söyledi. Muhtemelen bir ton kişisel güvenliği, mülkünde son derece sofistike sistemleri, kameraları, köpekleri, her şeyi vardır."

"Oh, bundan daha iyisi var, kardeşim."

Kaşlarımı kaldırma sırası bende.

"Yeni başlayanlar için, adamın sarayının çatısında uçaksavar füzeleri var-"

"Saray mı?"

Ses tonu çok komik. "Ne yani, mafya krallarının banliyölerde iki odalı apartman dairelerinde mi yaşadığını sanıyorsun?"

"Siktir" diye mırıldandım.

"Evet. Evet. Uçaksavar füzeleri. Son derece hassas hareket dedektörleri. Gözetleme, kameralar ve yin- yang kadar personel. Erişim kontrolü. Çevre duvar güvenliği. Yeraltı sensör kabloları. Mikrodalga izinsiz giriş tespiti-"

"Anladım, anladım. Tanrım."

"Asıl soru şu: Tüm bunları aşmanın en iyi yolu nedir?"

Bakışları sabit, ifadesi okunamıyor. Ama ben cevabı zaten biliyorum.

"Yok."

"Doğru."

Seğirmeye başladığım için oturmaya devam edemiyorum, ayağa kalkıyorum ve ellerimi kalçalarımaya dayayarak yürümeye başlıyorum. "Yani onu dışarı çekeceğiz. Ev sahibi avantajını elinden alacağız. Nasıl yapacağımıza dair bir fikrin var mı?"

Tek duyduğum sessizlik olunca dönüp ona bakıyorum. Başını eğmiş ve yüzünde yakalamış gibi bir ifadeyle bana bakıyor.

Kanım dondu. "Hayır. Kesinlikle hayır. Milyon yıl geçse de hayır."

"Fare kapanı kurmak için peynire ihtiyacın var kardeşim," diyor yumuşak bir sesle.

"Öyle mi?" Ses tonum sertleşerek cevap veriyorum. "Tabby'yi peynir olarak mı kullanacaksın?"

Bakışı bozuldu.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Bir sonraki seçenek."

Sanki mantıksız davranıyormuşum gibi iç geçiriyor. "Onu her zaman arayabilir ve anlamayı söyleyebilirsin."

"Anlaşma mı?"

"Evet. Anlaşma. 'Hey, kardeşim, işi batırdım ve kadını aldım çünkü o kadar seksiydi ki dayanamadım. Benden bir parça ister misin? Gel ve al.' İşte böyle."

Gözlerimi kısarak ona bakıyorum ve bunu değerlendiriyorum. "Bunun belli bir silahlı çatışma cazibesi var."

Sırıttıyor. "Öyle mi? Hissediyor musun?"

"Neden heyecanlandın?"

Omuz silkiyor. "İyi bir mücadele vermeyeli uzun zaman oldu. Bilgisayarlara bakmanın sadece bir çekiciliği var. Ne demek istediğimi anlıyorsanız, o dişlileri yağlamak gerekiyor."

Odanın etrafında bir tur daha atıyorum, kafamda bazı şeyleri gözden geçiriyorum. "Yine de sürpriz unsurunu mahvederdi. Ve babasının bunun bizimle bir ilgisi olduğunu bilmemesi gerektiğini söylemiştin."

"Doğru," diyor Connor, sesi hayal kırıklığına uğramış gibi çıkıyor.

"Yani başa döndük. Rutinleri hakkında bir şey biliyor muyuz? Evden ne zaman ayrıldığı, nereye gittiği, herhangi bir şey?"

"Hayır. Ama bilen birini tanıyoruz." Ona baktığımda, "Adamın alışkanlıklarının ne olduğunu herkesten daha iyi bilecektir" diyor.

"Eva'yı bu işe karıştırmak istemiyorum."

"Sence görevin başarılı olmasına yardım etmek istemez mi? Sadece ondan kurtulmak için değil, sana yardım etmek için de mi? Körlemesine yürürken kafanı uçurursan ve bunu önleyebilecek bir bilgi verebilirse sence nasıl hisseder?"

Bunu düşündüm. "Dürüst olmak gerekirse, bu onun ruh haline bağlı."

Connor kıkırdar. "Evet. Siktiğimin karıları. Yine de."

"Pekâlâ. Soracağım. Vurulabilirim ama soracağım. Bu arada Tabby, Dimitri hakkında işe yarayabilecek başka bir şey bulabilir mi?"

"Ben ona haber vereyim, bakalım başka neler bulabiliriz."

Masasındaki bilgisayardan gelen bir ping sesi dikkatini konuşmamızdan uzaklaştırıyor. Bir düğmeye tıklıyor, bir süre ekrana bakıyor ve sonra "Eva, Tabby'nin gönderdiği Dropbox dosyalarına bakıyor" diyor. Bir düğmeye daha tıklıyor, sonra ekranı bana doğru çeviriyor.

Eva'nın alt kattaki ekranında benim, Tabby'nin ve Connor'ın kaydedilmiş uydu konuşmasının oynadığını görüyorum. Gergin görünüyorum. Ellerimi saçlarımda gezdirdiğimi söyleyebilirim.

Kayıtta Connor şöyle diyor: "Bu kadını alırsan savaş başlatırsın. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Sonra tereddütsüz cevabımı duyuyorum.

"O buna değer. Eğer benimle ilişkinizi kesmek ve tüm bilgileri reddetmek isterseniz, bunu anlarım. İkinizi de tanımak bir ayrıcalıktı ve birlikte çalışma fırsatı verdiğiniz için teşekkür ederim. Ama şu anda önceliğim Eva. Önemli olan tek şey onu korumak."

Duruyor ve geri sarıyor. Tekrar oynatıyor. Connor ekranı ona doğru çevirip programı kapattığında üçüncü tekrardadır.

Sırıttıyor. "İşte bu sana büyük güzellikler kazandıracak kardeşim. Belki de mendillerime ihtiyacın kalmayacak."

"Güvende olduğu için mutluyum. Ama onu güvende tutmak için evi temizlemem gerekiyor."

"Tabby bir kez daha baktıktan sonra yeniden toplanınız. Şimdi Eva'nın yanına dön." Sırıttışı geri döndü. "Ve iyi şanslar."

YİRMİ BİR

NAZ

Aşağıya indiğimde Eva'yı oturma odasının zemininde telaşla bir ileri bir geri volta atarken buluyorum. Kapıyı arkamdan kapatıyorum ama güvenli bir mesafede duruyorum, kafasının içinde neler olup bittiğinden emin değilim.

"İyi misin?"

Alçak ve titrek bir sesle, "Seni vurmaya çalıştım." diyor.

Hay sikeyim. Sesi pişmanmış gibi geliyor. Affedilebileceğime dair umutlanmamaya ve ses tonumu nötr tutmaya çalışıyorum. "Teknik olarak beni öldürmeye çalıştın. Bu konuda mutsuz görünmen sevindirici ama ıskaladın. Zarar yok, faul yok."

Ellerini sıkarak adımlarının ortasında durdu ve bana baktı. "Tulum'a giderken yolun kenarında durduğunda bana söyleyecektin, değil mi?"

Korkmuş vahşi bir hayvanın yanındayken yaptığınız gibi hareketsiz ve sessiz kalarak yavaşça başımı sallıyorum.

Yutkunuyor. Sesi yükseliyor ve gerginleşiyor. "Ve sana benimle hiçbir şey paylaşmak zorunda olmadığını ve sadece birbirimizin arkadaşlığından keyif almamız gerektiğini söyledim."

Elimi kaldırıyorum. "Sanırım bununla nereye varmak istediğini biliyorum ve seni durdurumama izin ver. Hiçbir şey için sıfır sorumluluğun var. O zaman da sana her şeyi anlatabilirdim ama yapmadım-"

"Çünkü senin iyi bir adam olduğunu söyledim. Sana hissettirdim

Suçlu."

Gözleri parlıyor. Yüzü solgun. Sanki gözyaşlarını tutmak için hızlı hızlı göz kırpmıyor.

Cidden üzgün olduğunu fark edince şaşırarak nefes veriyorum. Kendine.

Tavrındaki değişiklik beni öylesine rahatlattı ki nefesim kesildi. Ne yaptığımı düşünmeden aramızdaki mesafeyi birkaç adımda geçip onu kollarıma alıyorum. "Tatlım." Kulağına fısıldıyorum, onu bedenime doğru sıkıca bastırıyorum. Bana karşı titriyor, yüzünü göğsüme saklıyor. Burnumu saçlarına gömüyorum.

Uzaklaşmaya çalıştığında, onu kollarımın arasına alıp kanepeye götürüyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor, gözleri kocaman.

"Tekrar nefes alabilmem için vücut temasına ihtiyacım var." Bizi minderlere götürüyorum, o üstte, sonra kollarımı sırtına doluyorum ve yerleşmesini bekliyorum.

Yavaş yavaş yapıyor, başını omzuma yaslıyor ve bir elini göğsümün üzerinde düzleştiriyor. Elimi sırtında gezdiriyorum ama parmaklarım kot pantolonunun kemerinden çıkan Glock'un kabzasına değince duruyorum.

"Tam orada duruyor."

Ses tonu, onu çıkarmaya çalışırsam hayati vücut parçalarımı kaybedeceğimi ifade ediyor.

"Anlaşıldı." Alnına nazik bir öpücük konduruyorum, üzerimdeki ağırlığının, saçlarının kokusunun ve sıcaklığının tadını çıkarıyorum. Buna izin verdiği gerçeğiyle.

O yavaş ve derin bir nefes verene kadar öylece yatıyoruz, sadece nefes alıyoruz. "Sana hâlâ kızgınım." diye fısıldıyor.

"Biliyorum."

"Ama aynı zamanda ... Tabby ve Connor'a beni korumakla ilgili söylediklerin ...

Gözlerin... Benim için riske attığın her şey... Tanrım, nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

Ben de hemen "Birkaç gün içinde Rusya'ya gidip dünyayı daha iyi bir yer haline getireceğim için ne kadar mutlu olduğunla başla" diyorum.

"Bunun ne anlama geldiğini sormaya korkuyorum." "Connor ile konuştum."

"Ve?"

"Ve ... planı bir araya getiriyoruz."

Daha fazla açıklama yapmama gerek yok. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

Bu kadar çabuk vites değiştirebilmesine hayranım. Bir stratejistin zihnine sahip, bir gerçeklikten diğerine çevik bir şekilde geçiş yapabiliyor, yeni bilgilere hızla adapte olabiliyor.

Belki de hayatta kalan demek daha doğru olur. "Bize Dimitri'yi anlatabilirsin."

Yutkunuyor. "Onun rutinleri, böyle mi?"

"Aynen öyle, evet. Connor bana evinin aslında bir kale olduğunu söyledi, bu yüzden ona ulaşmak için en iyi şansım o uzaktayken."

Bir an sessiz kaldı, sonra bana baktı. "Kilise."

"Her hafta mı gidiyor?"

"Evet. Aynı servis, hatasız." "Bir pislik için biraz dindar."

"Hayır, bu bir iş. Bu yolla para akıyor."

Bu beni şaşırttı. "Bir kilise aracılığıyla nasıl para akarsın?"

"Gayrimenkul. Kilise, ondalık paralarla mülk satın alıyor, sonra mülkü kir alıyor veya satıyor ve parayı iade ediyor. Tabii kendi paylarını aldıktan sonra."

"Ah."

"Her yere korumalarla gidiyor, orada bile. Ama günah çıkarma odasına girdiğinde yalnızdır. Toplantılarını orada yapıyor, parayı orada bırakıyor."

"Ne kadar uygun."

"Ne yaptığını bilmediğimi sanıyordu. Ama yeterince uzun süre kulaklarınızı açık ve ağzınızı kapalı tutarsanız her şeyi öğrenebilirsiniz. Eğer çeneni kapalı tutmak zorunda bırakılırsan."

Sözlerindeki acıma duygusuna tepki vermemek için kendimi zorluyorum, ancak sağ elim kendi aklına sahip ve yumruk şeklinde kıvrılıyor.

"Tamam, bu gerçekten iyi bir bilgi. Teşekkür ederim." "Size söyleyebileceğim daha çok şey var."

"Tabby ve Connor ile daha sonra buluşacağız. O zaman bize her şeyi anlatabilirsin." Aklıma bir şey geldi. "Tabii onların önünde bazı şeyleri konuşmak istemiyorsan o başka."

"Eğer kötü hissetmeye başlarsan. . . Tabby'ye söylerim. Anlayacağını biliyorum. Onun yanında rahatım."

"Güzel," diye mırıldandım. "Bunu duyduğuma sevindim, tatlım." Bana belli belirsiz bir gülümseme gönderiyor.

"Sadece seni alışverişe götürmesine izin vermeyeceğine söz ver." Gülümsemesi daha da genişliyor. "Bence harika görünüyor." "Evet, bir sirk göstericisine göre," diyorum sertçe. "Sen

hissetmek gibi O hakkında için başla

Hokkabazlıkzincir testereler ya da her an alevli kılıçlar yutmak?"

"Bunu kargo şortlarının m o d a y a uygun olduğunu düşünen adam söylüyor!"

"Sen yapamadım bekle için iş o içine başka bir konuşma yapabilir misin?"

Başını eğiyor ve bana bakıyor. Tanrım, o uzun kirpikler. O güzel gözler.

Şu ağız.

Kasıklarım sıcaklık doluyor. Ağzı yerine gözlerine odaklanıyorum, çünkü şu anda uğraşmak isteyeceği son şeyin sertleşmiş aletim olduğuna eminim.

"Pek çok kişi onu öldürmeye çalıştı. Herkesin tüm çabalarına rağmen hayatta kalmak gibi kötü bir huyu var."

"Bırak da bu konuda ben endişeleneyim."

"Çok iyi korunuyor. Ona yaklaşmak neredeyse imkânsız olacak."

"Yine benim sorunum, senin değil." "Anlamıyorsun-"

"Sus. Artık onun hakkında konuşmuyoruz. Bizden bahsediyoruz."

Bir an sessiz kalıyor, sonra başını çenemin altına sokuyor. Düşünüyor, bu da beni endişelendiriyor.

"Konuş benimle. Şu anda ne hissettiğini bilmem gerek."

"Kafam karıştı. Üzgün. Korkmuş. Kızgın. Bitkin. Aç. Minnettar. Buzzed." Duraklıyor. "Ayrıca cinayetten ve duygulardan aynı nefeste bahsedebilmenize hayret ediyorum."

"İkisi arasında daha saygın bir zaman gecikmesi olmasını mı tercih ederdin?" diye nazikçe takılıyorum.

"Hayır, keşke bu kadar hoşuma gitmeseydi." diye fısıldıyor. Göğsümü kokluyor, parmakları bir avuç tişörtümün etrafında kıvrılıyor.

Sikim artık tamamen uyanmış ve iş için hazır. Eva ağırlığını üstüme verdiğinde, yüksek sesle inlemem için dilimi ısırıyorum.

"İyi bir yatak yapıyorsun."

Sert bir sesle cevap veriyorum. "Ne zaman istersen, tatlım."

Pazılarımın üzerine gerilmiş olan kolumun kenarıyla oynamaya başlıyor, parmağını dikişli kenar boyunca sürtüyor. Parmak uçları tenime değdiğinde aletim zıplıyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve kontrollü bir nefes veriyorum. "Neden kalbin küt küt atıyor Naz?"

"Çünkü sen çatlaksın ve ben de bir bağımlıyım."

Parmakları bir an hareketsiz kaldı. Sonra düşünceli bir şekilde dövmelerimden birinin etrafında dolambaçlı bir daire çiziyor.

Bedenimdeki her sinir ucu uyanık ve yanıyor, tüm dikkati parmak uçlarının tenimin yüzeyinde hafifçe kaymasına odaklanmış durumda. Kolumun iç kısmına doğru bir damarı takip ediyor, tembelce okşuyor ve dokunuşunun altında sıçramasını sağlıyor.

Çok sessiz bir şekilde, "Evet"
dedi. "Evet ne?"

"Evet, seni düşündüm."

Sakin ol, seni aptal. Nefes al. "Evet?"

"Çoğunlukla ... geceleri. Yatakta."

Hava elektrikleniyor. Tüm kaslarım geriliyor. Eva'nın beni düşünürken yatakta kendine dokunduğu, çarşafların içinde kıvrandığı ve adımı inlediği canlı bir zihinsel resim oluşturun. Aletim zonklamaya başlıyor.

Burnumu saçlarına götürüp içime çekiyorum. Açık avucumu sırtında gezdiriyorum. Tüm içgüdülerim harekete geçmem için çılgın atsa da ağzımı kapalı tutuyor ve bedenimi kıpırdatmıyorum.

Onun içinde olmayı o kadar çok istiyorum ki, boğulan bir adamın hava almak için savaşması gibi. Acı. İhtiyaç. Çaresizlik.

"Gün boyunca genellikle dikkatimi dağıtabiliyordum, ama geceleri ... düşünebildiğim tek şey sendin. Hayal ettim ..."

Devam etmeyince, "Ne?" diye sordum.

Fısıltıyla cevap veriyor. "Parmaklarımın senin dilin olduğunu."

Göğsümden bir ses kopuyor. Onu sırtüstü çevirmek, çırılçıplak soymak ve ağrıyan sikimi ıslak sıcağına sokmak için neredeyse bastıran bir dürtüyle savaşarak nefes veriyorum.

Bundan sonra her ne olarsa, o yapmalı. Onun seçimi. Pişmanlık duymaması için bu işin sorumlusu o olmalı.

Testosteron dolu vücudumdaki her bir hücreye ne kadar ters düşerse düşsün, kontrolün onda olmasına izin vermeliyim.

Parmak uçlarını pazılarımın üzerinde gezdiriyor ve elini gömleğimin kolunun altına sokuyor. Tırnaklarının omzumu hafifçe çizdiğini hissediyorum ve sarsılıyorum. Elini karnımda gezdirirken göğsümden geçen titremeyi bastırmaya çalışıyorum ama başaramıyorum. Parmaklarını gömleğimin kenarından geçiriyor, sonra tenime dokunuyor, göbek deliğimin altındaki hassas noktayı okşuyor. Bu benden bir inilti daha çıkarıyor.

"Tüm bu kaslar," diye fısıldıyor, elini karın kaslarımda üzerinde gezdirirken. Dokunuşuyla kasılıyorlar ve onaylayan bir ses çıkarmamı sağlıyorlar. "Ve çok hassas."

"İnan bana tatlım, şu anda anatomimin en az hassas olan kısmı orası."

Parmaklarını kot pantolonumun belinin altına daldırıyor ve kalçamdan kalçama ileri geri gezdiriyor, tırnaklarını hafifçe tenimde gezdiriyor, sonra dudaklarını kulağıma yaklaştırıyor, böylece konuşurken sıcak nefesi boynumdan aşağıya doğru yayılıyor.

"Bu seksi kesimler gibi bir şey hiç görmedim Naz. Gerçek hayatta değil. Bunları elde etmen uzun sürdü mü? Spor salonunda çok mu çalıştın?"

Sert kelimesinin üzerinde hafif bir vurgu var. Benimle oynuyor mu? Beni cezalandırıyor mu?

Siktir, kimin umurunda? Yapmaya devam ettiği sürece.

Dişlerimi sıkarak cevap veriyorum. "Sikeyim evet. Çok sert." "Mmm. Eminim." Öpücüklerin en yumuşak olanını doğru bastırıyor

Kulak mememin altından, ben titrediğimde usulca gülüyor. "Eva-"

"Sessiz olun. Travma geçiriyorum, yarı sarhoşum ve kolayca ulaşabileceğim bir silahım var. İçinde bulunduğum durumun gerçekliğini, benim için yaptıklarını ve olan biten her şeyi zihinsel olarak kabullenmeye çalışıyorum ve bunu yaparken seni de hissetmek istiyorum. İtirazın var mı?"

Uzun, düzensiz bir nefes veriyorum. "Kullanıldığım için hiç bu kadar mutlu olmamıştım."

"Güzel. Çünkü bunu uzun zamandır yapmak istiyordum."

Ağırlığını bir tarafa kaydırıyor ve kotumun üst düğmesini açmaya çalışıyor.

Daha önce hiç bayılmamıştım ama sanırım bayılmak üzereyim.

Fermuarımın tüm düğmelerini açıyor, kapakları kenara itiyor ve beyaz külotumun üzerinde zorlanan şişkinliğe bakıyor. Sonra tişörtümü yukarı itiyor, böylece göğsüm ve karnım ortaya çıkıyor.

Bir süre çıplak göğsüme baktıktan sonra beni ovmaya başladı.

Eli göğsümden karnıma doğru hafifçe iniyor, sonra tekrar yukarı çıkıyor. Avucunu göğüs kaslarımda üzerinde gezdiriyor. Eli tekrar aşağı kayıyor, kot pantolonumun içinde kayboluyor, sert sikimin yan tarafını fırçalayarak üst uyluğumu sıyrıyor.

Dişlerimin arasından bir nefes bırakıyorum ve kendime bir nefes daha almam gerektiğini hatırlatıyorum.

"Gergin görünüyorsun," diye mırıldanıyor. "Spoiler uyarısı: daha da kötüleşecek."

Sikimi avuçluyor ve hafifçe sıkıyor.

İnlediğimde yüzüme bakıyor. Kızarmıştı. Gözleri biraz parlıyor. Yüzümü izliyor, elini uzunluğumda gezdiriyor, sonra taşaklarımı avucunun içine alıyor.

"Büyükmüş," diye fısıldıyor. "Büyük mü?"

"O. Sen." Elini tekrar ereksiyonumun tepesine doğru kaydırıyor ve parmaklarıyla daireler çiziyor.

"Sana tam uyacağım," diyorum hışımla, gözlerinin içine bakarak.

Tekrar sıkıyor. Kalçalarım istemsizce esneyerek sikimi eline daha sert bastırıyor. Kalbim yerinden çıkacak gibi. Terlemeye başlıyorum. Onu öpmek için can atıyorum, ama daha fazla, daha derin, şimdi içime vuran davula karşı kendimi tutuyorum.

Kendimle savaşmamı izleyen Eva, "Çok iyi davranıyorsun," diye fısıldıyor.

"Bir ödül almalıyım."

Bunun nasıl ortaya çıktığına gülümsüyor. Çok kaba ve muhtaç.

Çözölmeye çok yakın.

"Belki de yapmalısın." Eline bakıyor ve külotumun elastik kemerini aşağı çekerek aletimin tepesini ortaya çıkarıyor.

Sonra elini külotun içine soktu. Sıcak, yumuşak eli beni sarıyor. Başparmağıyla iç çamaşırımı okşuyor.

Şaftımın alt tarafındaki zonklayan damar, sonra taçtaki yarığın üzerine kaydırır ve hafifçe bastırır.

Yumruklarımı sıkıyorum ve bir iniltiyi daha bastırıyorum, bütün tendonlarım geriliyor.

"Çok iyi," diye mırıldanıyor ve elini sertleşmiş sikimin uzunluğuna yavaşça yukarı aşağı pompalamaya başlıyor.

"Siktir."

"Hoşuna gitti mi?"

"İstediğimi biliyorsun." Nefes nefese kalıyorum, sıcaklık omurgamın tabanında kıvrılıyor ve leğen kemiğime doğru yayılıyor. Tüm oda sıcak hissediyor. Sıcak ve süper şarjlı. Şehvetle basınçlandırılmış.

"Başka ne istersin Naz?"

"Ağzın." Suçlu ve çığ bir itiraf gibi patladı içimden.

"Ben de seninkini isterim. Daha önce hiç içmemiştim."

Daha önce hiç olmadı mı? Tanrım, hayır, sanırım Dimitri kendi ihtiyaçlarının karşılanmasını beklerdi, onunkilerin değil.

"Kahretsin, lütfen ağzımı üzerine koymama izin ver Eva. Harabelerde benden istediğin gibi seni her yerinden öpmeme izin ver."

Neredeyse tutarsız, umutsuz bir kelime telaşı. Ellerinde nasıl parçalandığımdan etkilendiğini ve tahrik olduğunu söyleyebilirim. Dudaklarını yalıyor ve sikimi biraz daha sert kavriyor, onun vuruşlarının ritmine uymak için hafifçe yukarı itmeye başlamama izin veriyor.

"Tanrım, gerçekten çok seksisin," diyor nefes nefese, şaşırmış bir sesle. "Külotum sıırılsıklam oldu."

Bana karşı kıvranıyor, ben de kırılıyorum.

İki elimi saçlarına daldırıp başını aşağı çekiyorum ve onu sertçe öpüyorum.

İzin verdiğinde biraz gevşiyorum, öpüşmeyi yumuşatıyorum ama aynı zamanda dillerimiz tembel, mükemmel bir ritim tutturan kadar derinleştiriyorum, yoğunluğu baş döndürücü. Onun vuruşları ve benim itişlerim de mükemmel bir ritim içinde. Uçurumun kenarına gelmeye yaklaşıyorum.

"Durmalsın yoksa boşalacağım," diye dudaklarını törpüledim.

Yanakları renkten renge giriyor. "Umarım bu tam bir ruh hali katili değildir, ama size söylemeliyim ki hayatımda daha önce hiç bu kadar güçlü hissetmemiştim."

İnliyorum, titriyorum.

"Çok sertsin." diye fısıldıyor.

"Lütfen," diye yalvarıyorum, sesim kalın. "Ya beni vur ya da boşalmama izin ver. Daha da iyisi, yüzüme otur ve birlikte boşalalım."

Gözleri yuvarlaklaşıyor ve yüzü daha da kızarıyor. İlkel bir öğretmen gibi dudaklarını sıkıyor.

İşte o zaman hatırladım.

Dimitri onu aldığı anda bakireymiş. Yıllarca onu zorlamış. Cinsel açıdan deneyimli ama iyi anlamda değil.

Gerçek tutkunun yollarında, o bir masum.

Ona tapan, bedenine ve ruhuna tapan, onun ihtiyaçlarını kendi ihtiyaçlarının önüne koyan bir erkeğe hiç sahip olmamıştır.

O hiç sevilmedi.

"Bekle. Tatlım, dur." Bileğini tuttum ve doğrulmak için mücadele ettim. Bir dirseğimin üzerine yükselip ona bakıyorum, umutsuzca nefes almaya çalışıyorum. Sikim aramızda sıkışmış, aniden müstehcenleşmişti.

Burun buruna, birbirimize bakıyoruz. "Bu geriye doğru. Seni iyi hissettirmeliyim."

Kirpiklerini indiriyor. Sessizce "Öylesin." diyor.

"Doğru yol bu değil." Sesim sertleşiyor. "Henüz değil."

O itiraz edemeden ayağa kalkıp onu kaldırıyorum. Sonra onu kollarıma alıp koridordan yatak odalarına doğru ilerliyorum.

YİRMİ İKİ

EVA

Koridorda ilerlerken Naz'ın omuzlarına yapışıyorum ve gözlerim fal taşı gibi açılmış bir şekilde profiline bakıyorum. Kalbimin bu yükü kaldıracak kadar güçlü olup olmadığından emin değilim, ama öyle olması için dua ediyorum.

Kaydedilen o konuşmada Tabby ve Connor'a önceliğinin ben olduğumu, yaşadıklarımın gerçekliğini öğrendiğinde beni korumak için tüm hayatını bir kenara atmaya hazır olduğunu söylemesini izlemek üzerimde öyle derin bir etki yarattı ki dakikalarca donup kaldım, bir insanın sahip olabileceği hemen her duyguyla hırpalandım. Sonunda ayağa fırladım ve Tulum'a giderken nasıl kendinden tiksindiğini, yolun kenarına çekip bana bir şey söylemesi gerektiğini söylediğini hatırlayarak yürümeye başladım.

Onu nasıl durdurduğumu.

Kendisinden nefret ettiğini söylemişti ve ben de kalbinde ne olduğunu bildiğimi söylemiştim.

İkimizin de umutsuzca istediği şey olmasına rağmen benimle yatmayı nasıl reddettiğini.

Onu nasıl öldürmeye çalıştığımı.

Onu öldürmeye çalıştım! Ve daha yarım saat önce kafasına bir kurşun sıkmakla tehdit ettim!

Tabby haklıydı: Bana yalan söylemek zorunda kaldığı için kendini çarmıha geriyordu. Büyük resme baktığımda, özümde Naz'ın onurlu bir adam olduğuna inanıyorum.

Durumumuz ne kadar tuhaf ve kafa karıştırıcı olursa olsun, onu hâlâ hayatımda daha önce hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyorum.

Yatak odamın kapısına doğru omuz atıyor, kapıyı arkasından tekmeleyerek kapatıyor ve yatağa doğru ilerliyor. İnanılmaz bir kolaylıkla, sanki günlük işi için ağır yükler taşıyormuş gibi, beni ayağa kaldırıyor ve doğruluyor.

Sonra silahı pantolonumdan çıkarıp yatağımın başucuna koydu. "Belki sonra beni vurmak istersin diye," diyor huysuzca.

"Sonra." Ona bakıyorum, ağzım Sahra kadar kuruduğu için bu iki heceden daha fazlasını kuramıyorum.

Gömleğini çıkarıyor ve yere bırakıyor. "Seninle ilgilendikten sonra," diyor kasıtlı olarak, kara gözleri parlıyor. Sonra ikimizi de yatağa götürüyor.

Beni kucaklıyor ve kollarını başımın iki yanına dayıyor. Üstümde iri ve kaslı, sıcaktan, kastan ve yanan gözlerden ibaret, beni kolayca ezebilecek bir dağ gibi adam. Ama bakışları ateşin yanı sıra şefkatle de dolu ve bunu yapmayacağını biliyorum.

Naz'ın benim acı çektiğimi görmektense kendisinin acı çekmeyi tercih edeceğine inanmaya başlıyorum.

"İyi misin?" diye soruyor, yüz ifademi inceleyerek.

"Eğer 'iyiyim' derken sinir krizinin eşiğindeyim ve hayatımda hiç olmadığım kadar heyecanlı ve korkuyorum demek istiyorsan, evet. Ben iyiyim."

Ağzının bir köşesini kıvrıyor. "Bunu ne kadar sevdiğimi biliyor musun?"

"Ben mi korkuyorum?"

"Dürüst oluyorsun," diyor, sesi boğuk. "Her zaman tam olarak ne demek istediğini söylüyorsun. Hissettiğin her şeyi, iyi ya da kötü, hiç çekinmeden itiraf ediyorsun. Senin kadar korkusuz başka bir kadın tanımadım."

Boğazım düğümleniyor. Gözlerimin kenarlarına dolan suyu kırıştırarak uzaklaştırmak zorunda kalıyorum. "Ben korkusuz değilim. Ben

her şeyden korkuyorum. Senden bile korkuyorum." "Ama sen hala burada benimlesin."

Titrek bir nefes veriyorum ve gözlerimi kapatıyorum. "Kararları korkumun vermesine izin vermeyeceğim."

Naz zarif bir şefkatle dudaklarını şakağıma değdiriyor. Kulağıma fısıldıyor: "Ve bu -benim tatlı, cesur, güzel kızım- cesaretin tanımıdır."

Gözyaşlarına boğulma dürtüsü beni ele geçiriyor ama buna karşı koyuyorum, yutkunarak nefes alıyorum ve ateşli yüzümü Naz'ın bileğine çeviriyorum.

Vücudu benimkiyle aynı hizaya gelene kadar kendini bana doğru indiriyor. Ağırlığını dirseklerinin üzerinde dengeliyor, böylece kasıklarımız göğsümüze değecek şekilde birbirimize bastırıyoruz. Bacaklarımı açıyorum, o kalçalarımın beşiğine oturana kadar leğen kemiğimi ayarlıyorum, sertliği kotumun dikişini zorluyor.

Başımı ellerinin arasında tutarak çenemden köprücük kemiğime kadar uzanan bir yolu usulca öpüyor. Boğazımın dibinde, dilini çukura daldırmak için duraklıyor.

"İkimizin de ayağında ayakkabı var," diyorum titreyerek. "Bu garip mi?"

"Kıyafetler hakkında düşünmeyi bırak," diye boğuk bir cevap gelir. "Bir saniye içinde halledeceğim. Sadece bunu hisset."

Boynumun yan tarafında nabız gibi atan damarı yalıyor. Titrediğimde, "Ve nefes al." diye ekliyor.

Ağzını açıp boğazımı hafifçe emdiğinde yönünü takip etmek imkânsız hale geliyor. Dişleri tenimi sıyrıyor. Meme uçlarım anında sertleşti.

Ağzını başka bir yerde, başka bir yerde istiyorum; keskin bir nefes alıyorum ve parmaklarımı sırtına geçirerek ona doğru eğiliyorum.

"O kadar güzelsin ki," diyor sertçe, dudakları tenimde geziniyor. "Çok duyarlısın." Sonra tanımadığım bir dilde bir şeyler mırıldanıyor, kulağa erkeksi ve cinsel gelen, sürtünmelerle dolu, gırtlaktan gelen yabancı bir dil.

Eli gömleğimin altından kayıyor. Avuç içleri sıcak ve pürüzlü, nasırlı parmakları aynı anda hem sert hem yumuşak, tüylerim diken diken oluyor, çok iyi hissettiriyorlar. Göğüs kafesime ulaştığında, küçük, tutarsız bir çığlık atıyorum.

Dondu kaldı.

"Ben iyiyim. Ben sadece ... Sanırım biraz sayıklıyorum."

Başını kaldırıp ağzını benimkine yaklaştırıyor ve dudaklarımı ateşli, telaşsız bir öpücükle yakalıyor. Sonra elini nazıkçe sütyenimin altından yukarı kaydırıyor ve göğsümü avuçluyor.

"Whoa." Ben sarsılınca usulca kıkırdıyor. "Sakin ol."

"Hayır, kolay değil," diyorum arzudan nefesim kesilerek.

"Sert.

Daha fazla. Daha hızlı. Acele et."

Göz kapaklarını indirdi. Sert bir çene ve genişlemiş burun delikleriyle bana bakıyor, nefesi düzensiz ama vücudu mükemmel, hareketsiz bir kontrol altında. Sonra başparmağıyla işaret parmağını birleştirip meme ucumu aralarında sıkıştırırken yüzümü izliyor.

Ağzım açılıyor ama ses çıkmıyor. Dizimi kalçasına doğru çekiyorum.

Başparmağıyla meme ucumda daireler çiziyor, sonra tekrar çimdikliyor, bu sefer daha sert bir şekilde, vücuduma şok bir zevk dalgası gönderiyor.

"Ne istiyorsun?" diye nefes alıyor, ağzıma bakarak. "Her şeyi. Her şeyi. Seni."

Gömleğimin eteklerini yukarı itiyor, sütyenimi kenara itiyor ve ağrıyan göğüs ucumu ağzına alıyor.

İçimdeki ısı her yerde patlıyor.

Ağzı sıcak, ıslak ve sert, içinde kolayca boğulabileceğim bir zevk girdabı. Beni emiyor, yanakları çukurlaşıyor, leğen kemiği benimkine doğru esniyor. Dişleriyle etimi hafifçe sıyırdığında inliyorum.

Yüksek sesle.

Diğer göğsüme geçiyor ve ben battaniyenin üzerinde bir yağ havuzuna dönene, titreyene ve terden sıırılsıklam olana kadar çimdikleme ve emme rutinini tekrarlıyor.

"Sanırım böyle boşalabilirsin," diye mırıldanıyor şaşkınlıkla, dilini sert bir çıkıntının üzerinde gezdirerek.

"Ben hiç ... Ben ... oh ..."

Duraklıyor. Sesi yumuşak, "Hiç orgazm olmadın mı?" diye soruyor.

"Hayır. Yani evet, kendi başıma. Birlikte değil ... sırasında değil ..." Utanarak bir kolumu yüzüme atıyorum.

"Sorun değil, tatlım. Bana söylediğin için teşekkür ederim." Tenime doğru nefes alıyor, göğüslerimi okşuyor ve parmaklarını omuzlarımda yoğuruyor. Fısıldıyor, "Seni tatmam gerek. Ağzıma boşalmanı istiyorum. Bunu istiyorsan bana söyle."

Karmakarışık bir onaylama sesi çıkarıyorum, çaresizce pelvisimi onunkine doğru sallıyorum ve tırnaklarımı kaslı sırtına geçiriyorum. Gözlerimin kafamın içine yuvarlanmak üzere olduğundan şüpheleniyorum.

Sonra giysilerimi çıkarmama yardım ediyor, her şeyi yaptığı gibi gömleğimi, kot pantolonumu ve ayakkabılarımı çıkarıyor. Hepsini dikkatsizce yere atıyor. Sütyenim de bir kenara atılıyor, sonra topuklarının üzerine oturuyor ve bana bakıyor.

Dikkatle inceliyor. Bakışları hiçbir şeyi kaçırmıyor. Kendimi savunmasız ve korunmasız hissediyorum ama gözlerindeki duygu beni acayip derecede tahrik ediyor. Tüm o sıcaklık ve özlem.

"Çok güzel," diye fısıldıyor, parmaklarını çıplak iç bacaklarımda gezdirirken. "Sadece çok güzel."

Ellerini göbeğimin üzerinde gezdiriyor, sonra yavaşça kaburgalarımın üzerinden geçip göğüslerimi avuçluyor. Eğilip beni usulca dudaklarımdan öpüyor, alt dudağımı hafifçe ısıtıyor ve dilini hafifçe kaydırarak acıyı yalıyor.

Ellerimi saçlarına gömüyorum ve onu başka bir öpücük için aşağı çekiyorum, daha derin, sabırsızlık ve ihtiyaç dolu bir öpücük.

Hafifçe gülerek uzaklaşır. "Tamam, açgözlü kız. Seni anlıyorum."

Vücudumdan aşağı iniyor ve sert yanağını iç uyluğuma çeviriyor. Dirseklerinin üzerinde dengede durarak ellerini

popomun altına girip sıkıyor ve boğazından kısık bir ses çıkarıyor. Sonra ağzını açıp etimi emiyor, gözlerini kapatıp koyu renk kirpiklerini yanaklarının üzerinde bir yelpaze haline getiriyor.

Başka tarafa bakamıyorum.

Zor nefes alıyorum, kalbim güm güm atıyor ve her yanımla titriyor, ama bir kalçamın içini, sonra diğerini emip yalarken başka tarafa bakamıyorum, acele etmiyor ve belli ki bir kase taze krema yemiş bir kedi gibi eğleniyor.

Külotumun ortasına burnunu sokup içine çektiğinde, çılgınlık atabilirim diye düşünüyorum.

Külotumu kenara çekerek etimi hevesli gözlerine maruz bırakıyor. Daha önce hiç bu kadar yakından, derin bir takdirle ama daha da derin bir tutkuyla bakılmamıştım. Beni bütünüyle yutmak istiyor gibi görünüyor.

"Çıplak" diye fısıldıyor ve tam bacaklarımın arasına bir öpücük konduruyor.

Yumuşak bir öpücük, dudakları kapalı, ama nefes nefese sıçradığım için defibrilatörden gelen bir şok da olabilirdi.

Bir elini karnımın üzerine koyuyor. Bana destek veriyormuş gibi hissediyorum.

Nefes nefese, "Her zaman ağda yaptırmak zorundaydım. O istedi ..." Yutkunuyorum, nefesim kesiliyor. "Saçımın olmasına izin yoktu."

Bir süre sonra Naz, "Şu andan itibaren nasıl istersen öyle olsun. Ve bir daha asla yatakta ondan bahsetmeyeceğiz."

"Aman Tanrım. Özür dilerim."

"Kızgın değilim tatlım," diye mırıldanıyor. "Sadece aramızda yeri yok."

"Hayır, haklısın. Söz veriyorum yapmayacağım-"

Sözlerim sert bir nefes alışımıyla kesiliyor çünkü Naz başını eğmiş ve o harika sıcak ağzını tam ortama koymuş.

İnliyorum, yatağa yaslanıyorum, başım yastığa doğru eğiliyor, gözlerim kayarak kapanıyor. Dili klitorisimin şişkin tomurcuğunun üzerinde ileri geri gidip geliyor, sonra ben tekrar inleyip ağzına karşı kıvranana kadar hafif bir baskıyla emiyor.

Nefes nefese, "Naz. Bu. İnanılmaz." Homurdanıyor ve daha sert emiyor.

Kirli, samimi ve vahşice ateşli, en çılgın fantezilerimden bile çok daha iyi. Vücudum üzerinde kontrolüm olmayan şeyler yapıyor. Kalçalarım bükülüyor ve esniyor. Kalçalarım sıkılıyor ve titriyor. Nefes alışım sessiz odada sert ve gürültülü ve daha önce hiç çıkarmadığım sesler çıkarıyorum, hayvani zevk sesleri.

Sonra kalın bir parmağını yavaşça içime sokuyor. O kadar iyi hissettiriyor ki ölebilirim.

Saçlarına dokunuyorum, bana bakıyor ama ağzını etime gömülü tutuyor. Parmağını içeri ve dışarı pompalamaya başladığında, titreyen parmaklarım saçlarının derinliklerine dolanıyor. Yaptığı şeyden hoşlandığını, üzerimde yarattığı etkiden daha çok hoşlandığını söyleyebilirim ve bu beni daha da çılgına çeviriyor.

"Lütfen durma," diye fısıldıyorum, ağzına doğru eğilerek.

Cevap olarak, diğer elini karnımdan göğsüme doğru kaydırıyor ve meme ucumu çimdikliyor.

İnleyerek yastığa yaslandım.

O zaman sadece duyum haline gelir. Mantıklı düşünce kayboluyor. İki elimle saçlarını avuçluyorum ve nasıl görüldüğümü ya da ses çıkardığımı hiç umursamadan, sadece hissettiklerime odaklanarak yüzünü okşuyorum. Omuz kasları esneyip kalçalarımın altında toplanıyor ve bu bile inanılmaz derecede seksi. Göbeğimde ve aynı zamanda göğsümde artan bir baskı var, sanki tüm duygularım boşluğu doldurmak için genişliyor, tıpkı vücudumun Naz'ın beni sürüklediği o beyaz-sıcak zirveye doğru zorlandığı gibi özgürleşmek için zorlanıyor.

Sonra, hiçbir uyarı olmadan, uçurumun kenarındayım.

İlk kasılma beni vurduğunda, nefesim kesildi. O kadar şiddetli ki ses çıkaramıyorum. Sonra kasılmalar beni sarsıyor, birbiri ardına, boğazımdan çaresiz çığlıklar çıkaran sert zevk dalgaları.

Sürekli devam ediyor. Sanki içten dışa doğru patlıyormuşum gibi hissediyorum. Uzun, titrek bir çığlık duyuyorum ve belli belirsiz benden geldiğini fark ediyorum.

Naz'ın göğsüme doğru eğildiğini ve kulağıma "Şşşt, tatlım, sus" diye mırıldandığını hissedene kadar ağladığımı fark etmedim.

Bacaklarımı ve kollarımı vücuduna doluyor, yüzümü omzuyla boynu arasındaki boşluğa gömüyor ve kendimi gözyaşlarına bırakıyorum.

Sözsüzce bana sıkıca sarılıyor, ağlamama izin veriyor. Titreyen nefesim ikimizi ve altımızdaki yatağı sarsıyor. Kolları güçlü ve sıcak. Kalp atışları göğüslerime çarpıyor. Üstümde çok ağır ama bu baskı bir kafes değil, bir kalkan gibi hissettiriyor.

Onun kucaklaması bir sığınaktır.

Hayatımda ilk kez kendimi evimde gibi hissediyorum. "Sanırım seni affediyorum," diye göğsüne doğru hıçkırıyorum.

Bir süre sonra hafifçe gülmeye başlıyor. "Gelecekte yapabileceğimiz herhangi bir kavgayı nasıl kazanacağımı aklıma not ettiğimi biliyorsun, değil mi?"

"Sadece bunu bana düzenli olarak yap ve kavga edecek bir şey kalmasın."

Daha sert gülüyor.

"Şaka yapmıyorum." Boynuna ve çenesine ateşli öpücükler konduruyorum. "İnanılmazsın. Bu inanılmazdı. Lütfen bana bunun seni beladan kurtarmak için tek seferlik bir şey olmadığını ve bir süre birlikte olduktan sonra tembelleşip kayıtsız kalacağını ve bunu bana bir daha asla yapmayacağını söyle."

"Söz veriyorum," diyor bana sırtarak, gözleri ıslı ıslı parlıyor. "Ve ayrıca vay canına, egom için harikasın."

Burnumu çektim. "Üstün Adam yine saldırıyor."

Bir kez daha kahkahalara boğuluyor ve başını boynuma yaslıyor.

"Naz?"

"Öyle mi?"

"Şimdi beni öper misin lütfen?"

Başını kaldırıp bana bakıyor, gözleri parlıyor. "Elbette." Duraksıyor, isteğimin ardında başka bir şey olduğunu hissediyor. "Özel bir nedeni var mı?"

"İstiyorum ..." Dudaklarımı ıslatıyorum, tereddüt ediyorum. "Senin tattığın şeyi tatmak istiyorum."

Koyu renk gözleri parlıyor. "Sen ıslak bir rüyasın, kadın," diye homurdanıyor, sonra ağzımı alıyor.

Öpüşme son derece tutkulu ve uzun sürüyor. Sonunda hava almaya çıktığımızda, "Eee?" dedi.

Bir an düşündüm. "Bilmiyorum, narenciye gibi mi? Portakalı ısırduğınızda yanağınızda hissettiğiniz o keskin tat gibi. Ama biraz da tuzlu. Ve Fransız şarabının o çok özel küflü, topraksı tadı vardır ya?"

Vücudu sessiz kahkahalarla sarsılıyor. "Ne?" Şaşkınlıkla soruyorum.

"Çok tatlısın." Beni iki yanağımdan da usulca öpüyor. "Sevimli, çekici ve tamamen karşı konulmaz."

"Gayet iyi direniyor gibi görünüyorsun," diye homurdanıyorum. "Bu da ne demek?"

"Yani hala pantolonunu giyiyorsun. Ve ayakkabıların!"

Başparmaklarını yanaklarımda gezdiriyor, gözlerinde kalbiyle bana bakıyor.

Bakışı beni nefessiz bırakıyor.

"Prezervatifim yok," diyor usulca. "Ama olsaydı bile, bir sonraki adımı atmak için beklemeliyiz."

Ona bakıyorum. "Bir sonraki adımı atmak için beklemek mi?" Yavaşça tekrarlıyorum, dehşete düşmüş bir halde.

"Benim için değil. Senin için. Özel olmasını istiyorum-"

"Şimdi olmasını istiyorum," diye araya giriyorum. "Böyle hissetmek için ne kadar zamandır beklediğimi biliyor musun? Sana bir ipucu vereyim: sonsuza kadar."

Nefes alıyor, bakışları düşünceli.

"Ve dahası," diyorum, öfkem yükseliyor, "prezervatife ihtiyacımız yok çünkü doğum kontrol iğnesi kullanıyorum. En azından endişenizin hastalık değil hamilelik olduğunu varsayıyorum, ama yanılıyorsam, hastalıksız olduğumu bilmenizi isterim. Ya sen?"

"Evet," diye anında cevap geliyor. "Tamam o zaman. Hadi yapalım şu işi."

Meydan okuyan bakışlarıma karşılık yine kahkahalara boğuluyor, sırt üstü dönüyor ve beni de yanına alarak bir battaniye gibi vücuduna yayılıyor. Yüzümü ellerinin arasına alıyor.

"Artık dünya kadar vaktimiz var," diye mırıldanıyor gözlerimin içine bakarak. Sonra, farklı bir tonda: "Az önce silaha mı baktın?"

"Bahse girerim seni silah zoruyla benimle yatmaya zorlayabilirim."

"Öyle mi?" Dudaklarını birbirine bastırıyor çünkü yine gülmemeye çalışıyor, piç herif.

Yumruğumla koluna vuruyorum. Bir pamuk parçasının duvara çarpması gibi. "Seninle seks yapmak istiyorum, lanet olsun!"

Kırbaç gibi bir hareketle beni yine sırtüstü yatırdı ve bileklerimi başımın üzerinde tuttu. "Gösteriş," diye mırıldandım.

"Beni dinle."

"Ne?"

Gözlerimin içine bakarak ağır ağır konuşuyor: "Eğer seni becerirsem, benim olursun. Ben de seninim. Ve hepsi bu."

Kalbim vahşi bir aygır sürüsü gibi hareket etme ve göğsümün içindeki açık bir ovada gürleme zamanının geldiğine karar veriyor. Yutkunuyorum, onun yoğunluğundan heyecanlanıyorum.

"İsteyeceğim son şey, daha sakinleşmeye fırsat bulamadan benimle bu işe girdiğin için pişmanlık duymandır. Ben burada uzun vadeli bir resme bakıyorum. Evet, bu harika hissettirir ve evet, ikimizin de istediği bu, ama ihtiyacın olan şey bir dakika

Her şey ortaya çıkacak. Ve ihtiyacım olan şey, sonunda kendini bana verdiğinde hazır olduğunu bilmek. Ve bu iyilik için."

Bir süre sonra, sesim titreyerek, "Kahretsin." diyorum.

Kaşları çatıldı. "Ne oldu?"

"Bu çok mantıklı."

Sırıtişı nefes kesici. "Ne diyebilirim ki? Ben bir dahiyim."

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Tabii. Ateş et."

Dudağımı ısııyorum ve konuşmadan önce ona bakıyorum. "Teknik olarak seks sayılmayan başka şeyler de yapabiliriz, değil mi? Penetrasyon olmayan şeyler gibi."

Sırıtişı kaybolur. Yavaşça bir kaşını kaldırıyor.

Fısıldıyorum, "Çünkü daha önce kanepede yaptığımız şey gerçekten hoşuma gitti. Belki bunu bitirebiliriz."

Kirpikleri titriyor. "Kahretsin, kadın," diye nefes alıyor, sonra ağzımı bir başka sert, tutkulu öpücükle alıyor.

Bunu evet olarak kabul ediyorum.

YİRMİ ÜÇ

EVA

Sizi güldürebilen insanlar hayatta çok az değer verilen bir nimettir. Bu insanlar öyle her yerden çıkmıyor da. Tanıdığım ve mizahla moralimi düzelten insanların sayısı bir elin parmaklarını geçmez ve bunlardan sadece bir tanesi bana bir zamanlar bir canavarın en sevdiği evcil hayvanı olduğumu -en azından bir süreliğine- unutturacak kadar komikti.

Muhteşem kıcı ve pazuları da olabilir, ama duygusal hissediyorum.

Naz bana, her Pazar kilisede gördüğüm yaşlı bir kadının haça baktığı gibi bakıyordu. Her zaman aynı sırada diz çökmüş, yüzü yukarıya dönük, dudakları sessizce dua ederken, sunaktaki özenle işlenmiş altın haça öyle bir saygıyla bakardı ki, inancı ışık gibi içinden akardı.

O kadın gerçek bir mümindir.

Başımı nazikçe sabunlayan adamın gözlerinde de aynı ateşli bağlılık ifadesini görüyorum.

"Bir ton saçın var," diyor sevgiyle, büyük elleriyle kafatasımı köpürterek. Bu işte çok iyi, bazı erkekler gibi kaba ya da dikkatsiz değil. Ama o zaman, muhtemelen tecrübeliydi.

Ona karısı hakkında soru sormak istiyorum ama bunun onun için bir acı kaynağı olduğunu biliyorum, bu yüzden onun yerine gülümsüyorum. "Güzellik uzmanı olarak geçirdiğin onca yıldan sonra bu profesyonel bir görüş mü, Dudley?"

Ağızma bir öpücük bırakıyor. "Evet. İstersen burada işimiz bittiğinde sana perma yapabilirim. Belki güzel bir röfle. Durula."

Başımı arkaya yatırıp gözlerimi kapatıyorum ve başımın üzerinden akan ılık spreyin tadını çıkarıyorum.

"Merhamet," diye mırıldanıyor, ellerini göğüs kafesimden aşağı kaydırarak.

Vücutuma baktığını biliyorum. Onun önünde çıplakken neden bu kadar rahat hissettiğimi bilmiyorum ama hissediyorum.

Başka bir nimet. Onları biriktirmeye başlıyorum.

Tüm köpükleri çıkardığımda Naz beni kollarına çekiyor ve öpüyor. Sıcak su mu başımı döndürüyor yoksa ağzı mı bilmiyorum ama oda tembelce etrafımızda dönüyor. Buhar dalgaları çıplak tenime çarpıyor.

Elini sırtımdan aşağı kaydırıyor ve popomu sıkıyor, beni kendisine doğru yaklaştırıyor, böylece ereksiyonu aramızda sıkışıyor, göbeğime doğru itiyor, köpüklerle kayganlaşıyor.

"Hep böyle mi olacak?" Mırıldanıyorum.

Elini yukarı kaydırıyor ve göğsümü okşuyor. "Ne gibi?"

Gözlerimi açıyorum ve ona bakıyorum. "Böyle iyi."

Gülümsemesi yumuşak, gözleri de öyle. "Hayır," diye fısıldıyor. "Çok daha iyi olacak."

Beni duvara doğru çeviriyor ve iki göğsümü ellerinin arasına alırken ağızını boynuma doğru indiriyor. Havanın sıcaklığı yirmi derece birden artarken ellerimi ıslak fayansların üzerine koyup alnımı da oraya yaslıyorum. Bacaklarımın arasına uzanıp parmaklarını kıvrımlarıma soktuğunda, sırtımı kamburlaştırarak inliyorum.

Ereksiyonu popoma doğru sertleşiyor. Uzanıp elime alıyorum.

Yine o yabancı dilde bir şeyler söylüyor, sesi arzudan pürüzlü.

Hareketlerimiz senkronize oluyor. İt, çek, kaydır, hepsini tekrar yap, mümkün olduğunca telaşsız. Başımı çeviriyorum ve o

Ağzımı. Parmakları bacaklarımın arasında daha hızlı hareket etmeye başlıyor. Elimin vuruşlarının ritmini artırarak karşılık veriyorum.

İnliyor. Islak fayanslarda yankılanıyor, heyecan verici bir teslimiyet ve zevk sesi, eline karşı sallanırken kendi küçük, nefessiz çığlıklarımın sesiyle vurgulanıyor.

Kolunu bedenime doluyor, böylece göğsündeki tüm gergin kasları hissedebiliyorum. Sonra alnını omzuma koyuyor ve titriyor. "Eva. Eva."

Kendini elime bırakırken tüm vücudu sarsılıyor. Klitorisimi çimdikliyor ve omzumun uzun kasını ısırarak tenime doğru homurdanıyor. Orgazmının sonuna doğru sendeleyerek ilerlerken leğen kemiğini kısa ve sert bir şekilde itiyor, ben de kolumu duvara dayayarak bizi sabitlemek zorunda kalıyorum.

Kalbinin kürek kemiklerimin arasında attığını hissediyorum. Nefes alıp veriyor, seğiriyor, tamamen çözülmüş durumda ve ben buna bayılıyorum.

"Kahretsin," diye homurdanıyor, nefes nefese. "Özür dilerim." "Ne için?"

"Bitiş çizgisini ilk benim geçmemem gerekiyordu."

Kıkırdıyorum ama ellerini kalçalarıma koyup beni döndürdüğünde kahkahalarım kayboluyor, sonra önümde dizlerinin üzerine çöküyor.

Ve sonra-oh sonra. Sadece onun yapabileceği gibi benimle ilgileniyor. Ağzı bir mucize.

Bu güzel adamı dizlerinin üzerinde, bana zevk vermek için bu kadar istekli görmek, onun zeki dilinin yaptıklarından ayrı, kendi başına bir zevk. Gözleri kapalı ve yüzü mest olmuş bir halde beni emiyor, iki eliyle kıcımlı kavrayarak beni sabitliyor.

Boşaldığımda çaresiz çığlıklar atıyorum, parmaklarım ıslak saçlarına dolanıyor, düşmemek için dizlerimi kilitliyorum. Adını haykırıyorum, başım fayansa doğru düşüyor.

İçimde yankılanan bir uğultu çıkarıyor. Bir an için dünyadaki tüm saatler

tik taklar durur. Zaman akıp gider ve gerçek dünya kaybolur.

Sonra ayağa kalkıyor ve dudakları benim tadımla dolu uzun, duygulu bir öpücük için benimkini buluyor.

Tekrar konuşabildiğimde zayıf bir sesle, "Bence penetrasyon kısmına hiç girmemize gerek yok. Bu diğer şeyler destansı."

Kıkırdaması alçak ve tatmin edici. "Amacımız memnun etmek, hanımefendi."

"İyi iş çıkardın. Çaban için altın bir yıldız aldın."

Kulağıma fısıldıyor, "Henüz hiçbir şey görmedin, tatlım," ve kulak mememi nazikçe emiyor.

İç çekişim çok hoşuna gitmiş olmalı çünkü bu onun daha yüksek sesle gülmesine ve beni sıkıca sarmasına neden oluyor. "Şimdi seni beslemem gerek. Makarna sever misin? Harika bir Bolonez linguini yaparım."

"Tanrım," diye mırıldanıyorum şaşkınlıkla. "Öldüm ve cennete gittim."

"Egom kesinlikle cennette. Çok yakında onunla aynı odada olmak için eğilmemiz gerekecek. Hadi güzelim, seni kurulayalım."

Beni nazikçe duştan çıkarıyor, beni destekliyor çünkü ıslak bir erişte gibi sallanıyorum. Sonra beni banyo zemininin ortasına dikey ve suyu cildimden havluyla temizliyor, bilen bir erkeğin yapacağı gibi saçlarımı ovalamadan kuruluyor.

"Eminim mükemmel bir kocaydın."

Bir an duraksıyor, sonra havluyu etrafıma sarıyor ve uçlarıyla göğsümün üzerinde bir düğüm atıyor. Sonra burnumun ucunu öpüyor. "Aptal bir çocuktum ama elimden geleni yaptım. Daha iyi yapabileceğim şeyler vardı."

Yanağına dokunuyorum ve gözlerinin içine bakıyorum. "Şanslıydı," diye fısıldıyorum.

Gülümsemesi hüzünlü görünüyor. "Hayır. Öyleydim. Onu sevmek beni daha iyi bir adam yaptı."

"O zaman onu sevdiğine sevindim. Eminim o da seni tüm kalbiyle sevmiştir."

Yüzümü ellerinin arasına aldığında gözleri duyguyla parlıyor. "Öyle yaptı," diye mırıldanıyor gözlerimin içine bakarak. "Bir daha böyle bir şansa sahip olamayacağımı düşünmüştüm. Çoğu insan bunu hayatında bir kez bile bulamaz, hele iki kez hiç."

Göğsümde bir dakika önce olmayan bir baskı var. Boğazım kapanıyor ve aniden nefes almak imkansızlaşıyor.

Beni kollarının arasına alıp sarılıyor, vücudunun konuşmasına izin veriyor çünkü daha fazla kelimeye gerek yok. Titreyen bir nefes aldığımda beni bırakıyor ve gülümsüyor. "Hadi seni doyuralım, Thelma. Fillerin uzun süre aç kaldıklarında nasıl delirdiklerini bilirim."

Dolapta bir bornoz buluyorum -siyah, çünkü görünüşe göre evin rengi bu- ve Naz mutfağa giderken saçlarımı tarıyorum. Yorgunluk iliklerime kadar işliyor. Fiziksel ve duygusal olarak yıpranmış durumdayım ve ileride olacakların düşüncesi zihnimde ağır bir yük oluşturuyor.

Naz'ın zeki, güçlü ve yetenekli olduğunu biliyorum ama bu, yakında karşılaşacağı kaygan kötülükle her zaman başa çıkamayabilir.

Dimitri ne Naz'ın ne de bir başkasının kurallarına göre oynar. Kendi acımasız kurallarına göre oynar ve kazanmak için oynar.

Yatak odasından çıktığımda beni nefis bir koku karşılıyor. Sarımsak ve baharatlar, kızarmış et kokusu.

"Her şeyi düşünmüşler, değil mi?" Naz'ın yeni kıyafetlerini giydiğini fark ederek söylüyorum. Gömlek bir beden küçük ama şikâyet etmiyorum. Heykel gibi vücudunu bir rüya gibi sergiliyor.

"Connor her zaman oyunun bir adım önündedir," diye yanıtıyor Naz, ocaktan dönüp bana gülümseyerek. Tahta bir kaşıkla kıymayı tavanın içinde itip kakıyor.

beyaz mutfak havlusunu omzuna atmış, her türden evcil görünüyor.

Onu görünce tamamen büyüledim. Yemek pişirmek ya da bebek tutmak gibi şeyler yapan iri yarı adamlar dünyanın en erotik manzaralarından biridir. Sadece iç çamaşırıyla yapsaydı daha iyi olabilirdi.

"Demek Metrix'teki ilk işin bendim, ha?"

"Evet. Ama ben sana 'iş' demezdim, tatlım." Göz kırptıyor, sonra tavaya geri dönüyor.

Kaynamakta olan bir tencere makarnayı lavabodaki süzgece boşaltmasını, sonra hepsini tencereye geri koymasını ve bolca tereyağı eklemesini izliyorum. Ocağın başında çok rahat. Onu bir şef olarak hayal edebiliyorum.

"Yapamayacağın bir şey var mı?"

Kıkırdıyor. "Bir melodiyi tutamıyorum. Hız sınırının altında araba kullanamam. Televizyonda bowling izlemekten hoşlanan insanları anlayamıyorum."

"Bunlar kusur değil. Bana en kötü hatalarını söyle ki seni koymaya başladığım bu kaideden indirebileyim."

Tekrar bana dönüyor, sırtıyor. "Benim hiç hatam yok. Bunu söylediğim için üzgünüm ama ben mükemmelim."

Gözlerimi deviriyorum. "Tamam, önce ben başlayacağım. Bazen kilisede dikkatimi papaza vermem gerekirken başka bir şey düşünürüm."

Sanki gerçek olup olmadığını merak ediyormuş gibi gözlerini kısarak bana bakıyor. "Bu bir hata değil, tatlım. Bu sadece kendini korumak için. Vaazlar çok sıkıcı olabiliyor."

"Bok gibi," diye tekrarlıyorum. "Bu nasıl bir ölçü birimi?"

Bir omzunu kaldırıyor. "Öyle

işte." "Tamam, işte bir tane:

Ben dağınık biriyim."

"Evet. Bunu fark ettim. Dairenizden kasırga geçmiş gibi görünüyordu."

Işınılıyorum, kabul ettiği için mantıksız bir şekilde gurur duyuyorum çünkü artık onun da paylaşması gerektiği anlamına geliyor. "Daha yeni keşfettim

Bu, Gerçi. I değildi. izin verildi için olmak herhangi bir şey ama mükemmel ..."

Dudağımı ısırarak kendimi durduruyorum.

Kalçasını sobaya yaslıyor, beni incelemek için başını eğiyor. Sonunda usulca, "Bu hoşuna gidecek." dedi.

"Ne?"

"Yapmaktan hoşlandığın her şeyi çözmeni izlemek."

Yanaklarıma sıcaklık yayılıyor.

Ses tonu hafifliyor. "Yani, belki de yılan derisi toplamayı gerçekten seviyorsundur-"

"Ew!"

"-veya tereyağından bir şeyler oymak ya da Star Wars karakterleri gibi giyinip insanlarla internette tartışmak. Ya da tahnitçilik! Evet, seni bir ev dolusu doldurulmuş sosis köpekle görebiliyorum."

Gözlerimi ona diktim. "Çok rahatsızsın."

Masum bir şekilde, "Hayır, ciddi, doldurulmuş sosis köpekler hariç, bunların hepsi benim hobilerim. Sevmiyor musun?"

"Sevmiyorum," diyorum başımı sallayarak ve onu cesaretlendirmek istemediğim için dudaklarımdaki gülümsemeyi bastırarak. "Sanırım örgü örmek gibi normal ve sıkıcı bir şeyle uğraşacağım, teşekkürler."

"Örgü örmek sıkıcı değil, işlevseldir. Bana harika atkılar ve eldivenler yapabilirsin."

"Eldiven mi? Eğer etrafta eldiven giyerek dolaşan türden bir erkekseniz, erkekliğinizi ciddi şekilde abartmışım demektir."

"Bunu başaramayacağımı mı düşünüyorsun?" Bir kavanoz domates sosunu açıyor ve kızarmış et tavaına döküp hafifçe karıştırıyor. Sonra dolaptan iki tabak çıkarıyor ve her birine tereyağlı linguini'den biraz koyuyor.

"Sanırım seni bir çift eldivenle görmek için iyi para öderdim, Dudley."

"Pembe, lütfen."

"Pembe mi?"

"Baş belası spektrumunda yeterince temsil edilmeyen bir renk." Her bir linguini yığınının üzerine biraz et sosu döküyor, çekmecedan iki çatal alıyor, ardından yiyecekleri mutfağın yanındaki kare ahşap yemek masasına taşıyor. "Oturun," diyor. "Bir şişe şarap açacağım."

Gerçekten öldüm ve cennete gittim. Kendimi büyülenmiş hissederek masaya doğru sürükleniyorum ve oturuyorum. "Bu inanılmaz kokuyor."

"Bensiz başlamayın. Böyle şeyler yüzünden duygularım inciniyor."

Şaka yapıp yapmadığını anlayamıyorum çünkü arkası dönük ve ses tonu eşit, ama bunu olduğu gibi kabul etmeye karar veriyorum ve ellerimi kucağımda birleştiriyorum. Sonra tezgahın üzerindeki küçük ahşap raftan bir şişe şarap seçmesini ve folyo soyma ve mantar çıkarma ritüelini tamamlamasını izleme zevkini yaşıyorum. Sonra elinde cabernet dolu iki kadehle geri dönüyor.

"Tüm bunların burada olduğuna gerçekten inanamıyorum," diyorum şaşkınlıkla, önüme koyduğu bardağın kristal sapına dokunarak.

"Her şeyi ilk gördüğümde ben de çok etkilenmiştim." Naz karşıma oturuyor, çatalını eline alıyor ve göz kamaştırıcı beyaz dişlerini göstererek gülümsüyor. "Afiyet olsun."

Ben sessizce ona bakarken o makarnayı ağzına atıp çiğnemeye başlıyor.

"Ne?" diyor, baktığımı fark edince.

"Ben . . . Ben ..." Gözlerimi kapatıp içime çekiyorum, aniden duygulara boğuluyorum.

"Bu bilişsel uyumsuzluk."

Gözlerimi açıyorum ve ona bakıyorum. Yüz ifadesi umursamaz. Yine omuz silkiyor, aynı şekilde umursamaz.

"Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok."

"Zihniniz aynı anda iki çelişkili inancı bir arada tutmaya çalıştığında böyle oluyor. Bir yandan hala beni öldürmek istiyorsun, bilirsin işte. Ve

Diğer yandan, ne kadar erkeksi, harika ve yıkıcı derecede seksi olduğumu görünce aklın başından gidiyor. Ve çılgın aşçılık yeteneklerimle. Bu arada makarna nasıl olmuş?"

"Henüz denemedim." Bir lokma daha yemesini izliyorum.

"Beyninizin neyin ne olduğuna karar vermesi biraz zaman alacak.

Bu son derece normal bir psikolojik stres türüdür."

Yemeye devam ediyor. "Bu yüzden, penetrasyon yok." diyorum.

"Aynen öyle. Eğer cinsel bir bağ kurmamışsak beni terk etmen, kurmuş olmamızdan çok daha kolay olacaktır. Beni terk edeceğinden değil, çünkü ben harikayım, sadece söylüyorum. Tüm bunlar olup bittikten sonra kendi başına gün batımına doğru yol almak istediğine karar verersen, bu daha kolay bir geçiş olacaktır."

"Bu, aslında kelimeleri söylemeden yatakta inanılmaz olduğunu söylemenin dolambaçlı yolu, değil mi?"

Sırıltısı göz kamaştırıcı. "Beni yine yakaladın."

Şarabımdan bir yudum alıyorum, o yerken bakışlarımı ondan ayırmıyorum. "Teorinle ilgili tek bir sorun var Einstein."

"Öyle mi? Neymiş o?"

"Ben zaten sana bağlıyım."

Çatalının yarısını ağzına götürürken donup kaldı ve bana baktı.

Gülümsüyorum ve makarnadan bir ısırık alıyorum. Çok lezzetliydi.

Sesi sertleşerek soruyor: "Bunu sadece seninle seks yapmamı sağlamak için söylüyorsun. Değil mi?"

Ona bir Mona Lisa gülümsemesi veriyorum ve şarabımdan biraz daha yudumluyorum.

Bir süre sonra başını sallıyor ve kıkırdıyor. "Benimle sevişmenin en sevdiğin hobilerinden biri olacağını şimdiden söyleyebilirim."

"İle'yi çıkarırsanız bu cümle hala işe yarar."

Neredeyse çatalını düşürdüğünde yüksek sesle gülüyorum. Sonra şakacı bir şekilde bana saldırıyor, boğazından hayvani sesler çıkarıyor.

Linguini'ye döndüğümüzde soğumuştı.

YİRMİ DÖRT

NAZ

O gece yirmi yıldır uyumadığım kadar iyi uyudum.

Uyandığımda Eva kollarımda ve kalbim patlayacak kadar dolu oluyor. Karanlıkta uzanıp onun nefes alışını dinliyorum ve evreni yönlendiren güce şükran dualarımı gönderiyorum.

Ellerimin vücudunun kıvrımlarını öğrenmesine izin veriyorum. Burnumla kokusunun her nüansını ezberliyorum. Parmak uçlarımı kulağının kabuğunda gezdiriyor, narin şekline, ensesindeki bebek inceliğindeki tüylere, sırtından aşağıya doğru inci dizisi gibi sıralanan omurgasının küçük, mükemmel çıkıntılarına hayran kalıyorum.

Sonunda benim dikkatim altında ayağa kalktı. Bana doğru geriniyor, tüm kasları gergin ve titriyor. Bir iç çekişle rahatlıyor, sonra başını çevirip gülümsüyor.

"Buradasın." Sesi uykudan boğuklaşmıştı.

"Her zaman."

"Tüm bunların bir rüya olabileceğini düşündüm."

Omzunun boynuyla birleştiği tatlı noktayı öpüyorum ve onu kendime doğru daha sıkı çekiyorum. Bir kadını asla kaşıklamamayı gurur meselesi olarak gören, bunu duygusal ya da zayıflık olarak gören erkekler tanıyorum ve aptallıklarına gülümsemek zorunda kalıyorum.

Hayatımın geri kalanını geçirmek istediğim yer bu kadının yumuşak, tatlı sıcaklığının etrafında kıvrılmış.

"Saat kaç?"

"Saat sekiz buçuk diyor."

"Vay canına. Sonsuza kadar uyuduk." "Yorgunduk. Aç mısın?"

Hafifçe gülüyor. "Sanırım hala linguini ile doluyum."

Elimi karnının üzerinde gezdiriyorum, benimkinden ne kadar farklı olduğunu seviyorum. Ne kadar yuvarlak ve esnek, hayatı kucaklamak için yapılmış. Vücudunu sert sikimden daha fazlasıyla doldurmak için duyduğum ilkel dürtü, içimde bir özlem sancısı yaratıyor.

"Hiç çocukları düşündün mü?"

Sorunun mu yoksa benim sert ses tonumun mu onu dondurduğundan emin değilim.

Soluk soluğa, kesik kesik nefes vererek "Beastie" diyor.

"Çünkü onları istiyorum. Sadece ortaya koyuyorum."

Bir süre sonra boğuk bir sesle, "Beni ağlatan bu şeyleri söylemeyi bırakmalısın!" dedi.

Onu çevirip sarılıyorum, başını göğsüme bastırıyorum. Sonra nefes almakta zorlanırken bacaklarımı onun bacaklarının üzerine atarak onu sıkıca tutuyorum.

"Tamam. Bu konuyu daha sonra ele alırız. Horladığını söylemek için doğru zaman mı diye merak ediyorum."

"Ben horlamam," diyor göğsüme doğru. Sözleri boğuk ama içindeki gülümsemeyi duyabiliyorum ve bu kalbimi mutlu ediyor.

"Kendini dinlemelisin, Thelma. Son yer mantarı için yarışan aşırı heyecanlı domuzlarla dolu bir çiftlik gibi."

Omuzları titremeye başlar.

"Dün gece hatalarınızla övünürken bunu eklemeyi unuttuğunuzu fark ettim. Beni bekleyen başka kötü sürprizler var mı? Ayak kokusu? Gaz?"

"Bunu halletmek için kömür astarlı külotlar aldım," diyor kıkırdayarak. "Hatırlat da bir kutu daha sipariş edeyim, azalıyor."

"Otomatik teslimata koyacağız. Ayakkabılarınız için koku gidericilerle birlikte."

Başını kaldırıyor ve beni çenemden öpüyor. "Postun için pire tozunu unutma, Beastie. Seni kaşınırken gördüm."

Burun buruna, birbirimize gülümsüyoruz. "Günaydın."

"Sana da günaydın," diye yanıtlıyor. "Sen her zaman Uyandığında bu kadar konuşkan mısın?"

"Bir süper kahraman için oldukça konuşkanım, değil mi? Hmm. Karanlık ve düşünceli halim üzerinde çalışmalıyım. Belki o zaman Üstün Adam'ı daha ciddiye alırsın."

"Pembe eldivenler giyerken çöp kutularından tek hamlede atladığını hayal ediyorum. Bunu asla ciddiye almayacağımdan eminim."

"Evet, bunun ne kadar zor olabileceğini görebiliyorum." Onu hafifçe dudaklarından öpüyorum ve bir kez daha sıkıyorum. "Aletim odanın içinde bir şeyler fırlatmaya başlamadan önce kalkmalıyız."

"Evet, biraz heyecanlı olduğunu fark ettim."

"İlerisi için bir not, bir erkeğin penisiyle ilgili bir cümlede asla küçük kelimesini kullanmamalısınız."

"Affedersiniz. Çok heyecanlı olduğunu fark ettim."

Sırıtiyorum. "Çok daha iyi."

Gözlerini kapatır ve başını sallar. "Erkekler çok basit yaratıklar."

"Basit derken büyüleyici demek istiyorsan, teşekkür ederim."

"Ben yapmadım, ama yine de rica ederim." Yorganı kaldırıp ayağa kalkıyor ve kollarını başının üzerinde gererek banyoya doğru yürürken bana çıplak arka tarafının inanılmaz görüntüsünü sunuyor.

Yataktan fırlayıp onu takip etmeden önce sessiz bir teşekkür duası daha ediyorum.

Bir saat sonra üst katta Connor'ın ofisine çıkıyoruz. Onu orada Tabby ile birlikte buluyoruz; Tabby sandalyeye uzanmış, ayaklarını masanın kenarına uzatmış, parmakları bir Rubik Küpü üzerinde çevikçe uçarken dudakları konsantrasyon içinde büzülmüş.

Kıyafetine gözle görülür bir tepki vermesem de yüksek sesle gülmek elde değil. Daha muhafazakar kıyafetler giyen palyaçolar da gördüm.

Connor masasından başını kaldırıyor ve sırtlıyor.

"Günaydın çocuklar.

İyi uyudun mu?"

Kolumu Eva'nın omzuna doladım ve onu yanıma çektim.

"Evet."

Ona gülümsediğimde yanakları kızarıyor. Büyük adamın sorusunun arkasında ne olduğunu biliyor.

"Zaman!" Tabby küpü Connor'ın masasına koydu.

Tamamlandı, her tarafı renk eşleştirdi.

Connor saatine bakar. "Doksan iki saniye."

Tabby rahatsız görünüyor. "Gerçekten mi? Tanrım, paslanmaya başladım."

"Bu kötü mü?" diyor Eva.

"Ugh. Yaşlılık." Tabby bir elini havada sallıyor.

"Sinapslarım eskisi gibi ateşlenmiyor."

Homurdanıyorum. "Yaşlılık mı? Daha otuzunda bile değilsin."

"Yirmi yediden sonra, her şey yokuş aşağı." Kocasına sıcak bir bakış gönderiyor. "Bu moruğun kendi adını hatırlaması bile bir mucize."

Connor parlıyor. "Ha."

"İçeri gel, otur." Tabby uzun bacaklarını masanın üzerinde sallıyor. Connor'ın masasının karşısındaki sandalyelere oturduğumuzda, Eva ve bana delici bir bakış atıyor, sonra kocaman bir gülümsemeye boğuluyor ve sandalyesinde bir aşağı bir yukarı zıplıyor.

Gözlerimi deviriyorum. Connor kıkırdıyor. Eva, "O kadar belli oluyor, değil mi?" diyor.

"Uzaydan görülebilecek bir ışıltı yayıyorsunuz," diyor Tabby. "Ve bu sadece hafif bir abartı."

"O burkayı alsan iyi olur, tatlım." Eva'nın elini sıkmak

için uzandım. "İnsanların gözlerini kör ediyorsun.

parlıyor."

Yanakları bir ton daha koyulaşır.

Connor'a hitap eden Tabby iş adamına döner. "Nasir'in uykusunda öldürülmediğini doğruladığımıza göre artık ilerleyebiliriz." Bir yandan da bana, "Uykunda öldürülmediğine sevindim," diyor. Eva'ya gülümsüyor.

Connor bana lanet karılar diye tercüme ettiğim bir bakış gönderdi.

Başımı sallayıp sırtarak ona "Bu gece yeni bir şey var mı?" diye sordum.

"Hayır. Nada. Tahmin edebileceğin gibi bu son derece iyi bir haber kardeşim."

Eva yavaş bir nefes veriyor ve sandalyesine çöküyor.

Onun rahatladığını fark eden Connor başıyla onu onaylar. "Bir şey biliyor olsaydı Dimitri'den haber alırdım ama e-postasında ya da internetinde durumdan haberdar olduğunu gösteren hiçbir şey yok. Evinde de olağandışı bir hareket yok."

Eva'nın kaşları şaşkınlıkla çatıldığında Tabby, "Uydu yayılımımız var," diye açıklıyor. "Evin dışını ve arazisini görebiliyoruz ama ne yazık ki güvenlik sistemi kendi sunucusu üzerinden çalışan kapalı bir devre. İçeriye göremiyoruz."

Eva ikna olmuş görünmüyor. "Buna ya da cep telefonuna erişim olmadan ne yaptığından emin olamayız, değil mi?"

Connor, "Sence Cozumel'den ayrıldığını bilse kıpırdamadan oturur muydu?" diyor.

Eva bir an düşündü, dişleriyle alt dudağını yokladı. "Öfkesini tutamaz ve asla kurnazlığı bir taktik olarak kullanmaz. Yapmak üzere olduğu şeyi size bildirmekten başka bir şey yapmak ona göre zayıflık olurdu." Duraksıyor. "Ve bunu tam olarak nasıl yapacağını."

Connor ve ben bakiştık.

"Muhtemelen bugün daha acil sorunları vardır zaten," diyor Tabby masumca, tırnaklarını incelerken.

"Ne gibi?"

Cheshire Kedisi sırtışıyla bana bakıyor. "Bütün parasının nereye gittiğini bulmaya çalışmak gibi."

Eva irkilerek doğruldu. "Ne demek istiyorsun?"

Connor'ın ciddi ses tonu, parıldayan gözleriyle uyuşmuyor. "Görünüşe göre bankasında bir bilgisayar arızası olmuş. Fonlar bir şekilde yaklaşık iki düzine farklı hayır kurumuna aktarılmış. Ne yazık ki transferler karıştırıldığı için takip edilememiş ama bir grup kadın sığınma evi bu sabah büyük bir sürprizle karşılaşacak."

Boğazı çalışan ve gözleri parlayan Eva, Tabby ve Connor arasında bir ileri bir geri bakıyor. "Ciddi misin? Bunu yapabiliyor musun?"

"Zaten yaptık."

Connor'ın masasındaki telefonun çalmasıyla bölünüyoruz. Göstergeye bakıyor ve hareketsiz kalıyor. Bana baktığında siyah gözleri bir şekilde daha da kararmıştı.

"Şeytandan bahset."

Adrenalin vücudumda patlıyor. Kalp atışlarım iki saniye içinde normalden aşırı hıza çıkıyor. "Bu o mu?"

"Evet."

Eva bir elini ağzına kapatır ve sandalyesinde büzülür. "Oh Tanrım."

Yüzündeki tüm kan çekilmiş ve onu kemik solgunluğunda bırakmıştı. Elini tutuyorum. Nemliydi. "Her şey yoluna girecek. Söz veriyorum."

"Onu tanıımıyorsun," diye fısıldar, titreyerek. "Herkes

s a k i n olsun," diyor Connor telefonda çalmaya devam ediyor. "Hoparlörü açacağım. Kimse tek kelime etmeyecek, anlaşıldı mı?"

Herkes sessizce başını sallar. Odadaki hava gerginlikle çatırıyor.

Connor masasının üzerindeki şık siyah telefonun bir düğmesine basıyor. Sonra sıkılmış bir sesle, "Bay Ivanov, nasılsınız?" diye sorar.

Dimitri'nin soğuk, pürüzsüz sesi odayı dolduruyor. "İyi değil." "Öyle mi?" Connor, Eva'ya uyarıcı bir bakış fırlatır.

küçük, dehşete düşmüş bir ses çıkardı.

"Evet. Bazı beklenmedik sorunlar yaşıyorum. Bu yüzden arıyorum."

"Korkarım anlamıyorum."

"Zamanınız pahalı olduğu için açık konuşacağım. Bankam hesaplarımı dondurdu. Bana bunun bir bilgisayar hatası olduğunu söylediler ama şu an için bir çözüm yok gibi görünüyor."

Bir süre sonra Connor, "Ve?" diye sorar.

"Hizmetleriniz için bir ödeme yapılması gerekiyor."

Connor bana bakıyor, kaşları şaşkınlıkla kalkık.

Dimitri yanıt beklemeden devam eder. "Hizmetleriniz pahalı olduğu için iptal etmeye karar verdim."

Bunu izleyen duraksamada, odadaki herkes nefesini tutar. Eva'nın gözleri büyüyor. Elimi öyle sert tutuyor ki kemiklerim kırılabilir.

Connor yavaşça, "Hizmeti iptal etmek istiyorsunuz." diyor. "Evet. Derhal geçerli olmak üzere." Bir s ü r e duraklar, sonra

sesini renklendiren bir parça yorgunlukla devam ediyor. "Açıkçası, Bay Hughes, karımdan ayrılmam ilişkimiz hakkında bana çok ihtiyaç duyduğum bir netlik sağladı. İkimiz için de yürümüyordu. Son zamanlarda yaşadığım sağlık sorunları ışığında, hayatın çıkmaz sokakları kovalamak için çok kısa olduğuna karar verdim."

Eva nefes almayı bıraktı. Vücudu o kadar sert ki ölüm katılığının pençesinde olabilir.

Connor olabildiğince umursamaz bir tavırla, "Sağlık sorunları mı?" diye tekrarlar.

"Diyabetim görme kaybına ve nöropatiye neden oluyor. Ayrıntılarla sizi sıkmayacağım."

"Anlıyorum. Bunu duyduğuma üzüldüm. Adamımı derhal

işten çağıracağım."

"Bana son bir fatura gönderirseniz, ödemenin nakit transferi yoluyla yapılmasını ayarlayacağım."

"Değil gerekli." diyor ki Connor. "Sen vardı FATURALI Bu yüzden şu anda ödeşmiş durumdayız."

"Teşekkür ederim. Ve tüm sıkı çalışmanız için teşekkür ederim." Sonra vedalaşıyorlar ve telefonu kapatıyorlar.

Şok içinde hepimiz birbirimize baktık.

İlk konuşan Connor oldu. "Gerçekten şeker hastası mı?"

Eva dudaklarını ıslatarak başını sallıyor. "Eskiden ona insülin iğnesi yapmamı isterdi. Eğer bir yeri çürürse . . ." Sessizliğe gömülüyor. Sonra sertçe, "O kadar kolay olamaz." diyor.

"Tatlım." Elini nazikçe sıkıyorum ve o da dönüp bana bakıyor. "Sesi doğruyu söylüyormuş gibi mi geliyordu?"

Uzun bir süre sonra, "Yüzünü görmeden emin olamam," diyor.

"Asla öfkesine hakim olamayacağını ve zayıf olduğunu düşündüğü için hile yapmayacağını söylemişsiniz."

Düşünüyor, sıkıntılı görünüyor. "Bu doğru. O her zaman bir çekiç olmuştur. Yaklaşımında hiçbir incelik yok. Ama aynı zamanda tüm o aylar boyunca bana göz kulak olman için seni tuttu, ki bu da karakterinin dışındaydı. Nerede olduğumu öğrenir öğrenmez beni almaları için neden adamlarını göndermediğini hâlâ anlamış değilim."

Söylemek istediğimi daha nazik bir şekilde ifade etmek için uzun süre uğraşıyorum ama bulamıyorum. "Belki . . ." Nefes alıyorum. "Başka bir favori bulmuştur."

Eva göz kırpmıyor.

Sesimi alçaltıyorum ve ona yaklaşıyorum. "Diğer kızlardan daha uzun süre dayandığını, hepsinin sonunda ortadan kaybolacağını söylemiştin. Belki de tam zamanında kaçtın. Belki de yerine başkası gelmek üzereydi. Belki seni izlemek bir süre için ilginç bir o y u n d u ama sonra ilgisi başka bir yere gitti."

Şimdi hızla göz kırptıyor, kirpiklerinin telaşla uçuşmasına parmaklarının benimkileri sıkıca sarması eşlik ediyor. Sanki yardım istiyormuş gibi Tabby'ye bakıyor.

Tabby bunu düşünüyor, yeşil gözleri kısılmış. Bir sonuca varmış gibi görünmüyor, çünkü tek omzunu kaldırıyor ve hiçbir şey söylemiyor.

Connor sessizliğin içinde, "Ben şöyle düşünüyorum," diyor. Hepimiz ona bakıyoruz.

"a) Dimitri bir şey yapana ya da b) Dimitri hiçbir şey yapmayana kadar emin olamayacağız. Her iki durumda da, beklenmedik durumlar için plan yapmalı ve tedbiri elden bırakmamalıyız. Önümüzdeki 72 saat boyunca yüksek alarmda olacağız. Kapakları kapatacağız ve her şeye hazır olacağız."

"Peki ya sonra?" diye soruyor Eva.

"Durumu yeniden değerlendirin. Bakalım yeni bir şey var mı?"

Şok geçirmiş gibi görünüyor. "Beni öylece bıraktığına inanamıyorum. Bunca yıldan sonra. Her şeyden sonra . . ."

Gözleri bulutlanıyor. Kötü anıların içinde kaybolduğunu söyleyebilirim. Bu onu istediğim son yer. Ayağa kalkıyorum ve onu nazıkçe ayağa kaldırıyorum.

"Şimdilik Double Take seviyesinde iyi miyiz?" Bakışlarımı Eva'nın endişeli yüzünde tutarak Connor'a soruyorum.

"Şimdilik. Biraz daha keşif yapacağız, bakalım olağandışı bir şey görecek miyiz. Eva?"

Connor'a bakıyor.

"Adamınızla bir dakika konuşmam gerek. Tabby seni aşağıya götürecektir, tamam mı?"

Başını sallayıp gitmek için dönüyor ama ben onu tutup sıkıca sarılıyorum. "Merak etme," diye fısıldıyorum kulağına. "Burası olabileceğimiz en güvenli yer."

Bana zayıf bir gülümseme gönderiyor. Gitmesine izin vermekte isteksizim ama Tabby onu çoktan odadan çıkarıyor.

Onlar gidince tekrar oturuyorum. Connor ve ben birbirimize bakıyoruz. "Yine de onu dışarı çıkaracağım. Böyle hasta bir pislik dünyada dolaşmamalı."

Connor yavaşça başını sallayarak, "Katılıyorum," dedi. "Ama bu bize plan yapmak için biraz daha zaman kazandırır."

"Sence yasal mı?"

"Onun gibi adamlar genelde yumruklarını çekmezler. Onun bakış açısından ne gibi bir avantajı olduğunu göremiyorum."

"Belki de bize yanlış bir rahatlık hissi vermek için? Onu yakalaması daha mı kolay olur?"

"Onu son üç ay içinde herhangi bir zamanda yakalayabilirdi. En başta bizi aramasına bile gerek yoktu."

Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum, stresliyim ama umutluyum. "Beklediğim kesinlikle bu değildi, orası kesin."

"Lanet olsun, kardeşim," diyor Connor, ayağa kalkarak. "Belki de bu sefer şansımız yaver gitmiştir."

Masanın etrafında dönüyor. Beklenmedik bir şekilde bana sarılıyor ve sırtımı sıvazlıyor. Omzum çığlık atıyor. Sanırım bir kaburga çatlağı hissettim. Sonra beni itiyor ve sırtıyor. "Şimdi defol git buradan ve kadınınla ilgilen. Bu arada hâlâ hayatta olduğunu gördüğüme sevindim. Bunu mahvedecek bir şey yapma."

"Anlaşıldı," diyorum ama kapıya doğru yolu yarılamıştım bile.

YİRMİ BEŞ

EVA

Tabby beni Double Take'e bırakmadan önce yüzümü inceledi. "Sanırım burada bir şişe romdan daha fazlasına ihtiyacın olacak. Sana başka ne getirebilirim?"

Gülüşüm de ellerim gibi titrek. "Kristal küre mi?"

Sempatik görünerek kolumu sıkıyor. "Zor birkaç gün geçirdin. Ve sen söylemeden önce söyleyeyim, evet, ben yetersiz ifadelerin kraliçesiyim."

Gülümsemeye çalışıyorum ama ağzım komik bir şey yapıyor. Sanırım yine hiperventilasyon geçiriyor olabilirim.

Dimitri gitmeme izin veriyor. Bu gerçek olabilir mi?

"Ne olursa olsun, sesi doğru geliyordu," diyor Tabby. "Ama ben onu senin gibi tanımıyorum."

Duraklamasında bir beklenti var, sanki konuşmam gerektiğini biliyor, ki konuşuyorum.

"Egosunun bir başkasının üstün olduğunu düşünmesine izin vermeyeceğini biliyorum. Dimitri'nin patolojisinin tam olarak nasıl işlediğini gördüm. O Makyavelist değil. O Hulk'tur, onu kızdıran her şeyi parçalar."

Sessizce, "Peki neden inanmıyorsun?" diye soruyor.

Gözlerimiz buluşuyor. Bakışlarımız birbirimize aynı şeyi yansıtıyor olmalı: güvensizlik ve karanlık, vahşi adamların neden olduğu kalıcı savaş yaraları.

Gözlerim yaşarmaya başladı. Kırık bir sesle, "Çünkü bana iyilerin asla kazanamayacağını öğretti," diyorum.

Kollarını açıyor ve bana hayatımda gördüğüm en nazik sarılmayı yapıyor. "Ama bazen yapıyorlar," diye fısıldıyor. "Sadece bize umut verecek kadar sık, yapıyorlar."

Naz içeri girene kadar sessizce birbirimize destek vererek öylece duruyoruz. Ayrıldığımızda ikimiz de gözlerimizi ovuşturuyoruz.

"Oh." Kısa bir süre durdu, nasıl göründüğümüzü görünce telaşlandı. "Uh . . ." "Sorun yok Nasir, başın belada değil." Tabby ona yanağına bir öpücük kondurur, sonra da saçlarını sallayarak dışarı çıkar.

Benimkilerle buluştuklarında, muhteşem koyu renk gözleri endişeli. "Anlat bana."

Titrek bir nefes üflüyorum. "Bir yandan Dimitri'nin silahlarını ateşleyerek kapıdan içeri dalmasını bekliyorum. Diğer yandan, düşünüyorum da... belki de kabus sona ermiştir."

Beni kollarına alıyor ve alnımdan öpüyor. "Zavallı beynin. Bu bilişsel uyumsuzluk olayı gerçekten çok kötü, değil mi?"

Yanağımı göğsüne yaslıyorum ve kalbinin güçlü, sabit atışıyla rahatlıyorum. "Evet," diye fısıldıyorum. "Tıpkı bir çift kargo şortu giyip harika göründüğünüzü düşündüğünüzde, aynada kendinize bir göz atana ve beyniniz korkunç gerçeğe başa çıkmak zorunda kalana kadar."

Kıkırdaması kulağımda alçak bir gümbürtüye dönüşüyor. "Güzel. Mizah duygusu kesinlikle yardımcı olacaktır."

"Bu durumla başa çıkmama yardım etmek mi, yoksa gelecekteki gardırop tercihlerinizden dolayı yaşayacağım kaçınılmaz travmayla başa çıkmak mı?"

"İkisi de. Sanırım sizi daha iyi hissettirecek başka bir şey biliyorum."

Merakla ona baktım.

Sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi gülümsüyor. "Yemek yemelisin Thelma. O kocaman kışının küçülmesini istemeyiz, değil mi?"

Beni kollarına alıp mutfağa doğru götürüyor, ben ise gözyaşlarım ve sevincim arasında nefes nefese gülüyorum ve uzun zamandır gerçekleşmesi için dua ettiğim mucizenin bu kez gerçekleşip gerçekleşmeyeceğini merak ediyorum.

Belki de Tanrı sonunda bana acımıştır.

Üç gün geldi ve geçti. Naz ve ben, dış dünyadan etkilenmeyen, kehribar içindeki sivrisinekler gibi kozalanmış ve asılı kalmış garip bir tür balonun içinde var oluyoruz. Sokağın bir kat altındaki güvenli kalemizde yemek yiyor, uyuyor, duş alıyor ve konuşuyoruz ... ve saatlerce konuşuyoruz. Büyüleyici bir hayatı var ve ben onun hikayelerini dinlemeyi seviyorum.

Ben de ona Mariinsky Balesi'ne kabul edilmeden önceki birkaç anımı anlattım. Ateş Kuşu'nda altı numaralı prenses olmadan ve hayatımı sonsuza dek değiştirecek olan ruhsuz mavi gözlü iblisin dikkatini çekmeden önce.

Bunun aptalca bir batıl inanç olduğunu biliyorum ama o zamandan beri altı rakamından nefret ediyorum.

Müzik açıyor ve onun için dans etmemi istiyor. Ona yapamayacağımı söyledim. Nedenini sorduğunda, bunun Dimitri'nin en sevdiği şey olduğunu, beni dans ederken izlemeyi ve dayak yemiş bedenim sonsuz grand jeté'ler ve soubresaut'lar boyunca protesto çığlıkları atarken gözyaşlarımı tutmaya çalışmayı, tam pointe üzerinde durmam ve kollarımı başımın üzerinde hareket etmeden on dakika kadar tutmam gereken beşinci sıradaki korkunç relevé'ye kadar en sevdiği şey olduğunu itiraf ediyorum.

Kanayan ayak parmaklarım, tereddüt edersem alacağım cezanın yanında hiçbir şeydi.

Bunu ona söylediğimde Naz müziği kapattı. Uzun bir süre tekrar konuşmuyor.

Bir keresinde, gecenin bir yarısı, benim de onun kadar uyanık olduğumu bildiğinden, "Nasıl hayatta kaldın?" diye fısıldadı.

Cevap vermiyorum. Çıkış yolu olmadığını kabul ettiğinizde dehşete teslim olmanın şaşırtıcı derecede kolay olduğunu birine nasıl söylersiniz? Hayatta kalmak, kontrolümüz dışındaki güçlerle karşı karşıya kaldığımızda zarif bir şekilde acı çekme sanatıdır.

Ölüm korkumu kaybettim çünkü her gün her dakika bunu bekliyordum.

Yarınlar sadece zihnimizde var olur.

Dördüncü gün Connor'ın ofisinde yeniden bir araya geldik. Naz ve ben sanki nükleer bir patlamadan sağ kurtulmuşuz, dünyanın yıkıntılarının yasını tutmak için bir serpinti sığınağından çıkıyormuşuz gibi hissediyorum.

"İkiniz de iyi dinlenmiş görünüyorsunuz," diyor Connor, ses tonu alaycı.

"Öyleyiz, teşekkürler," diyor Naz.

"Omzun nasıl kardeşim?" "Sadece nefes alırken ağrıyor." Adamlar bir gülümsemeyi paylaşıyor.

Connor bizi sandalyelerimize yönlendiriyor, sonra hepimiz oturup birbirimize bakıyoruz. "Elimizde hâlâ hiçbir şey yok," diyor Connor sonunda. "Dimitri'nin e-postaları çoğunlukla bankasıyla gidip geliyor. Evden bir kez çıktı, doktorunu ziyaret etmek için. Evde sadece bir elektrikçi ve bir çiçekçi vardı."

Tanrım, çiçekler. Her hafta taze çiçek getirtirdi. Her yer Casablanca zambağı kokuyordu. Hastalıklı bir tatlılık, cenaze evi gibi.

Hatırlayınca yüzümü buruşturduğumda Naz uzanıp kolumu sıkıyor. "Bu harika bir haber."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Aralarında söylenmemiş bir anlam ifade eden bir bakış geçiyor. "Ne?" diye sordum.

Connor arkasına yaslanıyor ve parmaklarını karnının üzerinde gezdiriyor. "Aşağıda huzursuz hissediyor musun?"

"Şimdi sen söyleyince, evet. Hiç pencere yok. Biraz kafes gibi hissettiriyor."

"Manzara değişikliğine mi ihtiyacın var?"

"Ne gibi?" Connor'ın nereye varmak istediğini anlamış gibi görünen Naz'a bakıyorum. Ağzının kenarlarında belli belirsiz bir gülümseme geziniyor.

Naz diyor ki, "Kendimize ait bir yer gibi."

İçimden bir heyecan geçiyor, ayak parmaklarıma kadar hissettiğim küçük bir elektrik çarpması.

"Güvenli olur," diye yumuşak bir sesle beni rahatlatıyor, gözleri parlıyor. "Güvenli bir ev, buraya yakın ama özel."

Özel. Yalnız olacaktık. Sadece ikimiz, kendi evimizde, üst katta dolaşan silahlı bir asker ordusu olmadan.

Sıradan insanlar gibi.

Sıradan bir çift gibi.

"Pencereler var mı?" diye sorduğumda Naz gülüyor.

"Evet, pencereler var. Kurşun geçirmezler ama oradalar."

"Buradan ayrılmanın güvenli olduğundan emin misin?"

Connor omuz silkiyor. "Güvenli göreceli bir terim. Geleceği tahmin edemem. Tek yapabildiğim elimizdekilere bakmak. Ve şu anda elimizde pek bir şey yok. Burada bir süre daha kalmak istersen sana kalmış. Bildiğiniz gibi başımızın üstünde yeriniz var."

Tırnağımı ısırarak Naz'a bakıyorum. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Sen nerede mutluysan ben de orada mutluyum," diyor nazikçe. "Dürüst olmak gerekirse, biraz korkmuş gibi görünüyorsun, bu yüzden belki de bu o kadar iyi bir fikir değildir."

Ayağa kalkıp odanın içinde dolaşıyorum, düşünüyorum. Sessiz kalıp düşünmeme izin veriyorlar ama Naz'ın dikkatini hissedebiliyorum. Bana o kadar dikkatle odaklanmış ki, sanki odada beni takip eden iki lazer varmış gibi.

Sonunda durdum ve onlara baktım. "Deneme sürüşü yapmamız mümkün mü?"

"Tam olarak ne demek istiyorsun?" diyor Connor. "Gerçekten kiliseye gitmek istiyorum."

Connor şaşkınlıkla göz kırpmıyor ama cevap veren Naz oluyor. "Elbette. Bunu yapabiliriz." Bakışlarını Connor'a çevirir. "Değil mi?"

"Sadece dışarı çıkıp geri dönmek istiyorsun, değil mi?" "Evet."

Connor başını sallıyor. "Tamam. Bu işe yarar."

"Sadece şeytanın avukatlığını yapıyorum," diyor Naz, "ama kilisenin içinde korunmasız olacağız."

"Connor'ın silahı hâlâ bende. Eminim ikinizin de bir sürü silahı vardır."

Connor kıkırdar. "Tanrı'nın evinde silahlı çatışmaya mı gireceksin Eva?"

"Tanrı yardımcı olur şunlar kim Yardım kendilerini. Kendimi korumam gerekirse bunu anlayışla karşılayacaktır."

Hayatta kalma mücadelesi veren acımasız ses tonumdan etkilenen adamlar önce bana, sonra birbirlerine bakıyorlar.

Cesaretimi toplayarak şansımı denemenin zamanı geldiğine karar verdim. "Dimitri'nin hâlâ Rusya'da olduğunu zaten biliyoruz. Deniyorum ama beni Cozumel'de almadıysa buraya birini göndermesi için bir neden düşünemiyorum. Orada değil de burada olduğumu bildiğini varsayarsak, ki öyle davranmıyor.

gibi. Hadi gidelim. Beni kiliseye götür."

Kulağa çok basit bir olasılık gibi geliyordu, ama görünüşe göre askerler işleri abartmaktan hoşlanıyor.

Connor ve Naz Metrix genel merkezine yakınlığına göre bir kilise seçerler. Neyse ki Manhattan'da kilise sayısı oldukça fazladır ve seçilen kilise Rus Ortodoks olmasa da işlerini görecektir.

Ardından Naz'ın "savaş odası" olarak adlandırdığı yerde çevredeki alanın devasa bir haritası duvara yansıtılıyor. Naz ve

Connor, Metrix'ten kiliseye doğru bir rota seçerken birbirlerine ciddi tonlarda mırıldanıyor. Bu süreç Afrika çalı filinin gebelik dönemi kadar uzun sürer. Rota kesinleştikten sonra "brifing" başlar. Bellerine silah bağlamış, iri yarı sekiz adam savaş odasına giriyor ve Connor onlara "görev" hakkında bilgi verirken bir şeyleri öldürmeye hazır bir şekilde etrafta dikiliyorlar.

"Ağırlık merkezi", "kritik zafiyet" ve "arzulanan son durum" gibi ifadeler ironiden uzak bir şekilde dile getirilmektedir.

Bunu lojistik ve komuta sinyalleri hakkında kafa karıştırıcı bir tartışma izliyor. Bu noktada, gözlerim şaşı oldu.

Final için kurşun geçirmez yelekler çıkarıldı.

"Bu biraz dikkat çekici değil mi?" Omuzlarıma geçirdiği siyah çelik yeleğe bakarak Naz'a soruyorum.

"Göze çarpmak ölmekten iyidir," diye yanıtlıyor ve önden kapatıyor.

Çok teşekkür ederim.

Sonra bir erkek kalabalığının ortasında binanın ana girişine kadar bana eşlik ediliyor. Panik yapmamaya çalışıyorum ama havada uçuşan testosteron bunu imkansız kılıyor. Herkesin enerjisi Ateş Et! Öldür! Öl! şeklindeyken sükûnet duygusunu korumak zor.

Tabby, çok mantıklı bir şekilde, tüm operasyon boyunca gözlerden uzak durdu.

Büyük çelik kapı açıldığında, dışarıda dört siyah cip bekliyor. Anladığım kadarıyla, "şaşırtma taktikleri "nin bir parçası olarak gruplara ayrılacak ve farklı yönlerle doğru yola çıkacağız.

Ben daha nefesimi toplayamadan Naz beni ciplerden birine bindiriyor. Kapı, hayal gücümün yardımıyla bir tabutun kapağının kapanmasına benzediğine karar verdiği uğursuz bir sesle arkamdan çarparak kapanıyor.

"Bunlar zırhlı araçlar," diyor Naz. "Balistik çelik ve cam neredeyse her kalibrede mermiyi durduracaktır. Lastikler parçalanmaya ve delinmeye karşı dayanıklıdır ve altlarında çelik jantlar bulunur; böylece lastikler patlasa bile araç hızla kaçabilir

uzakta. Gövde ift sertlikte elik, alüminyum ve titanyumdan oluşuyor. Sadece kapılar bile 8 in kalınlığında zırhla kaplanmış."

Kaşlarını çatarak ona baktığımda gülümsüyor.

"Başka bir deyişle, içeride güvendesiniz. Bir bombadan başka hiçbir şey bu enayiye zarar veremez."

"Benim lmcl gazım bile mi?"

Gülümsemesi daha da genişler. "O bile değil."

Dikiz aynasından, SUV'un direksiyonuna geçen adamlar göz göze geliyorum. Yorumuma tepki vermemeye çalışıyor ama benzin sorununun ne kadar kötü olduğunu merak ettiğini söyleyebilirim.

Ben nefesimi düzenlemeye konsantre olurken, ana kapıdan sıra halinde ıkıyoruz. Naz yanımda oturuyor, elimi tutuyor.

Sonra Manhattan sokaklarında araba sürüyoruz.

Bir seyahat broşüründen fırlamış gibi muhteşem bir gün. Güneş ışıl ışıl parlıyor, ağaçların yapraklarını canlı bir sarıyeşile boyuyor. İnsanlar her yerde yürüyor, bisiklete biniyor, kalabalık kaldırımlarda bebek arabalarını itiyor, mağazalara girip çıkıyor. Trafikten ve sürekli çalan kornalardan bunalmış durumdayım. Hafta içi kuşluk vakti bile şehir hiperaktif.

Burada ada zamanı diye bir şey yok. Her şey ışık hızında hareket eder.

Naz'a bakıyorum. Kartal gibi gözleri var, daralmış bakışları her yeri tarıyor, tehlike arıyor. Yan aynadan arkamızdaki Connor'ın cipini görüyorum, yakınıımızda duruyor. Önümüzdeki araç bir ara sokakta ani bir dönüş yapıyor ve gözden kayboluyor.

Kalbim göğsümde öyle bir çarpıyor ki acı veriyor. Adrenalinim yüksek ve bunun zgr bir kadın olarak çıktığım ilk yolculuk olma ihtimali var.

zgrlk. Ne güzel bir kelime.

Her şey yolunda giderse, belki bir gün Manhattan'da kendi arabamı sürebilirim. Belki de sabırsızlıkla

korna çalarım.

Naz'a döndüm ve "Araba kullanmayı öğrenmek istiyorum" dedim. O da hiç vakit kaybetmeden, "Belki sonra,

Tatlım, şu anda biraz meşgulüz." Bana hızlıca sırtıyor ve pencerelerden manzarayı taramaya geri dönüyor.

Aniden kilise ileride beliriyor. Gri kuleler gökyüzünün bulutsuz mavi kubbesini deliyor. Sıra sıra vitray pencereler ve bir bazilikanın tanıdık şeklini görüyorum ve göğsümün üzerinde haç işareti yapıyorum, uzun alışkanlık bunu içgüdüye indirgiyor.

Dikiz aynasına baktığımda Connor'ın cipinin yerinde olmadığını fark ediyorum.

"Buradayız," diyor Naz, sesi gergin. "Soğukkanlı olun."

Ne demek istediğini anlamadığımı anlayınca bir açıklama yapıyor. "Tetikte ol. Etrafının farkında ol. Ve elin silahının üzerinde olsun."

Connor'ın blok halindeki Glock'u rahatsız edici bir şekilde kotumun arkasına doğru itiliyor ve kuyruk sokumuma saplanıyor. Naz'ın elinde olduğunu hatırladığım 38'liğimin zarif, yuvarlak hatlarından çok farklı.

Daha sonra geri isteyeceğim. Şu anda Connor'ın silahının iki kat daha fazla mermi ile dolu olduğunu bilmenin güvenliğini seviyorum.

Kilisenin önündeki kaldırıma yanaşıp hızla duruyoruz. Naz dışarı fırlıyor, arabanın etrafını sarıyor ve kapımı açarak hızla inmeme yardım ediyor. Ayağa kalkar kalkmaz cip hareket ediyor ve Naz'la birlikte kilisenin büyük ahşap kapılarına doğru taş basamakları tırmanmaya başlıyoruz.

"Yan giriş," diyor ve beni binanın bir köşesine doğru yönlendiriyor. Sesi alçak perdeden geliyor. Çenesi granit gibi. Mega Badass modunda, neredeyse dokunabileceğim kadar yoğun tehlikeli feromonlar yayıyor.

Sonra bir dizi ahşap kapıyı itiyoruz ve içeri giriyoruz.

Sessiz, serin ve güzel. Vitray pencerelerden gelen ışık, cilalı mermer zemin boyunca kızıl ve altın rengi parıltılar saçıyor. Parmaklarımı duvardaki pirinç yazı tipine daldırıp kutsal suyun tenime değdiğini hissettiğim anda içimi derin bir rahatlama duygusu kaplıyor.

Naz bileğine bağlı siyah bantla sessizce konuşuyor, sonra başını sallayarak dinliyor. Bütün adamlar birbirleriyle iletişim kurabilecek şekilde bağlanmış. Duyduklarından memnun görünüyor ve başıyla beni işaret ederek nefe doğru ilerlememi istiyor.

İleriye doğru yürürken ayakkabılarımın kauçuk tabanları yerde sessiz, tütsü ve mum kokuyor, elimi bir sıranın pürüzsüz ahşap sırtında gezdiriyorum.

Ana koridorda mihraba doğru eğilerek selam veriyorum, sonra ayağa kalkıp küçük şapele yöneliyorum; burada pirinç bir adak mumu sehpa kavisli taş duvara yaslanmış durumda. Bir tepside beyaz konik mumlardan birini alıyorum ve fitilini zaten yanmakta olan adak mumlarından birine indiriyorum. Fitol alev aldığı anda, yanmayan adaklardan birini yakıyorum ve fitili üflemeden önce bir dua ediyorum. Duman tembel mavi bir kıvrım halinde tavana doğru yükseliyor.

"Alabilir miyim?"

Yanımdan gelen kâğıt gibi sesle irkiliyorum.

Buruşuk, solgun yüzlü yaşlı bir kadın bana gülümsüyor. Ufak tefek, siyahlara bürünmüş, boğumlu bir elinde antika gümüş bir tespih tutuyor. Diğer eliyle de konyağı tutuyor.

Görünüşü karşısında afallamış bir halde, hiç konuşmadan ona uzatıyorum. Daha yaşlı olmasına rağmen, az önce dua ettiğim kişiye, yani ölmüş anneme çok benziyor.

Başını sallayarak teşekkür ediyor ve ben onu izlerken yakıyor. Elinde kötü bir titreme var ve adak fitilini sürekli kaçırdığı için ona yardım etmemek için kendimle savaşmak zorunda kalıyorum. Ama yolu buluyor ve rahatlayarak iç çekiyor.

Tütünü üflüyor ve biz sessizce durup alevlerin dansını ve oyununu izliyoruz.

Bir süre sonra göğsünün üzerinde haç işareti yapıyor. Tekrar iç çekiyor, bu sefer daha ağır bir şekilde, sanki derin bir yük ya da acı içindeymiş gibi.

Mırıldanıyor, "Bu dünyada her şey için ödenmesi gereken bir bedel var. Tanrı'nın lütfu dışında hiçbir şey bedava değildir."

Sonra dönüp gidiyor ve beni bir önsezi ürpertisiyle baş başa bırakıyor.

Omzumun üzerinden bakıyorum, gölgelerde Naz'ı buluyorum ve gitmeye hazır bir şekilde ona doğru koşuyorum.

"İyi misin?" diye soruyor ona ulaştığımda. Silahını çekmiş, yere doğrultmuştu.

"Evet. Gitmeye hazırım."

Bileğindeki cihaza bir şeyler mırıldanıyor, sonra koluma giriyor ve beni kiliseden çıkarıp gün ışığına doğru götürüyor. Birkaç dakika içinde cipin içinde güvenle oturuyorum ve geldiğimiz yoldan hızla şehre geri dönüyoruz. Biz geçerken ara sokaklardan diğer cipler arkamızdan geliyor.

Metrix'e yaklaştıkça, yaşlı kadının sözlerinden duyduğum endişe daha da derinleşiyor.

"Solgunsun," diyor Naz.

"Bu sadece o kadının bana söylediği bir şey."

Kaşlarını çattı. "Hangi kadın?"

"Şapelde yanımda duran yaşlı kadın."

Naz bana tuhaf tuhaf bakıyor ama yanımızdan hızla geçen bir motosikletin görüntüsü dikkatimi dağıtıyor.

İki sürücü var, hepsi siyahlar içinde. Arkadaki sırt çantasından bir şey çıkarıyor. O da siyah, disk şeklinde, eline sığacak kadar küçük. Sanki fırlatacaktı gibi kolunu kaldırıyor-

"Geliyor!" diye bağılıyor şoförümüz, tam da cipin yan tarafına çarpan bir şeyin düz gümbürtüsünü duymadan önce.

Motosiklet bir rampadan hızla uzaklaşıyor. Bir tünelin altından geçiyoruz.

Sonra basınçlı bir rüzgâr bana çarpıyor ve dünya ateşe dönüyor.

YİRMİ ALTI

NAZ

Kör edici beyaz ışık. Fırın gibi ısı. Bir basınç darbesi ve aynı anda iki kulağıma birden buz kıracağı saplanmış gibi hissettiren bir ses. Sonra boğucu duman ciğerlerimi yakıyor ve tüm kemiklerim metalden yapılmış gibi hissediyor. Bir elektrik yükü tüm tüylerimi diken diken ediyor.

Eva.

Şokun sisi içinde zihnimin oluşturabildiği tek kelime bu. Havada olduğumun, mancınıkla fırlatıldığının ve takla attığının farkındayım ama acı yok.

Bu daha sonra olacak.

Tabii çoktan

ölmediysem.

YİRMİ YEDİ

EVA

Hareket ediyorum ama kendimi hareket ettiremiyorum. Hiçbir parçam çalışmıyor. Gözlerimi bile açamıyorum. Ama yine de bedenimin boşluktan geçtiğini hissediyorum. Belki de hareket eden bedenim değil de ruhumdur, belki de ölmüşümdür diye kısa bir süre düşünüyorum ama boynuma bir elin dokunmasıyla içimi yakıcı bir acı kaplayınca bu teori son buluyor.

Ölümün o kadar acı verici olacağını sanmıyorum.

"Ona zhiva," diyor bir erkek sesi.

O yaşıyor.

"K schast'yu dlya nas," diyor başka bir erkek sesi. Şansımıza.

İki adam bombanın neden olduğu hasarın boyutu konusunda kimin hatalı olduğunu tartışmaya başladı. Patlayıcının gücü ve şok dalgaları hakkında biraz tartıştıktan sonra, kurşun geçirmez yelek giydiğim için şansın onlardan yana olduğu konusunda fikir birliğine vardılar.

Görünüşe göre yeleğin ortasından çıkan metal şarapnel parçası bir alarm sebebiydi.

Naz. Tanrım, Naz. Neredesin?

Gözlerimi açmak için çabalıyorum ama göz kapaklarım kurşundan yapılmış. Sonra soğuk metal bir yüzeye yatırılıyorum. İnlediğimde, nazikçe susturuluyorum.

"Sakin ol, Evalina. Eve gidiyorsun."

Durum korkunç bir şekilde netleşir.

Dehşet gözlerimi açıyor. Park edilmiş bir kargo minibüsünün içindeyim, sırtüstü yatmışım ve yıllardır tanıdığım bir yüze bakıyorum. Dimitri'nin piyadelerinden biri, basık burunlu ve sol kaşını ikiye bölen kalın beyaz yara izi olan. İnsanları saklandıkları yerden çıkarıp koklama ve sonra da parçalara ayırma konusundaki köpek yeteneği nedeniyle "Kurt" olarak adlandırılan kişi.

Şimdi bana gülümsüyor ve altın dişini gösteriyor. "Meksika tatilinde eğlenmene sevindim, küçük tavuk. Ben de orada çok eğlendim. Ama eğlence bitti. Bir daha asla kümesten dışarı çıkamayacaksın."

Kurt'un Cozumel'de benimle birlikte olduğunu acı bir netlikle anladım.

Beni oraya kadar takip etti ve tüm zaman boyunca beni izledi, Naz'ın beni izlediği gibi izledi, tanıştık ve birlikte zaman geçirmeye başladık. Dimitri'nin nereye kaçtığını bildiği halde neden hiçbir şey yapmadığını şimdi çok iyi anlıyorum. Neden kaçtığıma inanmama izin verdi. Metrix'i neden kiraladığını.

Naz'ın fotoğrafları hakkında neden hiçbir şey söylemedi, aşık bir adamın işi olduğu çok açıktı.

Korkunç gerçeği bir araya getirirken tüm domino taşları düşüyor: Dimitri itaatimi kalıcı olarak sağlayacak bir şey arıyordu, annem öldüğünde kaybettiği bir şey.

Naz'a haftalar önce söylediğim gibi, bir insan sevdiği biri için kendisinden çok daha fazla acı çeker.

Dehşet yerini öfkeye bırakır.

Öfke içimde patlıyor, cipi parçalayan patlamadan bile daha sıcak. Kurt'un sırttan yüzüne baktığımda, öfkenin bana güç verdiğini fark ediyorum.

Rusça olarak ona "Senden hiç hoşlanmadım." dedim.

Glock'un namlusunu çenesinin altına sıkıştırdım ve tetiği çektim.

YİRMİ SEKİZ

NAZ

En azından kulaklarımın hâlâ çalıştığını biliyorum, çünkü bir silah sesinin ayırt edici sesi beni sersemliğimden uyandırıyor. Gözlerimi açıp etrafıma bakıyorum.

Tünelin yaklaşık otuz metre dışında asfaltta yatıyorum, şeritleri ayıran refüjdeki alçak metal bariyere sıkışmış durumdayım. Tünelin girişi, yan yatmış, cehenneme dönmüş ve dumanı tüten SUV'un kalıntıları tarafından kısmen kapatılmış durumda. Arabalar arkasına yığılmış, bomba patladığında gıcırdayarak durmuş olması gereken bir trafik sıkışıklığı içinde. Parçalanmış camlar ve bükülmüş metal parçaları yola saçılmış durumda. İnsanlar enkazın içinden koşuyor, cep telefonlarına çığlık atıyor. Birkaçı şaşkın bir şekilde caddenin bir kenarında oturuyor.

Bir silah sesi daha duyuldu.

Sonra uzaktan bir siren sesi duyuldu.

Connor, cipimizin sürücüsünü aracın enkazından çıkarıyor. Nabzını kontrol ediyor ama adam hareket etmiyor. Beni fark etti ve ayağa kalktı. Rahat hareket etmesine bakılırsa, yaralanmış gibi görünmüyor. Koşarak yanıma geliyor ve diz çöküyor, işte o zaman oturamadığımı fark ediyorum.

"Eva!" Tüneli işaret ederek bağıriyorum.

"Kımıldama." Elini göğsümün üzerinde düzleştiriyor ve ben kalkmak için çabalarken beni tekrar aşağı itiyor. Sonra kemerini çıkarıp üst baldırıma sıkıca doluyor.

Ne yaptığını görmek için aşağı bakıyorum. Büyük bir metal parçası garip bir açıyla bacağımdan dışarı fırlıyor. Altımda hızla kan birikiyor ama hâlâ hiçbir şey hissedemiyorum. Kulaklarım çınlıyor. Boğazımın tadı talaş gibi. Ama tek düşünebildiğim Eva Eva Eva. Onun adı beynime balyoz gibi iniyor.

Eğer o incinirse kendimi asla affetmem.

Onu korumak benim görevimdi ve başarısız oldum.

Tünelden gelen bir hareket dikkatimi çekiyor. Connor gözlerimin açıldığını görüyor ve bakışlarımı takip etmek için dönüyor.

Dalgalanan gri dumanların arasından bir figür karanlıktan sendeleyerek çıkar.

Bu bir kadın. Elinde bir silah var. Altın sarısı saçları karmakarışık. Üzerindeki kurşun geçirmez yeleğin ortasından sivri bir şarapnel parçası çıkıyor. Gözleri, kanla kaplı yüzünün ortasında iki büyük beyaz daire şeklinde. Etrafına çılgınca bakıyor, bir şeyler arıyor, paniklemiş ve vahşileşmiş, sarhoş gibi ayaklarının üzerinde sallanıyor.

Beni gördü ve dondu kaldı. Sonra silahını bıraktı ve topallayarak koşmaya başladı.

"Meryem Ana," diye nefes alıyor Connor. Ayağa fırlıyor ve ona doğru koşuyor, tökezlerken onu yakalayıp kollarına alıyor. Bana geri dönüyor ve onu ayağa kaldırıyor ama o dizlerinin üzerine çöküyor ve yüzümü titreyen ellerinin arasına alıyor.

"Yaşıyorsun," diyor düzensiz bir fısıltıyla. "Aman Tanrım. Tanrı'ya şükür, hala hayattasın!"

Kollarımı ona dolamak istiyorum, ama uzuvlarım işbirliği yapmıyor, bu yüzden onun yerine sadece gülümsüyorum. "Ve sen hâlâ çok çirkin ve şişmansın. O kocaman kıcının bir kısmının uçup gitmiş olmasını umuyordum Thelma, ama olmadı."

Vücudunu parçalayan hıçkırıklara boğuluyor ve kendini göğsüme atıyor; ambulanslar gelip siren sesleri gözyaşlarının sesini bastırırken de orada kalıyor.

YİRMİ DOKUZ

EVA

Naz, uyluğuna saplanan metal parçasının yarattığı hasarı gidermek ve onarmak için üç saat boyunca ameliyatta kaldı.

Benimle görüşmek isteyen polislerle konuşmayı reddediyorum. Bir doktora görünmem gerektiğinde ısrar eden hemşirelerin yardımını reddediyorum. Cerrah ameliyatın iyi geçtiğini söylemek için dışarı çıkana kadar sıkışık bekleme odasında sessizce volta atmaktan başka bir şey yapmayı reddediyorum.

Yakışıklı genç doktor Tabby, Connor ve bana, "İnanılmaz derecede şanslı," diyor. Kendinden emin ve küçümseme dolu, sizinle burnunun ucuyla konuşan insanlardan biri. "Uyluk atardamarının kopmasına kıl payı kalmıştı. Eğer bu olsaydı, kan kaybından ölmeden önce sadece bir ya da iki dakikası olurdu."

Connor doktora ters ters bakar. "Ne yaptığını konuşalım ne olduğunu, ne olmadığını değil. Yaraları ne kadar kötü?"

Doktorun kibri Connor'ın bakışlarının sıcaklığı altında soluyor. Ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırarak boğazını temizliyor. "Uyluk kemiği kırılmamış, bu iyi haber. Ama akciğer kontüzyonu geçirdi ve birkaç kaburgası çatladı, bu yüzden solunumunu desteklemek için solunum cihazına bağladık-"

"Nefes almıyor mu?" Dehşete kapılmış bir şekilde söylüyorum. "Az önce ameliyatın başarılı geçtiğini söylediniz!"

Doktor cevap vermeden önce bir süre duraksıyor. "Patlama yaralanmaları karmaşıktır. İç organların çoğu

Etkilenmiş olsa da bu yaraların ciddiyeti bir süre daha belli olmayabilir. Bacağındaki hasarı giderdik ama akciğerlerinin nasıl tepki vereceğini görmek zaman alacak. Alveollerin ve kan damarlarının şişmesi ve kanaması yaygındır ve ..." Connor'a bakarak tereddüt ediyor. "Korkarım potansiyel olarak ölümcül."

İki elimi ağzıma kapatıp en yakındaki sandalyeye çöküyorum ve dizlerim birbirine çarpacak kadar titriyorum.

Connor doktoru sorguya çekmeye devam ederken Tabby yanıma oturuyor ve bir kolunu omuzlarıma doluyor.

"Ne zaman öğreneceğiz?" diye bağıyor, boynundaki damarlar ortaya çıkıyor. "Onun için ne yapıyorsun? Bununla ilgilenmesi için buraya lanet olası bir uzman mı getirmem gerekiyor?"

Doktorun ifadesi bozulur. "Ben uzmanım. Onun için ne yaptığımıza gelince, şimdilik yoğun bakım ünitesinde. Dikkatle izlenecek. Durumundaki herhangi bir değişiklik derhal ele alınacak. Duymak istediğiniz haberin bu olmadığını biliyorum ama şu anda yapabileceğimiz tek şey beklemek ve vücudunun travmayı nasıl atlattığını görmek. O genç ve güçlü. Şansı yüksek. Daha fazla şey öğrenir öğrenmez siz de öğreneceksiniz."

"Onu görebilir miyiz?" Gözyaşlarımla savaşıyor soruyorum.

Yüzümü inceleyerek, "Henüz değil. Durumu stabilleşir stabilleşmez içeri girmenize izin vereceğiz. Bu arada, doktorlardan birinin sizi muayene etmesine izin vermenizi öneririm, bayan. Yüzünüzdeki kana bakılırsa, başınızdan yaralanmışsınız."

"Bu benim kanım değil."

Bunu duyunca şaşırır ama daha fazlasını öğrenmek istemediğine karar verir, çünkü arkasını döner ve başka bir şey söylemeden oradan ayrılır.

Connor benim ve Tabby'nin önünde çömelmiş, dirseklerini dizlerine dayamış. Hiçbir şeyi kaçırmıyor gibi görünen o siyah gözleriyle bana bakıyor. Yumuşak bir sesle, "Konuşmaya hazır mısın?" dedi.

Başımı salladım, şoktan uyuşmuştum.

"Güzel. İşte anlaşma. Polis teşkilatında bir sürü arkadaşım var. Bir tanesi tünelin içinde bir kargo minibüsünde iki ölü adam olduğunu söyledi. İkisinin de üzerinde kimlik yok. İkisinin de kafasında tek kurşun yarası varmış."

Fısıltım sessiz odada sert bir şekilde duyuluyor. "Onlar Dimitri'nin en iyi iki askeriydi. Polis kontrol ettiğinde, minibüsün sahte isimlerle nakit olarak kiralandığını öğrenecek. Adamların ABD veri tabanında kaydı olmayacak. Ve vurulma olayından dolayı suçlanmayacaksınız. Mermilerin izini silahınızdan sürebilirler ama elinizde barut yok. Ve sen Naz'a yardım ederken beni tünelden çıkarken gören tanıklar var."

Tabby ile bakıştıktan sonra uzun bir süre sessizce bana bakıyor. "Gittiğim yer orası değildi. Demek istediğim, bu koordineli bir saldırıydı. Metrix'i 7/24 gözetim altında tutuyor olmalılar. Patlayıcılarla birlikte bisikletli iki adam, bir minibüsle hazır bekleyen iki adam daha, kim bilir daha kaç adam seni götürmeyi planladıkları yerde bekliyordu. Bu fırsatı beklediler. Hazırdılar. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Boğazımda yükselen safrayı yutarak gözlerimi kapatıyorum. "Onu burada koruyamayacağını mı söylüyorsun?"

"Doğru."

Bunu zaten biliyordum. Ama Connor'ın bilmediği şey, Naz'ı korumak zorunda olmayacağı.

Çünkü yapacağım.

Tuvalete gitmem gerekiyormuş gibi davranıp izin alıyorum ve bir telefon aramaya çıkıyorum.

Uluslararası bir ters ücret araması yapmak şaşırtıcı derecede basit bir şeydir.

Operatör aramayı bağladığında Rusça olarak "Dimitri'yi bağlayın," diyorum.

Bir anlık duraksamadan sonra "Yanlış numarayı aradınız," diye kaba bir cevap geldi.

Ah evet. Parolayı unutmuşum. "Putin bir korkak." Bu sefer cevap anında geldi. "Bekleyeceksin."

Sonra Dimitri'nin en sevdiği klasik besteci Rachmaninoff'un beş bin mil öteden piyano tuşlarına vuruşunu dinliyorum. Sonunda ses tekrar hatta geliyor ve ona aradığım numarayı vermemi söylüyor.

Ankesörlü telefonun tuşlarının üzerindeki rakamları okudum ama kayıp olsalar bile Dimitri'nin aramanın izini sürmenin bir yolunu bulacağını biliyordum.

Dimitri her şeyi yapmanın bir yolunu bulur.

Kapatıyorum. On saniye içinde telefon çalıyor. Açmadan önce birkaç dakika derin nefes alıp vermek zorunda kalıyorum. Ellerim nemli ve titriyor ve soğuk terler döküyorum.

"Ya zdes."

"İngilizce konuşacağız, Evalina. Benden ayrıldığından beri aksanının ne kadar değiştiğini görmek istiyorum."

Sesindeki gülümseme tüylerimi diken diken ediyor. Konuşamıyorum ama konuşmama da gerek yok çünkü o zaten devam ediyor. "Anladığım kadarıyla arkadaşın Nasir ölümcül bir yara almamış. Buna çok sevindim. Nedenini tahmin edebiliyor musun?"

Midemin bulantısıyla savaşıarak "Kaldıraç" diyorum.

Gülüyor, sonunda oyununu anladığım için memnun. "Senin o kıvrak zekanı özlemişim."

"İşe yarayacağını nereden biliyordun?"

"Çünkü seni tanıyorum. Zihninizi, neye ihtiyacınız olduğunu düşündüğünüzü, neyi kaçırdığınızı düşündüğünüzü biliyorum. Daha da önemlisi, erkekler üzerindeki etkisini biliyorum. Neden bu kadar çok koruman olduğunu hiç merak etmedin mi? Bu benim için kesin bir eğlenceydi.

Kayıtsızmış gibi davranmaya çalışıyorlar. Yavaşça bynze kapılmalarını izlemek. Bir erkeğinin, arzuları onu alt etmeden önce onlarla savaşmak için harcayabileceği çok fazla zaman vardır. Ve arkadaşınız Nasir de sonuçta sadece bir erkek."

Üstün Adam. Öfke hırıltısını yutuyorum.

"Erkeklerden bahsetmişken, Yuri selamlarını yolladı."

Yuri. Aman Tanrım. Dimitri'nin ev işlerinden sorumlu adamıydı. Her şeyi o yönetir, Dimitri'nin yokluğunda ev halkını demir yumrukla kontrol ederdi. Tıpkı bir hapishane müdürü gibi. Ancak Dimitri'nin askerlerinin aksine, kendisinden başka kimseye sadakati yoktu. Atış talimi yapabilmek için Dimitri'nin çok sayıdaki silahından birini gizlice evden çıkarmaya çalışırken beni yakaladı ve Dimitri'yi ona zam yapmaya ikna edersem çenesini kapalı tutacağına dair bir pazarlık yaptı.

Yuri zammını aldı. Daha sonra Dimitri işteyken ormanda düzenli yürüyüşler yapmaya başladığımda da görmezden geldi.

"Ona ne yaptın?" diye sordum. "Hiçbir şey."

Cevap vermediğimde, kendini beğenmiş bir şekilde devam ediyor.

"Küçük anlaşmanız hakkında her şeyi biliyordum elbette. Bunu kim önerdi sanıyorsun? Ve onun küçük para çekmecesinden ve benim kasalarımdan o kadar dikkatli bir şekilde hortumladığınız paranın gerçekten de hiç gözden kaçmayacağını mı düşündün? Ya da korumalarınızın ormanda başıboş dolaşmanıza izin vereceğini? Ya da internet kullanımınızın izlenmediğini?" Dilini şaklatıyor. "Ziyaret ettiğinin tüm o hayatta kalma siteleri. Sıradan bir gözlemci hkmet darbesi planladığınızın düşünürdü."

Gözlerimi kapatıyorum, midem bulanıyor. Onca zaman kaışımı başarıyla planladığımın hayal ettim ve o bunu biliyordu. Acaba olimpik havuzda, çıktığımda tüm vücudum yorgunluktan titreyerek yere yığılana kadar takıntılı bir şekilde tur attığım onca ayı biliyor muydu ve bildiğine karar verdi mi?

Her şeyi biliyordu, ta en başından beri.

Yenilmiş bir halde fısıldadım: "Yaptığının yanıma kâr kalacağını düşünmeme izin verdin."

Kahkahası alçak ve tatmin edici. "Sana kendini asman için yeterli ipi verdiğimden emin oluyordum."

Kaldıraç. Tabii ki.

Dimitri'nin sesi değişir. Daha boğuk, daha hevesli bir hal alır. "Şimdi bana ne söylemek istediğini söyle." Bir fermuarın çekilme sesini duyuyorum, sonra iç çekiyor.

Dişlerimi sıkıyorum ve duvara yaslanıp alnımı soğuk sıvaya dayıyorum. "Nasir'e zarar verirsen, seni öldürürüm."

Beklediği bu değildi. Bir hırıltı sesini sertleştirdi. "Bu tehdidin bedelini ödeyeceksin ama onu umursamadığımı biliyorsun. İyi bir kız olduğun ve tekrar kaçmaya çalışmadığın sürece onu rahat bırakacağım. Şimdi söyle."

Yalvarmamı istiyor. Bundan ne kadar hoşlandığını, onu ne kadar tahrik ettiğini biliyorum. Ama içimdeki her şey bu düşünceye isyan ediyor. İstesem bile yapamam.

Kurdu gördüğümde hissettiğim aynı öfkeyle güçlenerek gözlerimi açtım ve daha dik durdum. Alçak ve düzgün bir sesle, "Ben ağılda tuttuğun o korkak küçük kuzu değilim, Dimitri. Beni son gördüğünden beri dişlerim büyüdü. Kan akıtan yeni ve keskin pençelerim var."

Rusça'ya geri dönerek kükrüyor: "Ve New York-Presbyterian Hastanesi'nin dışında telefonumu bekleyen üç adamım var!"

"İşte buradasın," diyorum acımasızca.

"Evet," diye tısladı, öfkeyle. "İşte buradayım. Sabrımın sınırlarını biliyorsun, Evalina ve onları aştığını da biliyorsun. Halifax'a giden Silver Shadow gemisi bu akşam saat yedide hareket edene kadar rıhtımdaki seksen sekiz numaralı iskeleye gitmezsen Nasir ölür."

"Hayır."

Şok olmuş sessizliğin içinde gülümsüyorum. Bu an için tarifsiz dehşetlere katlandım. Sonuna kadar tadını çıkaracağım.

Ayrıca, bir planım var.

"Benim için üç ay bekledin. Bir süre daha bekleyebilirsin."

Zor nefes alıyor, zar zor kontrol altında. Boğazından garip sesler çıkıyor. "Bu oyunu kazanabileceğini düşünmediğini biliyorum. O halde neyi bekliyorum?"

"Henüz uyanmadı. Veda etmek için zamana ihtiyacım var. Eğer bana bunu verirsen, istediğin gibi kullanabilirsin."

"Sen her zaman benimdin, istediğimi yaparım!" diye çıkıştı.

Sesimi kasıtlı olarak gırtlaktan çıkarıyorum. "Sadece bedenim sana aitti. Ruhum asla."

Benden istediği ama asla elde edemediği tek şey buydu. Her konuda itaat ettim, ama onun hastalıklı isteklerine ve ahlaksızlığının en kötüsüne kalbimde bir meydan okuma çekirdeği ile teslim oldum. Biliyordu ve bu onu çileden çıkarıyordu.

Benden gerçekten istediği şey boyun eğmek değildi. Sadece kontrolün ötesinde, beden, zihin, kalp ve irade üzerinde tam bir hâkimiyet arzuluyordu. Bedenimin ya da acıya tahammülümün sınırlarını aşarak bana sahip olmak istiyordu.

Onu Tanrı gibi sevmemi istedi. Bir tövbekarın acı çektiği gibi acı çekmemi: minnettarlıkla.

Kesik kesik nefes alışının sesini dinlerken, en çok özlemini çektiği şey karşılığında bana bu küçük iyiliği yapacağını biliyorum.

"Yirmi dört saat," diyor sonunda, neredeyse nefes nefese. "Bir saniye bile fazla değil. Ve Evalina, bu sana pahalıya patlayacak."

Sana mal olacağı kadar değil. "Biliyorum."

"Hazır olduğunda beni ara. Aramazsan ne olacağını biliyorsun." Telefonu kapattı.

Ahizeyi yuvasına geri koyuyorum, kendimi baygın ve hasta hissediyorum ama Naz'ın hayatını kurtardığımı bilmek bana güç veriyor. Onu bu karmaşanın içine sokan bendim. Onu bu durumdan kurtaran da benim.

Tabby ve Connor'ın yanına dönerken tuvalette duruyorum ve yüzümdeki kan lekelerini yıkıyorum. Orada

Saçımdaki kurumuş parçaların Kurt'un beyni olduğundan şüpheleniyorum ama kan beni etkilemiyor.

Başka bir silahı nasıl ele geçireceğime odaklanmış durumdayım.

OTUZ

NAZ

Rüya gördüğümün farkındayım ki bu yeni bir şey. Lüsîd rüyayı daha önce duymuştum ama hiç deneyimlememiştim. Uyuşturucular beynimin gizli kısımlarını aydınlatıyor olmalı.

Yani rüya: Eva bir rıhtımda, devasa siyah bir geminin güvertesine çıkan uzun ahşap bir iskelenin dibinde durmaktadır. Yalınayaktır, üzerinde sade beyaz bir elbise vardır. Hava soğuk ve poyrazlı, gökyüzü kurşuni gri, rüzgâr saçlarını yüzüne doğru savuruyor. Rıhtımın diğer ucundayım, ayaklarımın beni götürebildiği kadar hızlı bir şekilde ona doğru koşuyorum, o gemiye binmemesi gerektiğine dair kemiklerimi titreten bir kesinliğe kapılmış durumdayım.

Dönüp iskeleye çıkmadan ve rayların ötesinde kaybolmadan önce gözlerinde kararlılık ve hüznün tuhaf bir bileşimiyle bana bakıyor.

İskele geri çekilir. Sonra direklerden uğursuz bir çatırtıyla altı siyah yelken açılır ve gemi karanlık, dalgalı denizlere doğru hızla süzülür.

"Eva!"

"Ben buradayım. Şşş, buradayım."

Göz kapaklarımı kaldırıyorum. Acı verici derecede parlak, beyaz bir oda odaklanmaya başlıyor. Gördüğüm ilk şey bana bakan güzel bir çift kahverengi göz. Tanrıya şükür. Bu o. Rahatlamam o kadar derin ki gülmeye başlıyorum.

Bu da çok acıtıyor.

Kahkahalarım acı iniltilerine dönüştüğünde Eva çılgına dönüyor. Omzunun üzerinden bağırıyor, "Hemşire! Yardım edin! Burada yardıma ihtiyacımız var!"

"Ben iyiyim," diyorum, sesim rahatsız edici derecede zayıf. Kulaklarımdaki bu lanet çınlama da neyin nesi? Ve neden bu yatakta yatıyorum?

Oh, evet. Araba bombası. Zırhlı araçlara şükürler olsun, yoksa şu anda gördüğüm en muhteşem kadına bakıyor değil, papatya topluyor olurdum.

"Hemşire!"

"Thelma. Bağırmayı kes. Kulaklarım acıyor."

Bu onu susturuyor ama paniklemiş bir pervane gibi çırpınmaya, ellerini üzerimde sallayıp telaşlanmaya başlıyor. "Sana ne getirebilirim? Neye ihtiyacın var? Rahatsız mısın? Suyu ihtiyacın var mı? Yiyecek? İlaç?"

Bileğinden tutup onu kendime doğru çekiyorum. "Aşırı nefes alıyorsun," diye mırıldanıyorum, ona gülümsüyorum, beynim anestezi ve rahatlatma yüzünden bulanık. "Derin nefes al, tatlım."

Birkaç büyük ciğer havası emiyor, sonra düşünmek için duraklıyor. "İşe yaramıyor."

"Buraya gel o zaman." Kollarımı uzattım. "Tatlım, kaburgaların kırık."

Tatlım. Bu resmen benim yeni favori kelimem. "Üstün Adam'ı kızdırma, tatlım. İstedğini elde edemeyince sinir krizi geçirebilir."

Bana bakıyor, gözleri çok yumuşak ve sıcak. "Tamam o zaman," diye fısıldıyor. "Ama acırsa bana söyle." Kalçamın yanındaki yatağın kenarına tünüyor, dudağını ısıyor ve konsantrasyonla kaşlarını çatıyor, sonra her zamankinden daha dikkatli bir şekilde bir inç üzerimde gezinene kadar kendini alçaltıyor ve yüzümün her tarafına yumuşak öpücükler serpiyor.

"Bana patronluk taslıyorsun," diye homurdanıyorum.

"Seni aşırı ağırlığımla ezilmekten koruyorum, Dudley." Sözlerinin arasında beni öpüyor, dudakları son derece yumuşak.

"Affedersiniz ama benim ne kadar belalı biri olduğumu unuttunuz mu?"

Bir kahkahayı bastırır. "Benim hatam, Bay Belalı. Lütfen beni affedin."

"Üstüme çıkmayacaksan yanıma uzan. Seni hissetmem gerek." Bileğini çekiştiriyorum, ayağa kalkıp onu yatağa yatıracak gücüm olmadığı için sinirleniyorum.

"Neden berbat bir hasta olduğunuz hissine kapılıyorum?"

Sesi sert ama gözleri gülümsüyor ve çoktan yatağa tırmanmaya başladı bile. Sonra dikkatlice yanıma sokuluyor, iç çekerek kolumun altına yerleşiyor.

"Ellerimi nereye koyacağımı bilmiyorum." "Sana büyük bir ipucu vereceğim."

"İnanılır gibi değil. Altmış saniyelik bilinç ve şimdiden azmışsın ve yeteneklerinle övünüyorsun."

"Hoşuna gitmemiş gibi davranma, Thelma." Başımı çeviriyorum ve teninin tatlı kokusunu içime çekiyorum.

"Hoşuma gitmiyor," diye fısıldıyor. "Bayıldım. Oh, Naz, senin ... olduğun için çok mutluyum." Yutkunması, başımın üstünde bir yerde aralıklı olarak bipleyen makineden daha yüksek. "Eğer hayatta olmasaydın, ben ..."

"Daha da şişmanladım. Biliyorum. Düşüncesi bile rahatsız edici."

Ortamı yumuşatmaya çalışıyorum çünkü her ne kadar hâlâ hayatta olduğum için rahatladığını hissetsem de sözlerinin altında karanlık bir şeyler var. Rüyamdaki yüzünün hatırası tüylerimi ürpertiyor.

"Connor ve Tabby bir şeyler atıştırmaya gittiler," diyor. "Sen dışarıdayken hep buradaydılar."

"Ne kadar sürecektir?"

"On sekiz saat. Uyandığın ve solunum cihazını çıkaran doktora pislik dediğin zamanı saymıyorum. İşte o zaman iyi olacağını biliyorduk."

Bunu hatırlamıyorum ama umurumda değil. Eva Benim korumam olmadan on sekiz saat. Bir ıstırap acısı

göğsümü sıkıyor. Connor'ın yetenekli olduğunu biliyorum ama o benim kadınımdır. O benim sorumluluğumdadır. Bana en çok ihtiyacı olduğu anda yanında olamadığım için utanç duyuyorum.

"Sen iyi misin?" İlk kez paniğe kapıldığımı hissederek soruyorum. Başımı kaldırıp vücudunda herhangi bir hasar belirtisi olup olmadığına bakıyorum ama o beni rahatlatıyor.

"Bazı sıyrıklar ve çürükler dışında gayet iyiyim." Sesi yumuşuyor. "Eğer senin o koca canavar bedeninin doğrudan benimle o bomba arasında olmasaydı, çok daha kötü durumda olurdu."

Daha fazla övgü almak için, "Muhtemelen zırhlı kamyondu." diyorum.

"O sendin. Arabanın o tarafında oturuyor olsaydım, ölmüş olabilirdim. Kazara bile olsa beni hep koruyorsun."

Sözleri beni zevkle dolduruyor, güneş ışığı gibi sıcak ve harika.

Haklıydı: erkekler basit yaratıklardır.

Bir an sessiz kaldık, ta ki o "Connor Metrix'te olduğumuz süre boyunca adamlarının bizi izlediğini düşünüyor" diyene kadar.

Adını söylememiş olsa da Dimitri'den bahsedince ani bir öfke patlamasıyla boğuldum. Hastanede ne kadar kalacağımı öğrenmeliyim, çünkü onunla halletmemiz gereken bazı işler var.

"Biz yataktayken ondan bahsetmemeni söylemiştim, tatlım," diyorum hoyratça.

Yavaşça nefes verir. "Dışarıda polis var. Ve daha fazla Metrix adamı. Connor tüm hastaneyi güvenlikle doldurdu."

Ses tonundan anladığım kadarıyla o da Dimitri gibi bir adamın kanalizasyondaki bir çatlaktan içeri girmesini hiçbir güvenliğin engelleyemeyeceğini benim kadar iyi biliyor. Öldürülmesi zor olmalarının yanı sıra hamamböcekleri kurnazlıklarıyla da ünlüdür.

"Bırak da bu konuda Connor'la ben endişelenelim."

Orta yaşı, iri yarı bir hemşire telaşla odaya girer. Üzerinde tavşan resimleri olan soluk pembe bir önlük var ve topuzundan kaçan kırmızı bir buklet bulutu yüzünü çevreliyor. Bana ve yataktaki Eva'ya şöyle bir baktı ve kaşlarını çatı.

"Hayır. Hayır, hayır, hayır. Yataktan inin, hadi, aşağı inin." Sincapları kuş yemliğinden kovar gibi ellerini bize doğru sallıyor. "Burası otel odası değil, millet!"

Otoriter ama tatlı. Anaç. Beni Eva'dan ayırıyor olsa da ondan hoşlanmaya meyilliyim, Eva zaten bacaklarını yatağın kenarından sallayıp ayakta duruyor. Kiliseye gittiğimizden farklı kıyafetler giydiğini fark ediyorum. Tabby ona bir şey getirmiş olmalı.

Rüyamdaki gibi beyaz bir elbise giymesinin kötü bir alamet olmadığına kendimi ikna etmeye çalışıyorum.

Sonra Connor ve Tabby, bokunun kokmadığını sanıyormuş gibi görünen bir doktorla birlikte odaya giriyor. Ventilatörler, mükemmel sonuçlar ve ciğerlerimin gücü hakkında gevezelik etmeye başlıyor, ki ben bunlara hiç dikkat etmiyorum çünkü odaklanabildiğim tek şey Eva'nın yüzü.

Yüzünde çok tuhaf bir ifade var, keskin ve konsantre, sanki o anı hafızasına kazıyormuş gibi. Bu beni ürpertiyor.

Connor, "Polisler seninle konuşmak istiyor, kardeşim," deyince doktor hemen sustu. "Onlara sana yarına kadar süre vermelerini söyledim." Eva'ya bir bakış atıyor ve gülümsüyor.

"Buradan çıkmama ne kadar var?" Dr. Öz-Önemli'ye soruyorum. "Beklenmedik bir şey olmazsa, muhtemelen en geç iki ya da üç gün."

"Bir tane olsun," diyorum açıkça. Kendimi bok gibi hissetsem ve her yerim ağrısa da, ki bunu tabii ki kabul etmeyeceğim, hiçbir şey yapmadan yatmaktan daha kötü bir şey yok. Ve hastaneler dünyadaki en iç karartıcı yerlerden biri.

Doktor ukalaca, "Bunu garanti edemem." diyor. Eva'yla göz göze geldim. Ağzını açıyor, ciddiyeysiz. Ben de cevap veriyorum, Küstah.

Birbirimize sırtıyoruz. Birden herkesin bu odadan siktir olup gitmesi için sabırsızlanmaya başladım.

Eva da aynı şeyi düşünüyor. Aşırı endişeli bir ton takınarak elini alınma koyuyor ve "Bence onu dinlendirmeliyiz. Solgun görünüyor, sizce de öyle değil mi Doktor?"

Dr. Self-Important bu fırsatı değerlendirerek tavus kuşu gibi caka satıyor. Manikürlü elini parlak sarı saçlarının üzerinde gezdiriyor ve Eva'ya gülümsüyor.

"İstiyorum."

Göğsümde yükselen hırıltıyı duyunca, işaret parmağıyla şakağıma hafifçe vuruyor, sus der gibi.

Tabby yatağa yaklaşıyor. Tanrım, nasıl da giyinmiş. Sanki ilham almak için Google'da "sivri topuk fetişi olan gotik bilgisayar ineği" aratmış. Biraz Pippi Longstocking ve anime havası da var. Ve tabii ki çizgi film kedisi.

Günümüzün yinelemesi, bir mikro eteği tutan bir çift jartiyerdir ve her ikisi de kustumuk gibi yeşil bir arka plan üzerinde Hello Kitties'in helter-skelter spreyi ile kaplıdır.

"İyi misin?" diye soruyor sessizce, elimi tutarak.

"Daha iyi oldum. Yaşayacağım."

Sesimin alaycı tonu karşısında gülümsüyor. "Biliyorum. Ama beni endişelendirdin. Ve ben endişelenmiyorum, Nasir."

Connor, "Sen de başka erkeklerin elini tutmuyorsun, prenses."

Onu görmezden geliyor ama gülümsüyor. "Seni yakında Metrix'e geri götürmemiz gerekecek. Bu bina gözenekli."

Anlayışla başımı sallıyorum. "Sen ne zaman istersen ben hazırım."

Doktor, onun izni olmadan hareket edeceğim önerisinden çok etkilenmiş görünüyor ama Connor ona bir bakış attığında çenesini kapatıyor. Sonra başını sallayarak gitti.

Hemşire takip ediyor.

Tabby alınma küçük bir öpücük konduruyor ve kendimi on iki **yaşımdaymışım** gibi hissetmemi sağlıyor. O ve Connor

vedalaştık ve Eva ile tekrar yalnız kaldık.

"Kapat şu panjurları kadın," diyorum ona sabit bir şekilde bakarak. "Ve o koca kışını kaldırıp yatağa geri dön."

"Dayanıklılığın olağanüstü, Beastie." Kapıyı kapatıyor, sonra pencerenin perdelerini çekiyor. Sonra yavaşça bana doğru yürüyor, bakışlarımı tutuyor, dudaklarında hüzünlü bir gülümseme kıvrılıyor.

"Üzülme. Her şey yoluna girecek, söz veriyorum." Elimi uzattım. Elimi tutuyor ve tekrar yatağa sürünerek çıkıyor, takılı olduğum çeşitli iğne ve tüplerden hiçbirini yerinden çıkarmamaya dikkat ediyor.

Başını omzuma yaslayarak, "Biliyorum. öyle."

Sesi emin geliyor, bu da beni iyi hissettiriyor. Bu Şu anda yüzde 100 operasyonel olmasam da bana hâlâ inandığını hissettiriyor.

Çoğum yüzde 100 çalışır durumda değil. Vücudumun belli bir kısmı Eva'yla aynı yatakta yattığımız her an parti zamanı olduğuna karar vermiş durumda.

Bir süre sonra Eva homurdanıyor. "Dürüst olmak gerekirse, Beastie. Sen gerçekten bir hayvansın."

Çirkin mavi hastane önlüğümün kasık bölgesindeki çadıra bakıyorum. "Sanırım anestezinin içinde komik bir şey vardı."

"Lütfen. Seni bundan daha iyi tanıyorum."

Sesinde hafif bir kahkaha var. Yüzünü kendime çeviriyorum ve onu nazikçe öpüyorum, ona ne kadar ihtiyacım olduğunu, Dimitri'yle olan çatışmamızdan ikimizin de sağ çıkmasından ne kadar memnun olduğumu hissetmesine izin veriyorum.

"Sen başıma gelen en iyi şeysin," diye fısıldıyor, sonra yüzünü boynuma saklıyor.

Kollarımdaki tüm güçle onu sıkıyorum. "Tanrım, biliyorum. O kadar harikayım ki dayanamıyorum. Sen şanslı bir kızsın, Thelma."

Yarı gülerek yarı hıçkırarak bir ses çıkarıyor ve ben de onu daha sıkı sarıyorum.

"Neden Thelma takma adını seçtiğimi sana hiç söylemedim, değil mi?"

Tam bir şaka yapacaktım ki sesindeki melankoli beni durdurdu. "Hayır. Neden?"

"Thelma ve Louise" filmi yüzünden. İzlediniz mi? Bu mu?"

"Evet. İki arkadaş hakkında harika bir yol filmi." Sonra bana vuruyor. "Tacizci kocayla evli olan Thelma değil miydi?"

"Evet. Büyük Kanyon'da polis tarafından köşeye sıkıştırıldıklarında 'devam etmeleri gerektiğini' söyleyen de oydu. Bunu çok sevmiştim. Şansları tükenmişti ama teslim olmak yerine yollarına devam ettiler. Bir uçurumdan aşağı, 66 model Ford Thunderbird'leriyle. Çünkü ölüm, arkalarında bıraktıkları ya da önlerinde olan her şeyden daha iyiydi. Ölüm, özgür olabilmelerinin tek yoluydu."

Yüzünü bana doğru eğdiğimde, gözlerinin suyla dolduğunu görünce şok oldum. "Hey. Tatlım, ne oldu?"

Bir damla gözyaşı alt kapağının tepesine tırmanıp yanağından aşağı süzülürken sesi kırık bir fısıltıyla çıkıyor. "Keşke beni kurtardığın tüm yolları sana anlatacak doğru sözcüklere sahip olsaydım. Eskiden ölümün özgürlük demek olduğunu düşünürdüm, ama artık özgür olmak için tek ihtiyacın olan şeyin, sonunda kendine inanacağın kadar sana inanan biri olduğunu biliyorum."

Ağzımı onunkine yapıştırdığımda, vücudumdaki her kemik acıyor, ama bu acıyı hiçbir şeye değişmem.

Hayatımda hissettiğim en güzel acı.

Bir an için ayrılıyoruz, zor nefes alıyoruz ve birbirimizin gözlerine bakıyoruz. Bir dirseğine kadar yükseliyor ve elini göğsümün üzerine koyarak kalp atışlarımı ölçüyor.

"Her zaman çok güçlü."

"Çünkü senin için atıyor."

Gözlerini kapatıyor ama daha çok acıdan irkiliyor gibi. "Bunu söylediğini her zaman hatırlayacağım. Ve bana söylediğin diğer tüm harika şeyleri. Bir saniyesini bile unutmayacağım, Naz, yemin ederim."

Ciğerlerim acımaya başladı ama bunun bir yaralanmadan kaynaklandığını sanmıyorum. "Bu neden bir vedaya benziyor?"

Gülümsediğinde göğsümdeki acı bir nebze hafifliyor.

"Duygusal hissediyorum çünkü sen

Bu aptal gecelikle ne kadar acınası görüldüğün için kendimi gerçekten kötü hissediyorum."

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Acınası mı? Gerçekten mi?"

Bileğini kavıyorum ve vücudumda daha aşağılara doğru hareket ettiriyorum. "Bu sana acınası geliyor mu?"

Elini ereksiyonumun etrafına sararken nefesi boğazında düğümleniyor. "Hayır," diye fısıldıyor, hastane önlüğümün pamuğunun arasından beni okşayarak. "Bu hiç de acınası hissettirmiyor."

Makinenin bip sesindeki artışa aldırmadan tekrar öpüşüyoruz. Bacağım ve kaburgalarım zonkluyor, ama sikim de öyle. Tüm bu hisler çok baskın. Eva hafifçe geri çekilip dudağını ısırarak bana baktığında, bip sesi kreşendoya yükseliyor.

Boğuk bir sesle, "Bunu durdurmamız gerekecek" diyor.

Uzanıp bir düğmeye basıyor. Oda sessizleşiyor, nefes alış verişlerimizin ve kulaklarımda uğuldayan nabzın sesi dışında.

Yataktan kalktı, külotunu çıkardı, sonra yatağın sol tarafındaki metal çubuğu denge için kullanarak ve aşırı yavaşlık ve özenle hareket ederek üzerime çıktı. Elbisesini kalçalarının etrafından kaldırarak çıplak bedenini ortaya çıkarıyor.

Şehvet ve inançsızlıkla donmuş bir halde, elbisemin eteklerini yukarı doğru itmesini, sertleşmiş sikimi tekrar eline almasını ve kıvrımlarının arasından tepesini kaydırarak ona doğru sallanmaya başlamasını izliyorum.

Tanrım. Islak. Sıcak. Sofuckingamazing.

"Tatlım." **Nefes** almak için mücadele ediyorum.

"Emin misin?"

Şimdi mi?"

Kıpırdamadan düşüyor. "Seni incitiyor muyum?"

Kalçamı esnetip hareket alanımı test ediyorum. Ağrı bacağıma vuruyor ve göğsümün sağ tarafı yanıyor ama idare edilebilir.

Bunun için her şey yönetilebilir.

Ona bakıyorum, parmaklarımı kalçalarına batırıyorum ve "Hayır" diye homurdanıyorum.

Hareket etmeye başladığımda "Kıpırdama," diye fısıldıyor. "Bırak beni."

Talimatları takip etmeye hiç bu kadar hevesli olmamıştım.

Yastığa geri yaslanıyorum ve derin bir nefes alıyorum. Bu bana acı veriyor, bu yüzden tekrar yapmamaya karar veriyorum. Sonra şaftımı okşuyor, beni kayganlaştırıyor ve kendini hazırlıyor ve acı başka bir zevk saldırısı altında donuklaşıyor. Sikimi girişine yerleştiriyor ve kendini aşağı indirdiği anda bana bakıyor.

Sonsuza dek sürüyor. Her santimini hissediyorum, boğazımdan kopmak isteyen yüksek sesli, hayvani iniltiye karşı dişlerimi sıkıyorum. İnanılmaz hissettiriyor, arka plandaki donuk acı kükremesinin ortasında beyaz, sıcak bir zevk merkezi.

Gözlerinin kapanışını ve başının geriye düşüşünü izliyorum. Dudakları hafifçe ayrılmıştı. Bana tam olarak oturmak için kalçalarını esnetiyor ve ikimiz de aynı anda yumuşak inilti çıkarıyoruz.

Cildim yanıyormuş gibi hissediyorum. Tüm sinir uçlarım karıncalanıyor. Acının nerede bittiğini ve zevkin nerede başladığını ayırt edemiyorum. Her şey devasa dalgalar halinde üzerime çöküyor, dönen kocaman bir duygu yumağı.

Ellerimi kalçalarının kıvrımına doğru kaydırıyorum. Belinin kıvrımlarını sıkıyorum. Elbisesinin içinden göğüslerinin dolgunluğunu avuçluyorum ve onun titrediğini hissediyorum.

Vücudunun derinliklerinde, kasları sert bir şekilde

Ben

. "Siktir," diye fısıldıyorum kısık sesle. "Eva. Bana bak."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. Bir süre böyle asılı kaldık. sonsuzluk, sessiz ve nefessiz, sadece birbirlerine bakıyorlardı,

Ta ki sikim seğırene ve o en zayıf nefesini verene kadar.

Hareket etmeye başlıyoruz.

Küçük, mükemmel itişler o kadar durgun ki yatağı bile sarsmıyor. Bacağımdaki dikişler çığlık atıyor ve muhtemelen çeşitli organlarda kalıcı hasara neden oluyorum ama umurumda değil. Tanıştığımız ilk günden beri bu anı istiyordum. Onu alıyorum, kırık parçalara lanet olsun.

Eva'nın göğsünde bir kızarıklık yayılıyor. Beni izlerken elbisesinin üst çıtçıtlarını açıyor, sonra da sütyeninin ön bağını çözüyor. Göğüsleri ellerime dökülüyor. Her iki meme ucunu da çimdikliyorum ve nefesini içine çekiyor.

"Ağzını bana ver, tatlım."

Anında bana itaat ediyor, beni öpmek için eğiliyor, ağırlığını başımın iki yanındaki şiltede ellerinin üzerinde dengelemeye dikkat ediyor. Yavaşça üzerime binmesine izin veriyorum, beni kendi zevki için kullanırken bana da inanılmaz bir zevk veriyor, kalçaları biraz daha hızlı esnemeye başladığında ikimiz de sessiz olmak için mücadele ediyoruz.

"Çok iyi hissediyorsun," diyor nefes nefese. "Tanrım, lütfen seni incitmediğimi söyle."

Öyle olmadığını kanıtlamak için, içine doğru itiyorum. Bu bana güzel, gırtlaktan gelen bir inilti kazandırdı. Sert bir meme ucunu ağzıma alıyorum ve bir tane daha alıyorum.

Aletimden bir ısı sarmalı yayılıyor, taşaklarımı sıkıyor, tenimin her tarafını terletiyor. Meme ucunu emerken göğsüne doğru homurdanıyorum, kalçalarımın kontrolünü kaybetmeye başlıyorum, acı eşiğini geçiyorum çünkü içgüdülerim beni ele geçirdi.

Onu ters çevirip derin ve sert bir şekilde sikmek istiyorum. Adımı haykırmasını istiyorum. Tırnaklarını sırtıma geçirdiğini hissetmek ve bunu yaparken benim olduğunu bilerek saçlarına vahşice gülümsemek istiyorum.

Ama aynı zamanda bunu istiyorum, bunun her mükemmel anını. Sessiz ve samimi ve delicesine yoğun. Tutkulu ve güzel

ve tatlı.

Dişlerinin arasından bir nefes çekip sertleşiyor ve boşalmak üzere olduğunu anlıyorum.

"Ver onu bana," diyorum. "Hepsini bana ver, tatlım. Sahip olduğun her şeyi erkeğine ver."

Dudaklarından bir çığlık kopar. Sarsılıyor. Sonra sikimin etrafındaki sert, ritmik kasılmaları hissediyorum ve nefes alma sırası bana geliyor.

Bir inilti ve şiddetli bir sarsıntıyla kendimi kaybediyorum, o kadar sert geliyor ki nefes alamıyorum. Ya da belki ciğerlerimdeki ateşten. Her iki durumda da umurumda değil. Kontrol edemediğim hamlelerle kendimi ona bırakıyorum, mükemmel sıcaklığını ve yumuşaklığını sertçe içime çekiyorum, tamamen onun olmadan önce olduğum adamın son anlarını kaybederken aklımı kaybediyorum.

Seni seviyorum, Eva. Seni o kadar çok seviyorum ki.

Söyledim ama konuşamam. Henüz konuşamam. Şu anda yapabildiğim tek şey, bu aşk, zevk ve acı dalgasının beni sırtında taşımasına, akıntılarında savurmasına izin vermek.

Rusça bir şeyler mırıldanıyor. Sesini hatırlamaya çalışıyorum ki daha sonra ona tekrar edip ne anlama geldiğini sorabileyim. Ama sonra hatırlamama gerek kalmıyor, çünkü bir dua gibi, sessiz, saygılı bir fısıltıyla tekrar tekrar İngilizce söylüyor.

"Senin için her şeyi yaparım. Senin için her şeyi yaparım, Naz. Senin için her şeyi yaparım."

Uyku ile uyanıklık arasındaki o puslu yerde, zamanın ve dış dünyanın var olmadığı yerde uzun süre sürükleniyoruz. Hiç olmadığım kadar yorgunum ama aynı zamanda minnettarlık ve merak duygusuyla doluyum.

Bu kadın bir mucize. Benim mucizem. Bu kadar uzun süre yalnız dolaşmamın sebebi.

Hayat sizi gitmeniz gereken yere götürür, eğer izin verirsiniz.

Bana su getirdiğini, kavrulmuş dudaklarımın arasından bir pipet geçirdiğini biliyorum. Beni temizlediğini biliyorum, çünkü yumuşak ellerini ve serin bir bezi hissediyorum, serin havanın sıcak tenimin üzerinde süzülüşünü. Konuştuğunu biliyorum ama kelimeler aklımdan uçup gidiyor çünkü ameliyatın ve anestezinin, neredeyse bir bombayla hayatımın sona erecek olmasının, vücudum pek de iyi durumda değilken bir kadınla sevişmenin etkisiyle ağır bir sersemliğe geri döndüm.

Sonra uzun bir süre hiçbir şey bilmiyorum çünkü tamamen kayboluyorum.

Gözlerimi kırpıştırarak tekrar açtığımda, kapalı pencere perdelerinin altından parlak ışık yayılıyor. Hastane odası boşlukla yankılanıyor.

Doğrulamaya çalışıyorum, odanın antiseptik beyazlığında onu arıyorum ama yalnızım.

Eva gitti.

TEŞEKKÜRLER

Naz. Ah, Naz. Sen ve tüm sırların uzun zamandır peşimi bırakmadınız.

Bu kitabı yazmaya başlamadan önce Naz ve Eva'nın hikâyesinin tek bir ciltte anlatılamayacağını biliyordum. Burada çözülmesi gereken bir enkaz var. Aşılması gereken sırlar ve acı okyanusları var. Nasir (ya da Kötü Alışkanlık serisindeki adıyla Barney), diğer kitaplarda küçük, zararsız görünen görünüşler sergilediğinde bile her zaman gözümün üzerinde olduğu bir karakterdi. Yazdığım hiçbir erkek karakterle kendimi bu kadar yakından özdeşleştirmemiştim ve teknik olarak hepsinden sorumlu olmama rağmen onun katlandığı ve katlanacağı şeylerden nefret etmemiştim.

Ama karakterler yaratıcılarından bağımsızlıklarını ilan etmenin bir yolunu bulurlar. Naz'ın bana yaptığı da tam olarak buydu ve bunun için onu seviyorum.

Umarım yakında yaşayacakları için beni affeder.

Montlake Romance'deki ekibime bu kadar destekleyici oldukları için teşekkür ederim. Maria Gomez, seni seviyorum. Eleni Caminis- şimdi başka bir yerde olsan da seni de seviyorum. Editoryal ve yazar destek ekiplerine, muhteşem kapak tasarımcıma ve çok iyi iş çıkaran pazarlama ve satış ekiplerine çok teşekkürler.

TEŞEKKÜRLER, MELODI ADAM. SEN BİR DAHİSİN. (Ben zorunda kaldım

Bunu büyük harflerle yazdım çünkü kendisi harika bir editör ve kitaplarımı her zaman başladığından çok daha iyi hale getiriyor).

Geissinger'ın Çetesi, sizi seviyorum. Çok eğlencelisiniz! Desteğiniz ve cesaretlendirmeniz için minnettarım.

Okuyucularıma, yarattığım bu dünyalar için devam eden coşkunuz beni çok şaşırttı. Sizden haber almayı çok seviyorum ve geri bildirimlerinizi derinden takdir ediyorum. Yaklaşık on yıl önce bu inanılmaz yazma yolculuğuna başladığımda dünyanın dört bir yanından bu kadar çok harika yeni arkadaşımın olacağını milyon yıl geçse de tahmin etmezdim, ama bunu yaptığım için son derece mutluyum.

Bana devasa bir okuma sevgisi aşıl原因, ikisi de kitapkolik olan anne ve babama teşekkür ederim. Hayatım sadece bu sayede çok daha zengin.

Son olarak, Jay Geissinger'a büyük bir teşekkür borçluyum.

Bunu asla okumayacağını biliyorum çünkü okumak uykunu getiriyor, tatlım, bu yüzden cezasız bir şekilde söyleyebilirim: Senin sayende daha iyi bir insan oldum.

YAZAR HAKKINDA

J.T. Geissinger, duygu yüklü romantizm ve kadın kurgularının çok satan ve ödüllü yazarıdır. Komik, alingan romantik komedilerden yoğun, keskin gerilimlere kadar uzanan roman ve novellaları bir milyondan fazla satmış ve birçok dile çevrilmiştir.

En İyi İlk Kitap dalında Prism Ödülü ve En İyi Şehir Fantezisi dalında Golden Quill Ödülü sahibi olan yazar, Amerika Romans Yazarları RITA Ödülü için iki kez finalist olmuştur. Ayrıca Booksellers' Best, National Readers' Choice ve Daphne du Maurier Ödülleri'nde finalist olmuştur.

Onu internette www.jtgeissinger.com adresinde bulabilirsiniz.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.